

Nếu Không Là Của Anh, Em Sẽ Chẳng Là Của Ai Hết

Contents

Nếu Không Là Của Anh, Em Sẽ Chẳng Là Của Ai Hết	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	19
11. Chương 11	20
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	47
25. Chương 25	51
26. Chương 26	52
27. Chương 27	54

Nếu Không Là Của Anh, Em Sẽ Chẳng Là Của Ai Hết

Giới thiệu

Tác giả: Kid Cat Chibi Thể loại: tình cảm, đôi chút có oánh lộn,. . . Cảnh báo: chắc là không có Tì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-khong-la-cua-anh-em-se-chang-la-cua-ai-het>

1. Chương 1

Tên truyện: Nếu không là của anh, em sẽ chẳng là của ai hết !!!

Tác giả: Kid Cat Chibi

Thể loại: tình cảm, đôi chút có oánh lộn,...

Cảnh báo: chắc là không có

Tình trạng: full

Người ta nói khi mặt trăng ở gần mặt trời thì sẽ dẫn đến những thảm họa, giông tố kinh khủng nhưng chỉ khi mặt trăng ở gần thì mặt trời mới có thể an tâm mà làm việc, hạnh phúc mà sống, bình yên mà say giấc ngủ. Vậy thì mặt trăng có thể ở gần mặt trời hay không? Liệu ai sẽ giải đáp nó đây?

GTNV

1. Hàn Phong - tuổi 27 - mái tóc màu nâu, đôi mắt màu hổ phách, body cực chuẩn, cao trên mét 8. Hắn rất lạnh lùng, chỉ nghĩ đến bản thân nhưng không hiểu sao khi ở gần nó thì lại khác. Hắn là một ông trùm khét tiếng, từ khi còn là cậu nhóc tí thì danh tiếng của hắn đã vang xa. Bên ngoài ánh sáng thì hắn còn là doanh nhân trẻ thành đạt. Hắn rất kính trọng một người.

2. Trần Ngọc Nhi - tuổi 25 - mái tóc màu đen cùng đôi mắt xám tro, cao trên mét 7. Phải nói là một cô gái đẹp không tí vết. Nó là con gái của tài xế lái xe cho nhà hắn. Hồi nhỏ nó ít nói lớn lên thì khác, đặc biệt khi ở gần hắn thì tính cách càng bị thay đổi nhiều hơn nữa. Nó học giỏi từ nhỏ, nó cũng rất giỏi karate nhưng cuộc đời nó gắn liền với kẻ ác quỷ như hắn và còn bị thương tổn nhiều hơn nữa.

=====

Nó mồ côi mẹ từ nhỏ, ba nó một mình 'gà trống nuôi con'. Thấy thương cảnh gia đình nhà nó và còn được sự giúp đỡ nho nhỏ nên nhà họ Hàn-một gia đình giàu có nhất nhì thế giới, đã cho cha con nó ở trong một ngôi nhà nhỏ một tầng ngay bên cạnh tòa 'lâu đài' của nhà họ. Ba nó phải làm tài xế đưa nhà họ đi suốt nên nó được bà quản gia nhà họ Hàn chăm sóc cho chu đáo. Nó lớn lên ngày một xinh đẹp và còn rất thông minh nữa, càng lớn nó càng hiểu chuyện hơn nữa và càng ý thức thân phận của mình. Nó thương bố nó rất nhiều khi suốt ngày bố nó phải cúi đầu trước kẻ khác và bị người ta xem thường. Tuy sống ở ngay gần 'lâu đài' lộng lẫy kia nhưng nó chưa một lần đặt chân vào trong đó, nó thường thấy cảnh gia đình nhà họ Hàn hạnh phúc bên nhau, nó ước mình có mẹ. Nhưng với nó có lẽ ba nó là đủ để nó hạnh phúc rồi.

- Anh giảng cho em bài này đi mà....

Cô bé ngồi nắn nỉ. [Hàn Băng Băng, em gái của hần, kém hần 5 tuổi, cô bé này rất tinh nghịch và còn rất quý nó nữa] Hần lúc này vẫn còn là một thằng nhóc, hần đang ngồi làm gì đó với chiếc laptop của mình và không rời mắt một giây phút nào cả.

- Tự làm đi anh bạn rồi.

Nghe hần nói xong thì Băng Băng mặt giận, phồng má chu mỏ nhìn hần. Cô bé cầm quyển vở lên rồi bước đi giận giữ những vẫn không quên quay lại nhìn hần.

- Anh thật là keo kiệt. Giảng có xú mà.

Nói rồi cô bé chạy xuống nhà và đi ra khuôn viên phía sau nhà đó là một khu vườn rất đẹp và một ngôi nhà nhỏ ở đằng xa đó. Băng nhìn nó đang cầm vòi tưới cho cây và mắt thì cứ nhìn đi đâu đó rất lơ đãng. Băng thường ít khi thấy nó vì nó chẳng bao giờ vào nhà cô bé cả. Lúc nào nó cũng chỉ quanh quẩn quanh ngôi nhà của nó, gặp ở trước cửa thì nó cũng chỉ cúi chào và không nói gì cả. Băng tiến đến gần và cất giọng lãnh lút như chim sơn ca của mình.

- Chị ơi....

Nó vẫn không nói gì chỉ dừng mọi hoạt động lại và quay ra nhìn Băng. Thấy vậy Băng chạy đến chỗ nó.

- Chị giảng giúp em bài tập nhé. Anh trai em bận mất rồi không chịu giúp em.

- Ừ.

Nó gật đầu đồng ý, định kêu Băng quay vô nhà nó để học nhưng ai dè Băng cầm tay nó kéo đi. Nó hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì. Băng mỉm cười.

- Vào nhà em học cho thoải mái. Em chẳng bao giờ thấy chị vào nhà em cả.

- Tôi chẳng có việc gì để vào đó cả thưa tiểu thư.

- Chị không cần dùng kính ngưỡng đâu. Cứ gọi em là Băng Băng được rồi.

Băng cười tít mắt vậy là cô bé kéo nó lên tận tầng hai nơi anh em hần đang ngồi học chung lúc này. Nói là nơi học chứ thực ra đó là nơi anh em hần ngồi nghỉ ngơi thì đúng hơn. Hần vẫn không liếc nhìn nhưng cũng biết Băng Băng có kéo theo ai đó lên đây. Nó thì khẽ lướt nhìn hần rồi cũng chẳng thèm để ý làm chi. Băng kéo nó ngồi xuống bàn rồi mỉm cười.

- Vậy chị giúp em nhé.

- Ừ.

Vậy là nó giảng bài giúp Băng. Hần ngồi đó làm việc xong thì cũng có khẽ liếc nhìn nó một cái nhưng rồi hần cũng không bận tâm. Trong từ điển sống của hần không tồn tại hai chữ 'phụ nữ' cho lắm.

- Chị giảng hiểu thiệt á chẳng giống anh em chút nào hết. Anh giảng em chẳng hiểu một chút gì cơ.

Băng Băng lè lưỡi với hần, cô nhóc cố ý nói vậy để cho bỡ tức hần mà. Nó vẫn chẳng nói gì định đi thì Băng túm tay bắt giữ nguyên vị trí rồi cô bé hét lớn.

- Cô ơi mang cho cháu hai ly sữa tươi với lại chút bánh hoặc hoa quả nhé.

Hết xong thì Băng cười toe toét, nhóc lại cố tình gọi có hai ly để mặc hần đây mà nhưng hần chẳng bận tâm cái trò cũ rích này của em mình đâu. Băng nhìn nó.

- Chị này hay từ nay chị giúp em học nhé có được không vậy?

- À....ừ.

Nó gật đầu đồng ý, cũng là lần đầu nó vào nhà này, mọi thứ đều thật khiến nó choáng ngợp. Toàn bộ nội thất trong nhà đều thuộc dạng hàng cao cấp với cái giá ngất trời, hơn thế nữa đồ trang trí cũng toàn hàng chẳng kém phần khủng. Sau khi nói chuyện cùng Băng một lúc thì nó cũng đi về nhà mình thôi. Đứng trước cửa nhà nhóc Băng thì nó có hỏi.

- Về chuyện giảng bài ấy....

- Chị đồng ý rồi nhé đừng có mà nuốt lời đấy.

Băng nhanh chóng chặn họng nó lại. Nó nhìn Băng rồi nói.

- Tôi đồng ý nhưng hình như tiểu thư đang đi học võ hả?

- Ủ đúng rồi, em đang học võ có chuyện gì sao?

- Tôi đi học cùng được chứ?

Nó hỏi, Băng bỗng dưng mắt sáng như sao nằm lấy tay nó nhảy lên sung sướng.

- Hay quá, vậy thì chị đi cùng đi. Em học có một mình chán muốn chết à. Có chị chắc vui lắm đó. Mà chị tên gì nhỉ?

Băng dừng lại, nhỏ chột nhớ mình không biết tên nó thì nó khẽ mỉm cười.

- Trần Ngọc Nhi...

Nói rồi nó chào nhóc Băng rồi trở về căn nhà phía vườn sau kia. Từ ngày đó nó thường hay ra vào căn biệt thự đó và giúp Băng học tập. Hai đứa hay đi cùng nhau học võ, vì ba mẹ nhóc Băng với hấn thuê hẳn thầy có tiếng về dạy riêng cho nhóc Băng nên nhóc mới buồn. Nó đến tập cùng làm nhóc rất vui. Càng ngày nhóc Băng càng quý mến nó nhiều hơn và cứ bám dính lấy nó suốt. Nhờ vậy mà nó cũng gặp mặt hấn không ít, nó cũng đã để ý đến việc mà hấn đang làm.

2. Chương 2

- Cháu đã lớn rồi nhỉ nên hiểu việc mình đang làm chứ?

- Vâng.

- Chắc cháu hiểu ý tôi chứ?

- Vâng.

Nó đang được nghe những lời khinh bỉ từ bà Hàn. Ở bên ngoài thì hấn có đi qua nên cũng nghe thấy. Bà quản gia cũng đứng ngay sau hấn nhìn hấn và mỉm cười. Và cũng từ đó nó chỉ gặp Băng khi hai đứa cùng đi tập võ với nhau và giảng bài, ngoài ra thì nó không còn đặt chân vào 'lâu đài' đó nữa. Nó biết thân phận của mình và nó cũng không nghĩ tới việc trèo cao.

- Ba ta rời khỏi nơi đây có được không ba?

Nó bắt giác hỏi làm ba nó ngạc nhiên vì mấy khi nó mở lời nói chuyện với ba nó mấy đâu. Ba nó mỉm cười xoa đầu nó.

- Con muốn rời khỏi đây sao?

- Con không muốn họ coi thường ba mà.

- Sẽ ổn thôi nhóc. Con đừng quá lo lắng.

Ba nó mỉm cười càng làm nó thêm lo lắng hơn nữa. Nó cũng mong ba nó nói đúng rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cứ như vậy thời gian cũng cứ dần trôi qua, nó càng trưởng thành hơn và cũng càng thay đổi bản thân mình hơn khiến nó cũng ngạc nhiên trước con người với cá tính mới của mình.

=====

Nó xông thẳng vào trong lâu đài mà mấy năm nay nó không đặt chân vào rồi. Băng Băng nhìn nó ngạc nhiên, vì lúc này nó đang rất tức giận, mặt thì tối sầm lại. Nó tiến lên phòng của hấn, mỗi bước chân cũng đủ thấy uy lực giận giữ thế nào.

- Chị có chuyện gì vậy?

Băng Băng chạy theo nhưng nó không nói gì tiến hẳn vào phòng hẳn. Hình như hẳn biết nó đến nên đã để cửa mở cho nó từ trước thì phải. Hẳn đang ngồi trên ghế sa lông trong phòng và làm việc với cái máy tính cùng tách trà còn nghi ngút khói cạnh đó. Nó tức giận nhìn hẳn.

- Tại sao anh phải làm vậy chứ hả?

Băng Băng không hiểu chuyện gì xảy ra và cũng chẳng dám bước vào căn phòng lớn đó vì nó có bức khí kinh khủng. Hẳn rời mắt khỏi cái laptop và nhìn nó.

- Có chuyện gì?

- Anh còn giả bộ sao? Anh đã để ba tôi làm thế thân cho anh. Bây giờ ông ấy đang ở đâu.

Nó hét lên, hẳn nhìn nó, nét mặt lạnh lùng đó vẫn vậy không thay đổi. Hẳn khẽ nhếch một đường cong.

- Thì sao? Có chuyện gì sao?

- Tôi biết anh biết ba tôi đang ở đâu và anh có thể cứu ông ấy phải không. Vậy thì làm ơn hãy cứu ông ấy.

- Tại sao tôi phải cứu ba của cô?

Hẳn nói rồi cầm tách trà thổi nhẹ và uống một chút. Bỗng nó quỳ xuống trước mặt hẳn, tay nó túm chặt lấy vạt áo của mình, nó cố gắng thốt ra những lời cầu xin.

- Xin anh hãy cứu lấy ba tôi. Tôi chỉ còn ông ấy là người thân duy nhất. Tôi không thể mất thêm ông ấy được.

hẳn khẽ nhú mày trước hành động của nó. Băng Băng từ ngoài nhìn cũng ngạc nhiên. Hẳn đóng hẳn cái laptop lại rồi đặt lên bàn một tờ giấy, nó hiểu ý cầm tờ giấy lên và đọc xem có cái gì.

- Đây là?

- Phải nếu cô đồng ý thì kí tên và đóng dấu vào đó. Đổi lại ba cô sẽ được tôi chăm sóc chu đáo cho đến khi hợp đồng hết hạn.

- Được thôi.

Nó kí tên và đóng dấu vào tờ giấy đó. Nó chẳng chần chừ gì cả, chỉ là trong điều khoản bắt nó làm người hầu không công cho hẳn trong vòng 4 năm đổi lại sau 4 năm ba nó và nó sẽ được trả tự do.

—
- Từ nay cô sẽ tự tay mình mà dọn dẹp phòng cho tôi.

- Chỉ có vậy thôi sao?

Nó nhú mày, hẳn gật đầu. Xong xuôi tất cả nó bỏ ra ngoài và để mặc hẳn, nó không biết hẳn đang âm mưu cái gì nữa. Vừa bước xuống nhà nó gặp Băng Băng đang đứng đó cùng bà quản gia đã chăm sóc cho chúng nó.

- Chị....

- Em đi đâu sao?

Nó vẫn không quên cúi chào bà rồi mới hỏi chuyện nhóc Băng. Nhóc đó ôm chầm lấy nó nước mắt ngấn dài. Hẳn cũng đang bước từ trên tầng hai xuống.

- Em phải qua Mĩ rồi.

- Sao lại qua Mĩ?

Nó ngạc nhiên, Băng Băng phụng phịu với nó như con nít mặc dù đã 22 tuổi đầu chứ ít đâu.

- Ba mẹ bắt em qua đó coi mắt đó chị. Nhưng mà em chẳng thích gì cả, đã thế em sẽ kéo dài thời gian luôn.

- Em hãy tìm ình một người chồng đi và sửa luôn cái tính của mình nữa đó.

Nó cố nhẹ vào vầng trán của nhóc Băng, bà quản gia nhìn lũ trẻ.

- Được rồi cháu an tâm đi, ta sẽ chăm sóc cho Nhi với anh trai cháu. Giờ thì ra xe không muộn nào.
- Vâng ạ. - quay lại nhìn - anh hai không được ăn hiếp chị Nhi đâu đấy. Em mà biết là sẽ không dễ yên cho anh đâu.
- Được rồi, đi đi.
- Vâng ạ.

Nhóc Băng tung tăng rồi cũng đi lên xe và đến sân bay rồi qua Mĩ. Nó khẽ thở dài, có vẻ những năm tháng sau này của nó phải khổ cực với cái tên đại ma vương Hàn Phong này đây.

3. Chương 3

Nó đang dọn dẹp phòng cho hần, phải nói phòng hần cực hoành tráng luôn, toàn hàng cao cấp. Ngay khi đặt chân vào phòng hần là có một bộ sa lông lớn sang trọng, một bàn lớn có một dàn máy tính và chúng được kết nối với nhau để làm gì đó thì nó chưa biết. Bên cạnh đó còn có cả một cái kệ sách cỡ bự toàn sách hiếm không à. Đi vào bên trong thì là giường ngủ của hần, to và đẹp chục người nằm vẫn vừa. Nhà tắm của hần thì ngay sau cánh cửa ở trong căn phòng chứa cái giường của hần kia, tủ đồ quần áo cao cấp của hần cũng trong đó.

- Cũng có con mắt nghệ thuật gớm.

Nó nhận xét khách quan rồi bắt đầu dọn dẹp. Nó làm mọi thứ thật tỉ mỉ từng chút, đến đâu sạch đến đó. Hần thì ung dung mà thấy vui khi bắt nó làm việc không công ình. Hôm nay hần về nhà sớm và vừa bước vào phòng thì hần ngạc nhiên khi nó đang đứng ở trước cái kệ sách và nhìn chăm chăm vào một bức ảnh.

- Cô đang làm gì vậy?

Hần lên tiếng làm nó hơi giật mình quay ra nhìn hần. Nó nhìn hần.

- Đỉnh á sát người ta bằng kiểu đó à?
- Tôi hỏi cô đang làm cái gì cơ mà?

Nó đưa bức ảnh cho hần, hần cầm lấy rồi lại vất bức ảnh lại cho nó.

- Đốt nó hay làm gì cũng được.
- Cô gái đó là ai vậy?
- Bạn gái cũ.
- Ô hô, người như anh mà cũng yêu với đương à?

Nó cười đểu nhìn hần. Hần chẳng nói gì ngồi ngay xuống ghế sa lông và mở laptop làm việc luôn. Hần không nhìn nó những vẫn trong trạng thái nói chuyện với nó.

- Tôi chia tay cô ta rồi.
- Chia tay hay không kệ anh nói với tôi làm chi?

Nó bĩu môi rồi cầm bức ảnh và đi ra ngoài. Nó nói cũng phải sao hần phải nói với nó làm gì? Hần muốn nó không hiểu lầm hay gì sao? Nếu nói hần không chú ý đến nó thì không phải mà ngược lại hần thấy nó đặc biệt và cũng thích nó. Có phải hần yêu nó không? Cũng chẳng biết được vì trong tim hần luôn muốn phủ nhận rằng hần không yêu nó. Vì thế nên hần thử cặp với người con gái khác để nó không xuất hiện trong đầu hần nhưng mà ngược lại còn vô tác dụng là đằng khác.

Nó đang tung tăng xuống nhà, nó thường hay mặc quần short ngắn và áo cộc tay hoặc áo sơ mi sơ-vin với quần cạp cao. Nó không ưa váy vớ gì hết, nó thấy mặc vậy nhìn kì kì lại hơi gì đó mắc cỡ. Vì vậy chẳng bao giờ nó mặc váy. Nhưng những bộ trang phục bình thường nó mặc tuy giản dị nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp trời sinh của nó.

- Nhi....

- Dạ?

Nó chạy đến chỗ bà quần gia và khoác lấy cánh tay bà. Nó quý bà lắm vì bà là người chăm sóc nó suốt mà.

- Cháu có nghĩ đến việc đi xem mắt không?

- Xem mắt ấy ạ?

Nó ngạc nhiên nhìn bà, bà nhìn nó cười hiền.

- Cháu cũng 25 rồi còn trẻ gì nữa mà suốt ngày chạy nhảy như con nít vậy. Lấy chồng rồi thay đổi tính nết là vừa.

- Cháu không thích, cháu thích ở gần bà thôi à.

- Bà thay thế được chồng cháu suốt ấy?

- Dạ vâng.

Nó cười thật tươi làm bà cũng cười theo. Tối đó nó trở về căn nhà nhỏ của mình ngay sau nhà hấn và ôm cái máy tính của mình mà cứ dán chặt mắt vào đó. Nó thoáng ngạc nhiên nhưng rồi nét mặt lại thay đổi chuyển sang lạnh lùng hơn nữa. “Ba à, hãy đợi con nhé. Con nhất định sẽ cứu ba cho bằng được. Con hứa đó ba à.”

4. Chương 4

Như mọi ngày nó vẫn dọn dẹp phòng và chuẩn bị mọi thứ cho hấn. Tối đó nó vừa từ nhà hấn ra thì bỗng nó thấy hấn lái xe về và phi vào gara. Hấn bước đi loạng choạng, xem ra hấn say mất rồi. “Lại lốc cho lắm rượu vào.” Nó thầm suy nghĩ, thấy hấn chao đảo xuýt ngã thì nó chạy đến đỡ lấy hấn và dìu hấn lên phòng. Nó đặt hấn lên giường rồi định quay bước đi thì hấn túm lấy tay nó và kéo lại. Nó mất đà ngã hấn vào người hấn, nó vẫn ngạc nhiên chẳng hiểu gì thì hấn lật ngược và hấn bây giờ đang là người nằm trên người nó. Hấn nhìn nó, nó thì mở to mắt ra mà nhìn hấn, nó đẩy hấn ra nhưng không được, hấn khỏe hơn nó nhiều. Và hấn đã hôn nó một cách bá đạo, nó ngạc nhiên cố gắng đẩy hấn ra khỏi mình nhưng hấn đã túm chặt nó xuống. Hấn đã nhanh tay cởi bỏ tất cả mọi thứ trên người nó xuống. Nó túm tay hấn lại nhưng không thể ngăn cản hấn được.

- Hàn Phong....dừng lại đi.....

Nó có nói thế nào hấn cũng không nghe thấy gì hết, nó đã khóc, hai hàng nước mắt chảy dài. Nó không thể làm gì hơn được nữa.

====

Ngày hôm sau, ánh sáng tràn vào làm hấn hơi nhắm mắt lại. Hấn ngồi dậy và nhìn thấy mọi thứ sau bãi chiến trường mà hấn đã bày hôm qua. Hấn tiến đến phòng tắm, đứng trước đó hấn có nghe thấy tiếng nước chảy. Đi vào bên trong thì hấn thấy nó đang ngồi đó và ôm chặt lấy bản thân mình, nước mắt của nó đã hòa vào dòng nước mát và trôi đi mất. Hấn nhìn vậy cũng biết mình đã làm gì và tiến đến túm lấy nó.

- Buông ra...dừng động vào người tôi.

Nó hét lên thì hấn tắt vòi nước đi và túm chặt lấy nó. Hấn lấy cái khăn trùm vào cho nó.

- Tại sao? Sao lại đối xử với tôi như vậy chứ hả?

Nó khóc, hấn ôm chặt nó nhưng nó cứ dùng tay đánh hấn hoài. Nó cứ khóc suốt không biết ngừng lại. Khi bà quần gia đến gõ cửa thì hấn đã ra mở và nhìn nó đang ngồi đó mặt thất thần thì bà cũng hiểu mọi chuyện.

- Hai đứa đã.....

-Vâng.

Hắn hiểu ý bà lên gập đầu, người mà hắn kính trọng nhất trên đời này chính là bà quản gia, lí do thì các bạn sẽ biết ngay thôi. Bà tiến đến ôm chầm lấy nó mà vỗ về.

- Sẽ ổn thôi con nhóc.

- Cháu phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Nó lại bắt đầu khóc, cả bà và hắn lần đầu tiên thấy nó khóc nhiều như vậy và yếu đuối như vậy. Sau một hồi khóc lóc làm nó kiệt sức thì nó cũng đã thiếp đi trên chiếc giường của hắn. Bà ngồi nói chuyện với hắn ở ngoài ghế sa long.

- Kết hôn với con bé đi.

- Dạ?

Hắn ngạc nhiên khi bà nói vậy. Bà nhìn hắn rồi nói tiếp.

- Mọi việc dù sao cũng đã vậy thì cháu cứ kết hôn với con bé trên giấy tờ đi. Cháu với con bé cũng làm một bản thỏa thuận mà, hết hạn thì hết vợ chồng.

- Bà nghĩ vậy sao? Ba mẹ cháu thì tính sao đây? Bà nghĩ họ chấp nhận con của tài xế làm con dâu mình sao?

Hắn nhìn bà thì bà hiểu hắn nghĩ gì mà. Bà cũng một tay nuôi hắn từ nhỏ chứ ít gì đâu. Bà đứng dậy.

- Chuyện ba mẹ cháu bà sẽ lo. Còn nữa, nếu giữ con bé ở lại bên cạnh thì cũng sẽ có lợi cho cháu rất nhiều, ngược lại con bé cũng sẽ mang đến cho cháu rất nhiều rắc rối. Đó là một canh bạc khó và cháu sẽ đặt cược vào nó chứ?

- Ý bà là.....

- Cháu hiểu ý bà mà. Bây giờ tự cháu quyết định thôi Phong. Cháu cũng là cháu trai của ta mà.

Nói những câu đầy ẩn ý rồi bà bỏ đi mất. Hắn ngồi đó suy nghĩ, đi vào bên trong nhìn nó đang ngủ thì hắn không biết phải làm gì nữa. Người con gái này sẽ mang đến lợi ích lớn cho hắn nhưng đồng thời cũng sẽ phá hủy nó. Liệu hắn sẽ chấp nhận giữ nó lại bên cạnh chứ?

- Tôi phải làm sao với em đây?

Ánh mắt buồn bã của hắn nhìn nó. Lúc ngủ nó càng đẹp, đẹp đến mê người, đẹp đến nỗi khiến hắn không thể rời mắt mặc dù hắn thấy người đẹp đâu phải lần đầu gì. Sau khi nghe bà quản gia gọi thì ba mẹ hắn cùng Bằng Bằng bay gấp từ Mỹ trở về. Tối đó ngồi ở phòng khác chính và họ nói chuyện.

- Vậy giờ ý cô là cưới sao?

Ông Hàn-ba hắn và bà Hàn lên tiếng. Ba mẹ hắn gọi bà quản gia là cô. Bà nhìn ba mẹ hắn cười cười.

- Chuyện đã vỡ nợ vậy rồi chứ biết sao? Dù sao cũng chỉ là trên giấy tờ thôi mà.

- Nhưng.....

Bà Hàn định nói gì đó nhưng bị bà quản gia chặn lời.

- Ta biết hai đứa đang lo lắng gì nhưng chuyện là ở lũ trẻ. Phong nó cũng đã quyết định rồi. Ta cũng sẽ nhận Ngọc Nhi làm cháu nuôi của mình.

Ba mẹ hắn nghe bà nhận cháu nuôi thì cũng an tâm phần nào, mọi người nhìn hắn, hắn đang ngồi ngay cạnh nó. Hắn thấy mọi người nhìn mình thì gập đầu. Bỗng nó im lặng này giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

- Vậy bà nhận cháu làm cháu nuôi của bà?

- Đúng vậy.

- Bà tính để cháu làm con gái nuôi của người con trai nào của bà vậy?

Câu nói của nó làm ọi người ngạc nhiên, nó đứng dậy rồi cúi đầu.

- Vậy thì mọi người hãy tự quyết định vì dù sao cháu có nói gì cũng như không.

Nói rồi nó rời khỏi cái ‘lầu đài’ này. Nhóc Băng nhìn theo cái bóng của nó mà lo lắng. Bà quản gia nhìn cả nhà hần mỉm cười rồi cũng đứng dậy.

- Ta đã nói với cháu rồi con bé là người sẽ có ích cho cháu mà. Nếu muốn không chế con bé để không xảy ra chuyện gì thì cháu có lẽ cũng tự biết.

- Vâng.

Thân phận của bà quản gia là sao đây? Hần và nó sẽ kết hôn rồi mọi chuyện sẽ về đâu?

5. Chương 5

Ngày kết hôn cũng sắp đến, tin một giám đốc, con trai của chủ tịch tập đoàn lớn hàng đầu thế giới sắp kết hôn loan truyền đi mọi nơi. Hần có mặt trên rất nhiều tờ báo nhưng của nó thì không. Họ còn viết rằng ‘cô dâu may mắn được bao bọc cẩn thận trước ngày cưới’.

Váy cưới của nó được tất cả các thiết kế hàng đầu thế giới tập trung thiết kế ra một bộ riêng biệt. Mọi người bắt nó thử váy trước xem có ưng ý hay hợp không nhưng nó nhất quyết không chịu. Nó cứ la toáng rồi chạy khắp nhà và nhóc Băng thì cứ chạy rượt đuổi theo nó. Nó chạy vô ý không may va đúng hần làm nó suýt ngã thì hần đỡ được nó. Nó cúi đầu, Băng chạy đến.

- Chị Nhi....

- Không chịu....chị không thích.

Nó đứng núp phía sau người hần và túm lấy vạt áo của hần. Băng nhìn nó ‘bất lực’, sao bà chị dâu của nó lại trẻ con đến vậy chứ? Hần thì chẳng hiểu cái gì cả lên tiếng.

- Có chuyện gì sao?

- Cô vợ ‘yêu quái’ của anh không chịu thử váy cưới đó.

- Ừ, không thử thì thôi cứ kệ đi. Nao cưới rồi mặc cũng được.

Nó nghe hần nói vậy thì cảm động, Băng thì thất vọng thấy nản vì nghĩ ông anh mình sẽ về phe mình ai ngờ lại nói giúp nó. Băng mặt giận nhìn hai vợ chồng.

- Anh hai bây giờ chỉ có biết vợ vợ thôi. Đã vậy em mặc kệ hai người luôn.

Nói rồi nhóc Băng bỏ đi, độ rung chuyển của nền gạch đang tăng dần. Hần nhìn nó đang núp phía sau mình hơi nhú mày. Nó buông hần ra và đứng trước mặt hần cười trừ.

- Vậy tôi đi đây.

Nó nhanh chóng chuồn nếu không ở lại sợ sẽ bị hần truy hỏi hay làm gì đó. Hần nhìn cái bóng khuất dần của nó thì khẽ mỉm cười vô thức. Có lẽ hần không nên phủ nhận tình cảm nữa vì hần yêu cô gái này mất rồi.

- Anh hai....

- Có chuyện gì?

Hần đang ngồi làm việc trên ghế sa lông trong phòng thì Băng lên tiếng hỏi. Nhìn cô bé có vẻ không vui.

- Sao anh lại làm vậy với chị Nhi chứ?

- Làm gì?

Hần giả vờ ngu ngơ mặc dù đã hiểu ý của nhóc Băng, cô bé khá tức giận nhìn hần.

- Anh hai còn giả ngu sao? Có phải đêm đó anh hai chỉ mượn rượu để ‘thịt’ chị Nhi phải không?

- Có vấn đề gì sao?

- Hai người chỉ là cưới nhau trên mặt giấy tờ, những việc đó chị ấy còn để cho chồng mình chứ?

- Thì anh là chồng của cô ấy mà.

Hắn khẽ nhếch một đường cong xảo trá. Nhóc Bằng lắc đầu ngán ngẩm. Về phần của nó, lúc này nó đang ngồi ở chiếc ghế đu ngoài vườn, tựa đầu vào dây xích và nhìn chằm chằm vào khóm hoa không rõ màu vì trời đã tối.

- Ba ơi...phải làm sao đây? Con nên tiếp tục hay là dừng lại đây?

Nó thở dài, ngày mai nó phải bước vào lễ đường và trở thành vợ của người nó nghĩ đến thôi cũng cảm thấy sợ hãi rồi. Bề ngoài thì nó luôn mạnh mẽ, ương bướng đối đầu với hắn nhưng tận sâu trong nó thì nó rất sợ hắn. Vì nó từng thấy hắn đã xử gọn lẹ một tên từng phản bội lại hắn. Đêm nay hắn cũng không ngủ được, hắn đang suy nghĩ nhiều chuyện và không biết thế nào lại đi ra khuôn viên phía sau. Hắn dừng lại khi nhìn thấy người con gái đang dựa đầu vào dây xích và đôi mắt khẽ nhắm hờ. Ánh trăng đang từ từ rơi xuống chỗ cô càng làm cô giống như một thiên thần đẹp đến mê người. Thiên thần đó cứ như vậy hoài không động đậy, nhìn cô về mặt mọi ưu phiền.

- Cô không ngủ mà ngồi đây làm gì?

Hắn lên tiếng phá tan cái cảnh yên lặng đó, nó khẽ mở mắt nhìn hắn. Cảm giác lúc ở một mình với hắn làm nó rung mình vì cái chuyện tối đó nó vẫn chưa thể quên được. Lúc đó nó đã sợ đến mức nào. Hắn tiến đến ngồi ngay bên cạnh nó, nó khẽ nhích xa hắn ra nhưng cái xích đu đâu có dài rộng vậy.

- Em sợ tôi lắm sao?

Hắn bất giác lên tiếng làm nó ngạc nhiên. Hắn nói là ‘em’ sao? Nó cúi mặt xuống vẻ gật đầu đúng vậy. Hắn khẽ mỉm cười rồi nhìn nó.

- Cũng phải thôi, trong kí ức của em tôi luôn là một ác quỷ mà.

- Cũng không hẳn.

Nó ngược lên nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau và hắn đã nhẹ nhàng đặt lên môi nó nụ hôn ngọt ngào không bá đạo giống lúc trước. Nó không hưởng ứng nhưng cũng không phản đối. Hắn buông nó ra.

- Em làm tôi...

- Chúng ta sẽ chẳng đến đâu đâu.

Nó chen ngang lời của hắn. Hắn cũng hiểu vì sao nó nói vậy nhưng hắn cầm tay nó, hắn ôm nó thật chặt vào lòng. Hơi thở của hắn, nhịp tim của hắn nó rõ mồn một. Nó không nói gì.

- Chúng ta sẽ không để chuyện đó xảy ra phải không? Tôi biết em lo sợ....

- Vậy nên anh mới kết hôn với tôi sao?

Nó đẩy nhẹ hắn ra và ngược lên hỏi, hắn im lặng không nói gì. Nó đứng dậy nhìn hắn.

- Ngày mai khi chúng ta chính thức trở thành vợ chồng trên giấy tờ thì có nghĩa là nó đã bắt đầu. Tôi chỉ có nhiệm vụ ở bên và giúp đỡ anh sau đó tôi sẽ được tự do cùng ba rời khỏi đây sau 4 năm. Chúc ngủ ngon.

Nói rồi nó bỏ đi, hắn nhìn theo cái bóng nhỏ bé của nó. Lúc nào hắn cũng chỉ đứng sau và dõi theo chứ chưa một lần song song bước đi cùng nó. “Em biết tình cảm của tôi dành cho em từ lâu rồi mà. Vì sao tôi lại như vậy chứ? Có lẽ tôi điên mất rồi. Em làm tôi điên mất rồi.”

6. Chương 6

Ngày hôm sau, lễ cưới được tổ chức ở một khách sạn lớn nhất, đó là một trong những khách sạn của con trai bà quản gia. Lúc này hắn đang đứng trong lễ đường, cánh cửa kia mở ra một người con gái trong bộ đầm váy cưới cực kì đẹp. Bộ đầm cưới đó phải nói rất tinh tế, hoa văn cầu kì, bộ đầm ôm sát phần trên của

nó để khoa những đường cong gợi cảm, phần bên dưới thì xòe rộng và rất mềm mại. Tuy bộ đầm có đẹp đến đâu nhưng người mặc nó mới là đáng chú ý. Nó không trang điểm, nói thẳng ra nó không cho người ta quét quét trên mặt nó vì nó ghét son phấn, mùi thơm của chúng làm nó buồn nôn. Tuy vậy khuôn mặt mộc của nó thực sự không chê vào đâu được, tóc nó cũng chỉ được làm để phù hợp với bộ đầm cưới nhưng không quá cầu kì. Nó khoác tay một người đàn ông lạ hoắc. Ông đang đưa nó tiến vào lễ đường. Những ánh sáng từ mấy ảnh làm nó khó chịu may mà có ông đỡ nó nếu không nó sẽ loạng choạng mà ngã mất. Cần bản nó không quen, với lại mặc đầm làm nó khó chịu và hơi ngượng. Khi đã đến chỗ hẳn, ông nắm tay nó đặt lên tay hẳn rồi còn vỗ nhẹ vai hẳn, ánh mắt như muốn trao con gái mình cho hẳn. Nó cảm thấy thậm phục vai diễn của người ‘ba’ này, hẳn mỉm cười nhìn nó và nhẹ nhàng nắm tay nó. Hôn lễ diễn ra trước bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ của mọi người, sau khi tiếp khách cho phải đạo thì nó nhanh chóng phóng thẳng đến phòng thay đồ và cởi bỏ cái bộ đầm khó chịu này. Nó lại trở về với cái style thường ngày của nó.

- Haizzz, mệt chết mất.

Nó thở dài nhìn vào tờ báo đặt trong phòng. Nó ngạc nhiên vô cùng, vì nó nghĩ người đàn ông đưa nó vào lễ đường, người con trai của bà quản gia sẽ chỉ nhận nó làm con nuôi ai mà ngờ trên tờ báo lại khác. Nó ghi rằng: “Thiên kim tiểu thư Trần gia, con gái độc nhất vô nhị của ông hoàng dầu khí - Trần Huỳnh, trở thành thiếu phu nhân của Hàn Phong - người thừa kế sau này của Hàn Gia giàu nhất thế giới.” Nó vẫn còn mơ hồ và không thể hiểu được mọi chuyện nữa. Nó mệt mỏi lắm nhưng biết làm sao bây giờ, nó không còn quyền tự do quyết định số phận mình. Trong khi đó, dưới chỗ để xe, một người con gái đang ngồi trong xe và cầm tờ báo đến nỗi nhàu nát.

- Anh bỏ em chỉ vì cô ta thôi sao? Được em sẽ hủy hoại cô vợ thân yêu của anh và khiến anh phải cầu xin em quay lại bên anh.

Cô ta nghiêng rằng, đôi mắt giận giữ rồi rỏ ga xe phóng đi chong chớp mắt. Hẳn sau khi được các vị khách buông tha thì cũng đảo mắt tìm nó nhưng không thấy nó đâu. Hẳn nghĩ chỉ có một nơi nó có thể đến đó chính là phòng thay đồ và hẳn đã đến đó tìm nó thì thấy cảnh tượng trước mắt hẳn. Váy cưới đáng giá bạc tỉ mà nó vất ngay trên sàn như rẻ lau không thương tiếc, đồ nghề hóa trang nó cũng quăng sang một bên còn mình thì vô tư mà nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa. Hẳn tiến đến gần nó, đưa tay vuốt nhẹ cái sống mũi cao cao, kiêu ngạo của nó và làm nó tỉnh giấc. Nó ngu ngơ nhìn hẳn.

- Sao anh lại ở đây?

- Chồng tìm vợ chứ sao?

Hẳn nói làm nó suýt nữa thì ngã ngửa. Tên này đúng là làm nó tức điên mà. Nó không nói gì sợ mở mồm hẳn lại nói mấy câu làm nó sồn gai óc chết. Khi đã kết thúc thì hẳn lái xe đưa nó trở về nhà, nó nhanh nhanh xuống xe và định chuẩn về nhà nhưng hẳn đã nhanh hơn túm nó lại và kéo lên phòng mình. Nó muốn mở cửa để ra ngoài nhưng mà cửa có mật mã, nó lùi về phía sau, nhìn cái giường kia nó sợ hãi khi nghĩ đến tối đó. Hẳn tiến đến gần nó thì nó cứ lùi lại, hẳn tiến đến càng gần thì nó càng sợ hơn nữa và khẽ run lên. Nó quay người đi chỗ khác thì hẳn ôm lấy nó từ phía sau, cầm hẳn tựa lên bờ vai mỏng manh của nó.

- Vợ đi chuẩn bị nước cho chồng tắm nhé.

- À....ờ.

Nó ngay lập tức đẩy hẳn ra rồi đi vô phòng tắm chuẩn bị mọi thứ cho hẳn. Hẳn ngồi phịch xuống giường nhìn hành động của nó khẽ phì cười. Một người lạnh lùng như hẳn nhưng khi ở gần nó thì dường như lớp hàn băng đó đã bị tan chảy và chỉ còn chỗ yêu thương giành cho nó. Nó có cảm nhận được điều đó chứ? Tối đó, nó vẫn ngồi ở ghế sa lông ở ngoài, hẳn vừa tắm xong ra nhìn nó.

- Không đi ngủ sao? Vợ kêu mệt mà?

- Tôi không thích, chúng ta chỉ là giả tạo tại sao tôi phải ngủ cùng một giường với anh chứ? Tôi muốn về nhà.

- Vợ nên ngoan ngoãn chấp nhận đi. Bây giờ vợ là thiếu phu nhân của Hàn Phong này rồi nhé. Đi ngủ thôi.

Nói rồi hẳn kéo nó vào trong đi ngủ. Nó nằm ở phía bên kia mép giường vì sợ hẳn, hẳn nhìn nó nhíu mày rồi kéo nó lại gần mình và ôm lấy nó mà ngủ. Nó cố đẩy hẳn ra nhưng không được.

- Buông tôi ra....
- Không thích, chồng muốn ôm vợ thế này khi ngủ.
- Tôi.....
- Ngoan đi chồng sẽ không làm gì vợ đâu.

Nó đành im lặng không làm gì nếu không hẳn sẽ cho nó tiêu đời trong đêm đầu tiên ngay. Hẳn thì ngon lành mà ngủ còn nó thì mãi mới ngủ được. “Xin lỗi nhưng hiện tại em chưa thể chấp nhận anh.”

7. Chương 7

Sáng hôm sau, nó nhìn hẳn rồi cố gỡ hẳn ra khỏi người mình nhưng hẳn vẫn cứ ôm khư khư nó mà nhắm nghiền mắt ngủ ngon lành.

- Hàn Phong buông tôi ra....
- Vợ ngoan nào, để chồng nằm ngủ một chút.
- Muốn ngủ thì ngủ một mình ấy.

Nó bực dọc nói, hẳn khê mở mắt nhìn nó nhưng vẫn trong trạng thái ôm chặt nó.

- Vợ giận khi không được đi tuần trăng mật sao?
- Đồ khùng, anh có bị làm sao không đó. Tôi muốn anh bỏ tôi ra.
- Kệ vợ, chồng muốn ôm vợ ngủ chút nữa.

Lúc này hẳn cứ y như đứa con nít không chịu buông tha nó và muốn là phải có. Nó thì la hét lên.

- Buông tôi ra....cứu với.....

Với hẳn không được thì nó kêu cứu nhưng căn phòng cách âm này nó có hét bằng trời cũng không được gì. Nó bắt lực nằm yên cho hẳn ôm. Trong khi đó dưới nhà mọi người đang dùng bữa sáng, còn có cả ông Trần cũng ở đó nữa. Mãi một lúc nó cùng hẳn bước xuống nhà, hẳn thì mặc trang phục bình thường hằng ngày và nó cũng vậy. Cả hai cúi chào mọi người rồi ngồi vào bàn ăn.

- Vợ chồng giả thôi có cần như vậy không?

Bà Hàn lên tiếng, nó không nói gì biết bà ám chỉ nó. Hẳn thấy vậy vừa kéo ghế cho nó ngồi vừa nói.

- Mẹ nói gì kì vậy? Vợ chồng thì phải tình cảm chứ? Chỉ có ba mẹ nghĩ cuộc hôn nhân này là giả thôi.
- Đây....

Nó khê giật áo nhìn hẳn ý nói hẳn bớt môm đi nhưng hẳn bỏ ngoài tai. Ông Trần nhìn nó mỉm cười.

- Con gái chắc không có vấn đề gì chứ?
- A....dạ?

Nó đang uống nước suýt nữa thì phun cả ra. Nó ngạc nhiên nhìn người đang ngồi ngay cạnh mình và lên tiếng.

- Chỉ là giả vờ nhưng sao ngài phải nói cháu là con gái độc nhất của ngài làm gì?
- Ở cái con bé này, ba con mà còn nói vậy à? Ta có mỗi mình con thôi đấy. Con rể Hàn, con mà làm tổn thương con gái yêu của ta là không xong đâu đấy.
- Vâng.

Hẳn khê mỉm cười nhìn nó, Bằng đưa cho hẳn và nó một tệp tài liệu gì đó và nói.

- Đây là những địa điểm hưởng tuần trăng mật. Anh chị cứ thông thả mà chọn.

- Không cần hưởng tuần trăng mật gì đâu. Cuộc hôn nhân này là giả mà.

Nó cười trừ, hấn thấy nó bối rối và không thích thì hấn cũng đồng tình với nó. Sau bữa sáng họ uống trà nói chuyện còn nó thì ngồi trong nhà ăn và nhìn bà quản gia.

- Sao lại như vậy ạ?

- Dù sao ba cháu cũng không có con cái gì, ta cũng nói nhận con nuôi nhưng thằng bé vui vẻ kêu sẽ nhận cháu làm con gái yêu luôn. Cũng tốt mà.

- Cháu thấy không ổn tẹo nào hết. Ôi cháu điên lên mất.

Nó vò đầu bứt tóc nhìn rất khờ khếch và ngốc nghếch. Bà khẽ mỉm cười nhìn nó. Tính nó thật khó hiểu, bỗng điện thoại của nó reo lên, nó bắt máy.

- Alo ai đấy ạ?

- “Anh đây.”

- Anh...

Nó vui mừng, hấn vừa đi qua thấy nó vui mừng thì ngạc nhiên đứng lại nghe. Nó cười toe toét khiến hấn ngạc nhiên. Nó nói tiếp.

- Lâu lắm em mới nhận được điện thoại của anh đấy. Anh bỏ đi Mĩ bỏ em một mình buồn kinh.

Nó chu mỏ đáng yêu phụng phịu nói làm hấn thấy khó chịu rồi nhé. Đầu dây bên kia khẽ mỉm cười, giọng nói có chút hơi buồn.

- “Em kết hôn rồi sao?”

- Ủ, em vừa kết hôn hôm qua xong nhưng mà chỉ là trên giấy tờ thôi. Sau bốn năm em sẽ được tự do. Anh mà đợi được đến lúc đó thì em vẫn đồng ý đấy.

Nó nói đùa nhưng làm cho hấn tức giận, nóng giận lên đến đỉnh điểm. Bà ngồi nhìn nó khẽ mỉm cười và cũng biết hấn đang đứng ngoài kia rồi nhưng vẫn để nó tự nhiên không nói gì. Nó vẫn còn cười toe toét được mới sợ. Đường như nó còn chẳng để ý có bà đang ngồi trước mặt.

- Anh sẽ về nước hả?

- “Ừ, anh sắp về rồi. Bao giờ về anh sẽ nói với em.”

- Ủm, em nhớ anh lắm đó. Tự dưng anh bỏ đi Mĩ làm em buồn muốn chết à, chẳng còn ai bên cạnh em chăm sóc em nữa à. Lần này anh về phải mua quà đền bù cho em đó.

- “Vậy em thích quà gì?”

- Em thích gì á....

Nó trầm ngâm suy nghĩ đang định nói thì điện thoại của nó bị giật mất. Nó quay lại nhìn thì ra đó là hấn. Nhìn mặt hấn bây giờ rất sát khí nhìn nó rồi kéo tay nó đi lên lầu trước sự ngạc nhiên của người lớn. Bà quản gia thì chỉ ngồi cười nhìn hai đứa trẻ.

- Anh bị sao vậy? Tự dưng giật điện thoại của tôi là sao?

- Có chồng rồi mà vẫn ăn nói vô tư với người con trai khác là sao?

- Thì đã làm sao? Có luật nào cấm à?

- Chồng không thích.

Có vẻ hấn đã giận rồi quay đi chỗ khác, nó thấy mình cũng hơi hơi có xiu là có lỗi. Có lẽ nó nên để ý đến cảm nhận của hấn vì dù sao nó cũng biết hấn yêu nó mà. Nó tiến đến ôm lấy hấn từ phía sau và dỗ trẻ cute với hấn.

- Vợ biết lỗi rồi chồng tha cho vợ lần này nhé. Người đó chỉ là bạn cũ của vợ thôi à. Dù sao có muốn vợ với người đó cũng đâu thể đến với nhau. Chồng cho phép mới lạ.

Hắn khẽ cười thầm trong lòng khi nó gọi chồng và xưng vợ rồi còn biết lỗi nhưng hắn đâu phải hạng vừa đâu. Hắn không nói gì tức giận bỏ vào bên trong và nằm trên chiếc giường êm ái không chú ý đến nó. Nó nghĩ chắc hắn giận nó thật rồi nên nó mon men nhẹ nhàng tiến vào nhìn hắn. Nó ngồi bên cạnh hắn.

- Chồng giật thiet hả? Vợ biết lỗi rồi mà. Vợ hứa từ nay có gì cũng nói với chồng hết à. Chồng à.....chồng ơi.....

Nó lay lay hắn nhưng vẫn vô tác dụng, hắn thì vẫn cười thầm khoái trá vì nó đã mắc bẫy. Nó lại lon ton chạy sang bên kia nằm xuống đối diện với hắn.

- Chồng tha cho vợ đi mà. Giận vợ là mất đẹp trai đó.

Nó chơi từ chiều nài nỉ sang công kích nhưng mà vô tác dụng với hắn. Biết không ăn thua nó đứng dậy toan bỏ đi nhưng hắn đã túm lấy tay nó, kéo nó nằm gọn trong lòng mình. Đầu nó gối lên cánh tay chắc khỏe của hắn, nó ngạc nhiên.

- Tha cho vợ đó.

Hắn cười làm nó biết mình mắc bẫy tên chồng ma ranh này. Nó giận dỗi quay mặt đi thì hắn càng ôm chặt lấy nó.

- Vợ hứa rồi đó nhé. Lần sau mà còn thế nữa chồng giận thiet luôn đó.

- Biết rồi. Giờ thì buông ra, tôi phải xuống nhà.

Nó quay ngoắt thái độ làm hắn không vui, hắn xoay người nó đối diện với mình. Hắn nhìn nó.

- Chồng không thích thái độ đó của vợ đâu.

- Biết rồi.

Nó không nói gì nữa, nó nghĩ đôi khi như vậy cũng tốt. Cặp đôi này xem ra khó khăn à nha.

8. Chương 8

Tối đó, hắn nhận được một cuộc hẹn với bạn bè ở quán bar. Lúc này hắn vẫn còn ôm nó, nó thì vẫn còn đang nằm ngủ trong vòng tay hắn ngon lành.

- Vợ yêu của chồng dậy đi.

Hắn khẽ gọi thì nó có hơi cựa mình và tỉnh dậy. Nó nhìn hắn khó chịu khi đang ngủ tự dưng gọi dậy làm gì. Nó nhìn đồng hồ, đã 7h tối rồi cơ à, nó ngủ cũng zũ.

- Có chuyện gì sao?

- Thay đồ rồi đến quán bar với chồng.

- Tại sao?

Nó ngây thơ hỏi thì hắn mỉm cười, đứng dậy. Nó cũng bật dậy và tiến về phía nhà tắm để vào tủ đồ chuẩn bị đồ cho cả hai. Hắn ngồi đó làm gì với chiếc laptop nó cũng chịu. Một lúc sau nó đi ra trong bộ trang phục phải nói là quá ngạc nhiên. Nó đã nói nhất định không chịu mặc váy nên cũng phải thôi. Bộ đồ của nó màu trắng, áo ba lỗ liền quần, ở phần quần thì có thêm một vải mỏng cách điệu giống như váy. Hắn khẽ nhún mào, nó mang véc với vài thứ cho hắn rồi mặc vô cho hắn luôn.

- Sao vợ không mặc váy đây?

- Không thích mà, nhìn bộ váy cưới mà còn hỏi à?

Nó cố tình thắt chặt cà vạt cho hắn. Hắn cũng không cầu nhàu nhĩ vì biết nó sẽ không thích. Cả hai đi ra ngoài và hắn là người lái, nó ngồi tay chống vào thành xe, mở cửa ô tô để cho làn gió mát phả vào người.

- Vợ ổn chứ? Còn sợ chồng không?

- Cũng không biết. Cái chuyện mà anh đã làm lúc đó làm sao mà tôi quên được. Lúc đó tôi chỉ là một con nhóc mà, nó là cú sốc với tôi.

- Chồng biết mà, lúc đó chồng cũng nhìn thấy vợ trốn trong cái tủ đó. Nhưng vì mục đích lên đứng đầu và thu tóm toàn bộ nên chồng phải làm vậy, vợ hiểu rồi chứ?

- Ừm.

Nó không nói gì nữa mà đôi mắt xám tro cứ nhìn ra ngoài. Hấn cũng im lặng, sự thực về việc đó là sao đây? Nhanh chóng đến bar và hai vợ chồng nhà này vào phòng vip mà lũ bạn chờ sẵn.

- Phong, sao mày đến muộn thế?

Một tên bạn của hấn lên tiếng đáp cho hấn cái gì đó rất nhỏ và rất nhanh nếu ai không tinh mắt sẽ không thấy được. Và nó thì là loại người tinh ý rồi nên nhanh chóng nhận ra. Hấn có cười cười, mọi người bây giờ mới để ý cái bóng trắng phía sau hấn.

- A ha...chị dâu hả?

Tên đó vỗ tay cái đét nhìn nó, nó mỉm cười chào mọi người. Nhưng họ thấy hơi ngạc nhiên khi nó ăn mặc như vậy.

- Chị dâu lần đầu đi bar sao?

- Cũng cứ cho là vậy đi.

Nó cười trừ Hấn kéo nó ngồi xuống cạnh mình ở ghế giữa, nó thì cứ ngồi ăn và chọn tiếp đồ ăn để mặc hấn với lũ bạn thích bàn gì thì cứ bàn. Bỗng cái tên lạnh lùng lúc trước nhìn nó.

- Chị dâu là con gái của ông hoàng dầu khí lừng danh à nha.

- À cái đó thì....-nó bỗng đặt cái đĩa hoa quả xuống định nói gì đó nhưng lại thôi - ừ, tôi cũng cảm thấy may mắn khi là con của ba.

- Vậy có khi hôm nay chị dâu với thằng Phong trả tiền đi nhỉ.

- À thì....

- Được rồi, tôi sẽ trả.

Hấn lên tiếng để nó đỡ khó xử. Vậy là nó chẳng còn hồn nhiên mà ăn uống nữa, bỗng nó đứng dậy.

- Đi một chút xíu.

Nói rồi nó chẳng để ai kịp í ới và bỏ đi luôn. Hấn có nhìn rồi lúc này mới chính thức bàn chuyện với cậu bạn kia một lúc. Nó thì khi ra ngoài vô nhà vệ sinh rửa mặt một chút, lúc nó định quay về phòng vip thì nó nhận ra trong đám đông bên dưới bar kia là một gương mặt quen thuộc đang ngồi ở cái bàn đối diện bên kia cầm cốc rượu nâng lên nhìn nó ý rằng mời. Nó kinh hoàng, đôi mắt mở to nhìn người đó, cả người khẽ run lên bần bật. Đã lâu rồi, lâu lắm rồi người đó đã không xuất hiện vậy mà. Bỗng nó có điện thoại, nó móc điện thoại ra và bắt máy, ngược lên nhìn thì người đó đã biến mất.

- Anh à?

- “Em ở bar sao?”

- Vâng, em đi với chồng em.

- “Vậy sao? Mai anh về em đi đón anh được không?”

- Vâng.

Nó cúp máy, nó vẫn nhìn vào chỗ người kia vừa ngồi và lại đảo mắt nhìn xung quanh xem người đó đang ở đâu. Nó chẳng thấy ai cả nên phải quay vào, nó nghĩ chắc mình nhìn nhầm rồi nhưng rõ ràng người đó đã dơ cốc rượu lên và mời nó mà. “Cô cứ hạnh phúc đi vì hạnh phúc đó chẳng kéo dài lâu đâu Thánh nữ. Khi cố gắng níu giữ nó thì nó càng rời xa và cô ở bên hấn sẽ phải chịu đau khổ. Gặp lại cô tôi thấy khá vui đấy.”

- Vợ không khỏe à?

Hắn nhìn sắc mặt không tốt của nó thì không khỏi lo lắng, nó ngược lên nhìn hắn rồi lại cảm thấy sợ hơn nữa. Cái ngày hôm đó, cái ngày nó nhìn thấy hắn giết người cũng là lúc nó thấy gương mặt đó, gương mặt đáng sợ của người mà đã trở thành ác mộng với nó.

- Về....mình về nhà đi.

- Sao vậy chị dâu vừa đến thôi mà.

- Hôm nay tôi....không được khỏe.

Nó cố viện lí do, hắn vất thẻ cho tên kia rồi đưa nó về nhà, ngồi trên xe hắn thấy người nó run bần bật.

- Vợ sao vậy? Từ lúc ra ngoài đến giờ vô thì lạ thế?

- Không...không sao.

Nó cố gắng kìm nén cảm xúc, về đến nhà nó đi lên phòng trước, nó ngồi ở trên giường, ôm chôn người và suy nghĩ. Hắn nhìn nó thấy rất lạ.

- Vợ bị gì vậy?

- À không, mà ngày mai tôi phải ra sân bay đón bạn.

- Là tên đó hả?

Nói đến đón bạn là hắn không vui liền chuyển từ lo lắng sang tức giận.

- Ủ. Mà sao lại gọi là tên đó.

- Không thích tên đó một chút nào hết.

- Vậy mai đi cùng cũng được.

Nó nói rồi đẩy hắn đi thay đồ còn đi ngủ. Hôm nay nó mệt lắm mà hắn thì cứ đôi co với nó về cái chuyện đó làm gì.

- Sao vợ cứ phải dính đến tên đó vậy?

- Bạn thân chứ dính cái gì?

Nó thấy hắn đang bắt đầu vô lí, cả hai cũng vừa được tin rằng ba mẹ hắn đã bay qua Mỹ, Bằng đã cố đòi ở lại. Ba Trần của nó thì cũng lo công việc nên không ở lại. Hắn lúc này nằm trên giường chấp vắn nó, nó tức mình lôi từ trong tủ ra một mớ gối. Và chiến tranh giữa hai vợ chồng nhà này bắt đầu. Hai đứa bây giờ chẳng khác gì trẻ con chơi cái trò cũ rích đó. Ném gối mệt rồi thì cả hai cùng nằm xuống, nó than vãn.

- Con trai gì mà đánh thẳng tay thế?

- Vợ thì không chắc? Thôi ngủ đi.

Nói rồi hắn ôm nó vào lòng và ngủ ngon lành, nó ngược lên nhìn hắn, nó cũng vòng tay ôm lại hắn và ngủ. Hắn thấy lạ nhưng cũng chẳng nói gì. “Xin lỗi....có lẽ chúng ta chỉ đi được đến đây. Người đó thực sự xuất hiện rồi phải không? Em xin lỗi nhiều lắm, em cũng yêu anh nhiều.” Nó đã khóc nhưng hắn lại không biết. Nó muốn ôm hắn thật chặt nữa và muốn ở bên hắn. Nó đã thú nhận với lòng mình rằng nó yêu hắn nhưng tình yêu của hai người này có lẽ sẽ khó mà đến với nhau trong ngày một ngày hai. Nó sẽ là con đường dài khó thấy điểm dừng cuối cùng.

9. Chương 9

Ngày hôm sau, nó thức dậy và kéo theo cả hắn dậy luôn. Xuống nhà ngồi vào bàn ăn, bỗng nó có điện thoại.

- Alo....

- “Chị hai....bắt đầu mất rồi.”

- Có gì nát gọi lại nhé, bây giờ không nói chuyện được.

- “Em biết rồi vậy nát nữa em gọi lại cho chị sau.”

Nó tắt máy rồi nhìn mọi người và ăn tiếp. Sau bữa ăn nó lên phòng chuẩn bị đi thay đồ, hấn vẫn suy nghĩ về cuộc gọi lúc nãy, tại sao nó lại nói ‘bây giờ không nói chuyện được?’ Bỗng nó có tin nhắn, hấn cầm lên và xem là tin gì.

“Tối nay có hẹn ở bar Star với bên đó. Em sẽ qua đón chị ngay nhé, chị đừng có quên đấy vì đây là lệnh trực tiếp từ Thiên Long.”

Đọc xong mấy cái dòng đó hấn ngạc nhiên cũng là lúc nó bước ra. Hôm nay nó mặc quần bò bó màu xanh có xước rất nhiều, áo sơ mi trắng dài tay sơ vin gọn đẹp. Nó nhìn hấn rồi lấy điện thoại từ tay hấn thì hấn không vui.

- Vợ làm việc cho bang Heaven sao?

- Đúng vậy.

- Thì ra vợ chính là một trong hai kẻ dấu mặt luôn thu thập tất cả những thông tin dù lớn hay nhỏ cho bang Heaven. Vợ đã hứa là không dấu chồng chuyện gì nữa mà?

- Xin lỗi nhé, tôi không cố ý dấu anh đâu ngưng đó là công việc mà. Với lại anh là King nên....

- Đi thôi.

Hấn không chấp vấn và cũng chẳng muốn nghe làm gì nữa nên kêu nó xuất phát thôi. Vừa bước xuống nhà thì cả hai vợ chồng đã gặp nhóc Băng đang đứng đó nhìn đồng hồ.

- Anh chị chậm vậy?

- Em định đi đâu sao?

Nó hỏi thì Băng chạy đến túm tay nó mỉm cười.

- Anh chị ra sân bay phải không? Cho em đi cùng nhé?

- À....ừ.

Vậy là cả ba cùng nhau ra sân bay để đón vị khách của mình. Khi người con trai kia vừa từ trong bước ra thì Băng vẫy tay, miệng cười toe toét và nhảy đến ôm chầm lấy người đó.

- Anh quen Băng sao?

Nó ngạc nhiên nhìn người con trai đó, hấn cũng có chút ngạc nhiên khi thấy người con trai Băng vừa ôm. Hấn quen sao? Người con trai vừa xuất hiện kia khẽ gỡ tay Băng ra và mỉm cười.

- Nhóc kêu đi đón anh mà kéo theo cả chồng lẫn em chồng là sao?

- Anh Dương quen chị dâu em sao?

Băng ngạc nhiên hỏi lại thì người con trai tên Dương chỉ mỉm cười, nó thì không nói gì. Vậy là cả bốn cùng nhau về nhà hấn. Khi vừa về đến nhà thì bà quản gia đã đứng đó đợi sẵn, Dương thấy bà thì chạy đến ôm chầm lấy bà.

- Còn bé bỏng gì đâu mà làm vậy?

- Cháu của bà đã về rồi đây.

Dương cười tươi, [Hồ Minh Dương, 27 tuổi, hiện đang là một trong 10 Thiên Long, cậu là bạn thân của nó, luôn giúp đỡ nó và cũng yêu nó.] Nó ngạc nhiên nhìn bà và Dương.

- Anh Dương là cháu trai bà sao?

- Phải, thằng bé là cháu trai của bà cũng như Phong và Băng Băng thôi.

- Dạ...

Nó tuy ngạc nhiên nhưng cũng che dấu điều đó vào trong lòng. Nhóc Băng thì cứ bám lấy Dương vì người nhóc yêu chính là cậu. Bống bà đưa cho nó một tờ báo.

- Quà cho đứa cháu gái yêu quý của ta đấy.

- Dạ?

Nó ngạc nhiên xem trong báo có gì thì....Mặt nó tối sầm lại làm cho ba người kia ngạc nhiên. Bà thì chỉ ngồi cười, hất lấy tờ báo từ tay nó.

- Cái gì thế này?

Hắn cũng ngạc nhiên, Băng và Dương cũng xem xem có chuyện gì xảy ra. Băng đọc to lên.

- Thiên Kim tiểu thư Trần Ngọc Nhi tuy đã là thiếu phu nhân của Hàn Phong nhưng 6 hoàng tử bạch mã Hồ Minh Dương, Nguyễn Hoài Nam, Cao Lâm, Đỗ Minh Vũ, Triệu Thiên Vương đã quyết định về nước và dành lại cô cho băng được.

- Sao lại có cả cháu vậy bà?

- Vui mà.

Bà quản gia cười làm bốn đứa tụi nó nổi cả da gà. Dù cho chúng nó có lạnh lùng và ngang tàng trên thương trường nhưng trước bà chúng phải kiêng nể, sợ mãi muôn phần. Vừa lúc đó thì 5 tên hoàng tử bạch mã vừa được nhắc tên đã có mặt.

- Vợ yêu em ở đâu?

- Em yêu anh tới rồi đây.

- Nhóc Nhi em ở đâu vậy?

.....

Nó nghe xong mấy câu đó thì da gà nổi cả lên, nó đứng núp phía sau hắn. 5 tên đó định nhảy đến chop lấy nó nhưng hắn đã chắn và cả Dương cũng chắn cho nó. Nam nhìn hắn và Dương.

- Dương mi đã nhanh nhẩu đến trước ghi điểm hả?

- Thăng Phong, ai ày nhanh chân cưới vợ yêu của tao trước hả?

Vũ bực mình, đúng là nó chẳng hiểu gì cả, tự đứng ở đâu một đàn bạch mã hoàng tử xuất hiện và cứ luôn miệng kêu nó là vợ.

- Tôi không phải vợ của mấy người.

- Nghe cô ấy nói gì chưa? Ngọc Nhi chỉ là vợ của ta thôi hiểu chưa?

Hắn hất mặt nhìn 6 tên kia đầy kiêu ngạo và khích tướng. Mấy tên định xắn áo cho hắn một trận thì bà can ngăn.

- Thôi nào mấy đứa. Còn cháu đó Nhi, cháu không biết mấy đứa kia nhưng chúng thì biết cháu rất rõ đấy. Ta đã hứa sau này đứa nào giỏi nhất sẽ cho chúng cưới cháu thế nên chúng tìm hiểu về cháu kĩ lưỡng rồi.

- Hả?

- Tiếc là cháu đã nhanh chân lên làm King mất rồi.

Hắn cười đều rồi vòng tay ôm eo nó ý nói 'cô gái này là của tôi, các người không ai được phép động vào'. Mấy tên kia nhìn thì tức muốn phun trào luôn. Băng ngồi ngoài trả hiệu cái mô tê gì sắt. Tiếng còi xe inh ỏi ở bên ngoài, nó thò mặt ra xem là ai thì nhận ra chiếc xe bmw i8 màu đen quen thuộc đang đỗ ở đó. Nó cúi chào mọi người rồi nhanh chóng vớ ngay cái balo ở trên ghế sa lông.

- Cháu đi có việc đây.

- Vợ đi đâu vậy?

- Nếu thích thì anh đi cùng cũng được.

Nói rồi nó kéo cả hần theo luôn để mặc 6 cái tên cùng bà và Bằng đứng đó nhìn. Khi cả hai vừa lên xe thì mất dạng ngay lập tức.

10. Chương 10

Ngồi trên xe, hần ở ghế sau, nó ngồi đằng trước. Hần nhìn cậu bạn đang lái xe kia.

- Cậu là ai?

- Thật hân hạnh khi được gặp King của Heaven. Không ngờ chị hai kết hôn với vua đây.

- Chỉ là trên giấy tờ thôi. Vất chị mượn cái laptop đi của chị hồng rồi.

- Đây.

Cậu ta đưa cho nó cái laptop của mình, hần ngồi sau chẳng hiểu gì cả. Kỳ - tên của cậu bạn gọi nó là chị hai, nhìn nó rồi nói.

- Chị hai điều chỉnh đèn giao thông đi.

- Ừ.

Nói rồi nó làm gì đó và đèn giao thông phía trước đáng lẽ phải chuyển sang đỏ ai ngờ nó vẫn cứ sáng. Và đường chiếc bmw i8 này đi qua thì không có bất cứ đèn đỏ nào. Hần ngạc nhiên trước tài năng của nó.

- Ngài ngạc nhiên lắm sao?

Kỳ cười cười, hần khẽ gật đầu. Nó không nói gì và vẫn tiếp tục công việc của mình. Kỳ vừa lái xe vừa nói.

- Chắc ngài cũng biết chúng tôi là hai thành viên ngầm của Heaven. Cả tôi và chị hai đều được đặc cách vào bang và được giữ bí mật tất cả thông tin. Đó là điều kiện để chúng tôi phục tùng bang tuy nhiên có người biết rõ chúng tôi và cũng là người trực tiếp đưa chúng tôi vào bang là một trong 10 thiên long.

- Cậu biết là ai chứ?

Hần lạnh giọng hỏi, Kỳ nhìn nó thì cũng hiểu và không nói gì hết. Bỗng nó đưa cho Kỳ xem màn hình laptop.

- Chúng phát hiện ra cậu rồi sao?

- Không ngờ đó. Chị giải quyết được chứ?

- Tên này cao thủ à nha phá được cả hệ thống tôi mất cả giờ đồng hồ để thiết lập.

Nó thích thú ngồi nhìn xem tên đó làm gì, hần cũng có liếc xem có cái gì. Trong màn hình đó thì có một tên mặc toàn đồ đen kịt và đang đứng trong phòng khách của một biệt thự đã bỏ hoang. Bỗng hàng loạt những rào chắn hiện lên và nhốt tên đó lại. Người bình thường nghĩ tên đó đã dính bẫy nhưng không phải. Với ba con người đang ngồi trong xe kia thì nó không đơn giản vậy.

- Chúng làm cái gì vậy?

- Chúng muốn ta nghĩ rằng đã sập bẫy và chúng sẽ đưa phần ăn thông tin vào để lấy toàn bộ. Đây khởi động nó đi.

- Chị đùa à?

Kỳ đang đi thì phanh gấp lại làm cho họ suýt ngã. Hần cũng chẳng hiểu gì cả, nó thì mỉm cười với Kỳ rồi đưa tay chạm vào má Kỳ làm hần lên cơn ghen.

- Tin chị đi....chị biết mình đang làm gì mà.

Kỳ đưa tay lên bỏ tay nó xuống rồi cậu tiếp tục lái xe. Kỳ lấy laptop từ tay nó rồi làm cái gì đó mà vẫn có thể lái xe bình thường. Hần tò mò hỏi.

- Nó là gì vậy?

- Mã hóa chân không.

Nó bình thản nói, hần thì ngạc nhiên hơi đơ một tí. Mã hóa chân không là gì mà nó có thể thản nhiên nói như vậy chứ? Kỳ đã xong phần việc của mình và qua hình ảnh laptop đó họ thấy một màn tối bao trùm cả phòng khách và tên kia. Các dữ liệu trong biệt thự bỏ hoang đó mà nó mất bao công sức tạo nên đều bị tắt đi và hủy tất cả. Tên kia cũng không thể thu thập bất cứ thông tin gì nữa.

- Chết tiệt....con khốn đó có mã hóa chân không.

Cô gái đó tức giận đập thẳng cái Ipad vào tường làm nó vỡ tan tành. [chị ơi sao đập thế, cho e này :33] Cô gái đó đang rất tức giận thì người đầu giây bên kia vẫn đang nói chuyện với cô ta.

- Bình tĩnh đi tức giận có nghĩa cô thua cô ta rồi đó.

- Tôi tự biết phải làm gì. Lần này làm cho gọn nẹ vào. Con khốn đó....

Cô ta nắm tay lại thành quyền giận giữ. Trong khi đó vẫn đang ngồi trên xe và ba người kia cùng nói chuyện.

- Tại sao vợ lại có mã hóa chân không? Nó đã biến mất từ lâu rồi mà?

- Tuy chị hai tìm ra mã hóa chân không nhưng tôi mới là người giữ mật mã thừa ngài.

Kỳ cung kính, nó chỉ ngã người ra chiếc ghế và khẽ nhắm mắt không nói gì. Quyết định dùng mã hóa chân không nó phải là người khó xử nhất đấy chứ. [Mã hóa chân không là một loại chương trình siêu cao cấp. Đã từng có rất nhiều quốc gia lớn bé trên thế giới này ham muốn có được nó. Có người từng tìm ra nhưng không hóa giải được nó. Nó cũng đã tìm ra được mã hóa chân không thông qua dữ liệu còn sót lại ở Heaven mà các bậc tiền bối đi trước nghiên cứu bỏ lại. Và nó cũng đã thành công trong việc hóa giải. Chức năng thần kì của Mã hóa chân không chính là xóa sạch mọi dữ liệu, nó có thể hủy hoại cả một quốc gia lớn mạnh với việc phá hỏng mạng lưới toàn cầu. Tuy nhiên người ta không biết được rằng Mã hóa chân không còn làm được nhiều thứ hơn thế nhiều.]

- Mã hóa chân không không chỉ xóa bỏ mọi dữ liệu trong biệt thự đó mà nó sẽ tái tạo lại dữ liệu theo một kiểu mới. Nó bắt buộc người điều khiển phải tự phá giải và lập trình lại toàn bộ thông qua nó. Nó vẫn còn nhiều chức năng khác nhưng cái đó chỉ có chị hai biết vì chị ấy đã hóa giải nó. Chị ấy không muốn đụng tới nó nên đã nhờ tôi trông nom dữ liệu mở nó.

- Khả năng đặc biệt vậy sao?

- Dùng đến Mã hóa chân không xem ra chị hai đang suy tính điều gì đây. Dù sao thì có lẽ đó là lí do chị hai đồng ý đi gặp người đó ngày hôm nay.

Kỳ thở dài, hần vẫn không hiểu người đó là ai? Cô vợ này của hần sao có nhiều bí mật dấu hần vậy?

11. Chương 11

- Mấy đứa nhanh đến quán bar Sky đi, sẽ có chuyện ở đó đấy. Nhớ là phải bảo vệ Nhi cho cẩn thận vào. Mất đi con bé là Heaven sẽ mất tất cả đấy.

Bà cảnh cáo vậy là 6 tên hoàng tử bạch mã cùng Băng nhanh chóng đến bar Sky với vận tốc ánh sáng. Tại bar Sky, chiếc bmw i8 đã ở đó, nó bước xuống xe chỉnh lại mình cho gọn gàng một chút. Hần cũng tò mò không biết người nó gặp là ai. Và hần đã không biết rằng sau lần gặp người này nó sẽ hoàn toàn thay đổi không còn là cô vợ hồn nhiên của hần nữa.

TẠI PHÒNG VIP đặc biệt của bang Heaven.

- Chị ổn chứ?

- Ừ, mà anh có vào cùng không?

Nó hỏi hần thì hần gật đầu vì dù sao cũng muốn xem nó định gặp ai. Cả ba người cùng bước vào bên trong, đó là căn phòng với tông màu đen-đỏ. Hơn thế nữa ánh sáng trong phòng cũng rất mờ ảo, nội thất cũng toàn hạng sang, kệ kê toàn rượu cao cấp và đắt tiền với nồng độ mạnh. Hần nhìn thấy người con trai ngồi trong phòng thì khẽ nhếch một đường cong và ngồi xuống ghế. Nó có vẻ dè chừng người con trai kia nên cứ đứng đằng sau Kỳ.

- Ngọc Nhi....gặp người quen mà lại cứ chúi vậy là sao? Không ra đây chào anh một tiếng à?

- Cậu quen vợ tôi sao Lý Kiệt?

Hần lạnh giọng, người tên Kiệt kia đưa cho hần ly rượu vang đỏ sừng sánh. Hần nhận lấy ly rượu và khẽ nhấp một ngụm. Kiệt khẽ cười.

- Tất nhiên là quen, không những quen mà còn biết rõ mọi thứ về vợ cậu là đằng khác đấy King.

- Vậy sao? Chẳng lẽ cậu ‘thịt’ vợ tôi rồi chắc?

Hần cười cợt, nhìn thì vẻ nhả nhử đấy nhưng thực chất hần đang rất phần nộ trong câu nói đó. Hần muốn cho người đang ngồi đối diện mình một trận cho bõ tức. Nó vẫn cứ núp phía sau Kỳ, nó sợ người này, nó không muốn đối diện với người này. Tối hôm qua đúng là nó đã nhìn thấy người này là không sai rồi. Kỳ cúi đầu chào Kiệt.

- Lâu rồi không gặp ngài.

- Cậu vẫn chăm sóc chị hai mình tốt đó chứ Kỳ?

- Vẫn tốt.

Kỳ nói giọng khinh bỉ, dường như trong căn phòng này mỗi câu nói phát ra chẳng có gì là thiện ý cả. Bỗng Kiệt đứng dậy tiến về phía nó, đưa tay lên định chạm vào người nó nhưng Kỳ đã túm lấy bàn tay Kiệt.

- Đừng có động bàn tay đầy máu tanh nồng của ngài vào người của chị hai. Tôi sẽ không có ý định nể vì ngài là Thiên Long mà không làm gì đâu.

- Cậu có cần phải vậy không? Tôi chỉ muốn xem Ngọc Nhi sống với King của chúng ta có được đối đãi tử tế không thôi.

Kiệt cười bốn cợt. [Lý Kiệt tuổi 29, là một trong 10 Thiên Long. Con người này rất nguy hiểm, hiện tại đang hợp tác với cô bạn gái cũ đã bị hần đá. Tuy nhiên cô ta không biết Kiệt chỉ lợi dụng lại cô ta để chơi ván cờ này của cậu mà thôi.]

- Mọi người.....

Băng lên tiếng phá tan cái không khí ngột ngạt đó. Nhìn thấy Kiệt là Băng nhảy đến ôm chầm lấy anh và cười toe toét.

- Anh Kiệt....anh mất tăm suốt mấy năm qua không à. Em nhớ anh lắm đó.

- Ủ, anh cũng vậy.

Kiệt mỉm cười xoa đầu nhỏ Băng, xem ra chỉ có Băng là vẫn có thể vui vẻ mà mỉm cười còn 6 hoàng tử bạch mã vừa xuất hiện kia nhìn cảnh tượng cũng đủ đoán vắn đề. Họ cùng ngồi vào ghế sofa lớn trong căn phòng và nói chuyện. Kỳ vẫn đứng đó và nó núp sau cậu.

- Chị Nhi lại đây ngồi đi.

Băng gọi nhưng nó không tiến tới, nó vẫn còn cảm giác run sợ và Kỳ có thể cảm nhận được vì nó đang túm lấy vạt áo của cậu hơn thế nữa người nó run lên.

- Có vẻ Thiên Long đông đủ quá nhỉ thiếu mất hai người nữa.

- Chỉ một mà thôi.

Một cô gái xuất hiện, mái tóc vàng óng mượt mà, khuôn mặt trang điểm rất tinh tế, ăn mặc sexy tôn lên vẻ đẹp của cô ta. Cô gái đó tiến vào phòng và ngồi ngay cạnh hần.

- Lâu rồi em không được gặp anh kể từ ngày hai chúng ta chia tay đó.

Câu nói của cô ta làm mọi người thấy khó chịu, nó cũng đã nhận ra cô gái trong bức ảnh đó. Bây giờ thì Thiên Long cùng vua của họ đã tụ họp chỉ thiếu một thành viên vẫn đang biệt tích chưa xuất hiện.

Hàn Phong - 27 tuổi - King - người đứng đầu nhưng vẫn phải thông qua một người nữa để đưa ra những quyết định vô cùng quan trọng.

Lý Kiệt - 29 tuổi - Thiên Long 2 - là người nắm đó cậu cũng tham gia vào việc đưa hắn lên làm King của Heaven.

Hồ Minh Dương - 27 tuổi - Thiên Long 3 - phần lớn là mọi công việc trong bang cậu toàn phải tự mình giải quyết hết vì mấy người kia lười không làm.

Quách Nhi - 25 tuổi - Thiên Long 4 - từng là bạn gái của hắn nhưng bị chia tay. Rất xảo quyệt, luôn muốn loại bỏ nó.

Triệu Thiên Vương - 27 tuổi - Thiên Long 5 - là người ít ra mặt, hay ẩn mình.

Cao Lâm - 27 tuổi - Thiên Long 6

Nguyễn Hoài Nam - 27 tuổi - Thiên Long 7

Đỗ Minh Vũ - 27 tuổi - Thiên Long 8

Dương Kiên - 27 tuổi - Thiên Long 9

Hàn Băng Băng - 22 tuổi - Thiên Long 10 - ngây thơ, tinh nghịch, ko phải tự tay đấu đá nhiều

=====

- Vậy cuộc hẹn này là sao đây? Tự dưng tất cả lại tụ họp thế này?

Nhi lên tiếng, cô nói về cũng bốn cột lăm. Dương nhìn cô ta.

- Là lệnh của bà bà thôi Quách tiểu thư.

- Vậy sao? Nhưng vợ của King sao lại cứ phải núp phía sau một tên thành viên của bang làm gì thế kia? À cô cũng là thành viên nên không có tư cách ngồi ngang hàng với chúng tôi nhỉ?

Nghe cô ta nói những người kia ai lấy cũng đều phần nộ thấy rõ. Băng đứng dậy nhìn cô ta.

- Chị không bớt lời được à? Chị không nói chẳng ai bảo chị câm đâu. Cùng tên như nhau mà sao chẳng bằng một phần của chị Nhi.

Băng nói móc cô ta làm cô ta giận lắm nhưng cũng không nói gì. Kỳ đưa cho họ một tập hồ sơ.

- Đây là dữ liệu chúng tôi đã thu thập trong suốt hơn một tháng qua. Đây là nhiệm vụ của chúng tôi hoàn tất nên xin phép.

Kỳ định đưa nó đi nhưng ả hồ li kia lên tiếng.

- Đợi chút đã. Nghe nói cô ta đã hóa giải mã hóa chân không. Nó sẽ thuộc về Heaven.

- Cô.....

Kỳ tức giận, bàn tay nắm thành quyền, mấy người kia thì ngạc nhiên.

- Ngọc Nhi em hóa giải được mã hóa chân không rồi sao?

Dương hỏi thì nó chỉ khẽ gật đầu. ả hồ li kia thấy vậy thì cười ma ranh.

- Đúng chứ, lệnh của các Thiên Long muốn cô giao nó cho chúng tôi đây Trần Ngọc Nhi. Mau giao nó ra đây.

- Tôi sẽ không giao nó cho bất cứ ai hết.

- Cô nói gì? Cô muốn chống đối Thiên Long sao?

Ả hồ li tức giận đứng dậy nhìn nó. Kỳ đứng đằng trước ý không cho ả làm càn. Nó ngược lên nhìn ả và kêu Kỳ đứng sang một bên cho nó giải quyết.

- Tôi nhắc lại là tôi sẽ không giao mã hóa chân không cho bất kì ai cả. Dù các người có là Thiên Long hay gì đi chăng nữa.

Nó đã lạnh lùng và quyết đoán hơn về sợ hãi trước đó. Ả hồ li kia khẽ cười khinh bỉ. Ả buông câu dành cho nó.

- Cô muốn chiếm làm của riêng sao? Được thôi tôi cũng không ép nhưng tôi sẽ dùng hình phạt mà Heaven đặt ra để dành cho cô.

- Cô.....

Kỳ tức giận. Mấy người kia vẫn để hai cô gái này đấu vô mồm qua lại với nhau. Bỗng đôi mắt nó lạnh lùng ánh lên tia tức giận.

- Cứ làm gì cô muốn để rồi xem ai sẽ thắng ai. Người e sợ không phải tôi mà là các người. Heaven cần tôi và e sợ tôi hơn cô tưởng đấy Thiên Long số 4. Còn nữa cảm ơn món quà cô đã gửi cho chúng tôi. Đi thôi Kỳ.

- Vâng.

Nói rồi Kỳ và nó bỏ đi nhưng chưa đi được mấy bước thì Kiệt lên tiếng.

- Em bỏ đi sớm vậy? Còn chưa chào hỏi anh mà bé yêu.

- Anh.....

Nó quay lại nhìn, nó đã nhìn thấy, đúng vậy nó đã nhìn thấy một thứ trong đôi mắt của Kiệt làm nó sợ hãi. Toàn thân nó run lên và nó không đứng vững nữa. Kỳ đã đỡ lấy nó nhưng bỗng nó hét ầm lên.

- Buông....buông tôi ra. Buông ra....Làm ơn đừng động vào tôi. Buông tôi ra.....

Nó hét lên và dấy dựa làm mọi người ngạc nhiên. Mấy chàng bạch mã chạy đến xem nó có sao không, ả hồ li thì ngồi cười thích thú, hần đứng dậy nhìn Kiệt, ánh mắt tức giận thiệt rồi nhé.

- Tôi sẽ không tha cho ai động vào vợ của tôi đâu. Cả hai người hãy cùng nhau mà nhớ lấy.

Nói rồi hần tiến đến nhắc bổng nó lên và đưa nó rời khỏi đây mặc cho nó có gào thét cỡ nào. Mọi người vẫn còn ngạc nhiên lắm nhưng phải chạy theo xem sao. Sau khi họ rời đi, ả hồ ly tinh kia tức giận cắn phần.

- TRẦN NGỌC NHI.....

Ả gần lên từng chữ, thét lên như một con thú hoang dã. Kiệt cầm ly rượu nhâm nhi nhìn ả tức giận mà thấy thích thú. “Thánh nữ...em cần phải đau khổ hơn nữa. Vì mục đích cuối cùng thì em phải trở thành con robot sống biết nghe lệnh hiểu không? Người đó sẽ không vui khi em cứ sống như bây giờ đâu? Cứ như lúc nhỏ có phải tốt hơn không?” Kiệt đang ám chỉ điều gì đây? Cái người mà cậu nhắc đến là ai vẫn là một ẩn số lớn. Và vì cái gì mà nó trở nên điên dại như vậy chứ?

12. Chương 12

Khi vừa đưa nó về đến nhà thì nó hét lên, nó đang sợ hãi, mất tự chủ và như một con điên vừa trốn trại làm ai cũng lo lắng.

- Em bị làm sao vậy? Bình tĩnh lại đi.

Hần hét lên nhưng nó vẫn trong trạng thái điên dại. Bỗng nó ngược lên nhìn họ, nó thấy một gương mặt quen thuộc, một gương mặt sẽ khiến nó an toàn hiện tại. Nó chạy đến ôm chầm lấy Kỳ.

- Kỳ à....làm ơn ôm chị....ôm chị thật chặt vào.

- Ổn rồi chị hai.....em ở đây rồi sẽ không còn ai làm hại chị được nữa đâu.

Kỳ ôm nó và vuốt nhẹ mái tóc đen suôn mượt của nó. Hấn cảm thấy ghen với Kỳ rằng tại sao hắn là chồng mà nó lại không tin tưởng đến vậy. Sau một hồi dỗ dành thì Kỳ cũng khiến nó ngủ, cậu đặt nó nhẹ nhàng lên chiếc giường của vợ chồng hắn và nhẹ nhàng đắp chăn cho nó. Mọi người xuống nhà để nói chuyện.

- Chuyện này là sao?

Băng lên tiếng trong khi 7 hoàng tử bạch mã kia đều biết hết lí do rồi. Kỳ nhìn Băng.

- Cô ngu hay là ngốc vậy? Chắc lúc đó cô còn chưa trở thành Thiên Long.

- Cái gì?

Băng tức giận khi Kỳ nói nhóc ngu ngốc. Mọi người đều thở dài vì khi nghĩ đến ngày hôm đó mọi thứ quá là kinh hoàng. Kỳ nhìn Băng.

- Chính tại Thiên Long các người đã khiến cho chị hai bị như vậy? Ngày đó khi các người tham gia vụ thẩm sát đó để chống lại cự Heaven thì tại sao lại phải lôi cả chị hai đến đó?

Kỳ hét lên, Băng cảm thấy sợ hãi khi cậu như vậy. 7 người kia không hiểu và đặc biệt là hắn. Hắn chỉ nghĩ nó vô tình ở đó nhưng qua lời nói của Kỳ thì có nghĩa ai đó đã gọi nó đến đó để chứng kiến tất cả sao? Là ai mới được chứ? Lúc đó Thiên Long chưa có Băng mà hắn cũng ở trong Thiên Long phục vụ cự King khác. Tuy nhiên cả 10 người bọn họ cùng nhau lật đổ nền cai trị cũ nên đã gây ra vụ thảm sát kinh khủng. Băng được là Thiên Long sau đó nên không biết chuyện này. Cũng từ sau vụ thảm sát đó thì Thiên Long số 1 hiện tại cũng đã biến mất không một dấu hiệu để lại.

- Ai đó đã gọi Ngọc Nhi đến sao?

Dương lo lắng hỏi, Kỳ nhìn họ, ánh mắt khinh bỉ hiện rõ.

- Các người đùa à? Chứ tại sao giữa đêm hôm như vậy chị ấy lại ở cái chỗ đó làm gì? Tôi không biết vì mục đích gì nhưng ngay từ đầu Heaven đã nhắm vào chị hai vì mục đích nào đó. Ngày mai chờ mà xem thành quả của các người đi.

- Cậu nói thành quả là sao?

Vũ hỏi thì Kỳ không nói gì, căn phòng khách rộng lớn chìm vào sự yên lặng lạ thường. Trong khi đó họ không biết rằng trên phòng của hắn và nó bà quản gia đang đứng đó nhìn nó ngủ.

- Thông minh cũng là một cái tội đó Thánh nữ.

- Sao mẹ lại làm vậy?

Một bóng người cao lớn xuất hiện ngoài cửa sổ và bước vào phòng chính là Trần Huỳnh-ông hoàng dầu khí. Thực chất thì bà quản gia có tất cả 7 người con nuôi tương ứng với cha mẹ của 7 vị hoàng tử bạch mã dưới nhà kia. Còn riêng Trần Huỳnh thì ông chính là con ruột của bà ta. Bà quản gia nhìn nó.

- Con biết rồi mà còn hỏi sao?

- Mẹ khiến cho thằng bé và con bé vọng tưởng về một hạnh phúc rồi mẹ lại tước đi hạnh phúc đó từ tay chúng. Nếu vậy ngay từ đầu mẹ đừng có làm thế chứ?

Ông Trần giận giữ hét lên, bà quản gia vẫn nhìn nó và một nụ cười ác quỷ nở trên môi bà. Bà thật đáng sợ.

- Ngày mai thôi con bé sẽ lại trở thành robot sống.

- Sao mẹ lại như vậy chứ hả? Mẹ tước đi đứa con gái duy nhất của con và mang ột tài xế nuôi dưỡng. Mẹ khiến cho con gái của con trở thành đứa bé đáng thương nhất trên đời. Sao mẹ có thể làm vậy với cháu gái ruột của mẹ chứ?

Sự tức giận và đau đớn hiện hữu trong câu nói đó của ông Trần. Một bí mật lớn đây, nó là con gái ruột, đứa con gái duy nhất của ông Trần sao và là cháu gái của bà quản gia sao? Nhưng bà quản gia quay qua nhìn ông Trần và ánh mắt có chút căm phẫn.

- Đó là sự trả giá. Nếu năm đó con không cùng 7 thằng con trai ngỗ nghịch kia của ta và cả ba của Lý Kiệt

- Lý Trung làm cái chuyện phản bội lại ta thì đã không có chuyện ngày hôm nay. Năm đó chính ta đã sai 10

đứa trẻ Thiên Long đó đi giết chết Lý Trung, ngay cả con trai của hắn còn đứng nhìn hắn chết mà không áy náy, ray rứt. Chính vì các con phạm lỗi nên ta đã khiến cho những đứa con của mấy đứa phải trả giá.

- Sao mẹ không tính chuyện với bọn con? Lũ trẻ chẳng có tội gì cả.

- Ta không thích vậy. Con cái của mấy đứa bị hủy hoại thì mấy đứa mới đau lòng tội cùng đến thế nào. Bị chính những đứa con của mình phản bội đó con trai.

Bà quản gia nở nụ cười ác quỷ. Ông Trần nhìn bà.

- Vậy con muốn hỏi mẹ câu cuối cùng.

- Hỏi đi.

- Tại sao lúc đó mẹ lại gọi con gái con đến chỗ đó để xem cảnh tượng kinh hoàng đó làm gì? Mẹ cần gì ở con bé sao? Và ngay từ đầu mục tiêu của mẹ là Ngọc Nhi chứ không phải bọn con?

- Đúng vậy, mục tiêu ngay từ đầu của ta là Thánh nữ. Con bé quá thông minh khiến cho người khác phải kinh ngạc. Mới chỉ có 4 tuổi mà con bé đã tự mình tìm ra mã hóa chân không nhờ vào dữ liệu ta cố tình để hở của Heaven. 5 tuổi thì con bé tự mình mã hóa tất cả và biến nó trở thành của con bé. Tam lão đã đồng ý là chọn con bé là người tiếp theo rồi.

- Sao lại?

Ông Trần như không còn tin vào những lời nói của mẹ mình nữa. Tam lão hội ngay từ đầu đã nhắm tới con gái ông-hay chính là nó rồi sao? Nếu họ đã muốn thì dù là ai cũng khó mà ngăn cản được. Ông Trần quay lưng đi ra phía cửa sổ. Trước khi đi ông ta còn để lại một câu.

- Con nghĩ mình không đủ tư cách làm cha của con bé cũng như cầu xin mẹ. Nhưng xin mẹ hãy bảo vệ Nhọc Nhi - con gái của con trước họ. Con biết mẹ có thể làm vậy.

- Chỉ cần Thánh nữ chịu nghe lời và trở thành con người như lúc bé thì ta đảm bảo sẽ bảo vệ được con bé. Cũng sắp đến ngày tam lão hội triệu tập các thành viên để công bố tuyển chọn rồi.

- Mong mẹ hãy bảo vệ con gái con.

Nói rồi ông Trần biến mất, bà quản gia đóng cửa sổ lại và cũng rời khỏi đây. Nó nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, thực ra nó đã thức khi nghe ông Trần hét lớn và nghe được hết mọi chuyện nhưng lúc này nó không dám mở mắt ra vì trong phòng có máy theo dõi của bà. Bà sẽ biết nó tỉnh giấc và nó sẽ không yên nên nó cứ nhắm nghiền mắt lại. Nó bàng hoàng vì là con gái ruột của Trần Huỳnh, là cháu gái của bà. Nó đã khóc, hai giọt nước mắt long lanh lăn dài trên đôi má nó. “Thì ra là vậy....Con sẽ tự bảo vệ bản thân mình ba à. Con sẽ không sao nên ba hãy tự bảo vệ mình nhé. Nếu bà muốn vậy thì con sẽ làm vậy.” Tiếng khóc thốn thức của người con gái đẹp như thiên thần này với bộ óc thiên tài hơn người. Nằm đây nhưng cô đã kích hoạt mã hóa chân không ở căn biệt thự đó và mọi thứ trong biệt thự bỏ hoang đó đang thay đổi mà nào ai hay. Đó chính là biệt thự của nhà họ Lý và cũng là nơi diễn ra cuộc thâm sát năm đó.

13. Chương 13

Tối hôm đó, hắn ngồi cạnh nó, đưa tay vuốt nhẹ cái mũi đầy kiêu ngạo của nó và đặt lên đôi môi đáng yêu kia một nụ hôn nhẹ nhàng.

- Em sẽ là của tôi...

=====

NGÀY HÔM SAU

Các vị bạch mã hoàng tử, Băng và Kỳ đang ngồi ở bàn ăn thì nó đi xuống nhà, nó mặc áo thun có mũ màu xám hình mickey cùng chiếc quần short đen, đôi mắt nó mệt mỏi, nó ngồi vào bàn ăn và mọi người cứ nhìn nó hoài. Nó vẫn cứ ăn và chẳng nói gì.

- Tôi ăn xong rồi.

Nói rồi nó bỏ lên phòng và để mặc mọi người vẫn cứ ngồi đó đơ đơ. Kỳ đứng dậy định theo nó nhưng hấn đã ngăn lại. Hấn tự mình đi nói chuyện với nó. Ở trong phòng hấn, nó đang ngồi làm việc với cái laptop.

- Vợ yêu bị sao vậy?

Hấn vòng tay qua ôm nó nhưng nó chẳng có phản ứng gì và mắt cứ dán vào cái laptop. Hấn thấy vậy lấy laptop từ tay nó nhưng mắt nó vẫn cứ nhìn về phía đó chứ không nhìn hấn. Không lấy được nên nó đứng dậy và định rời khỏi phòng thì hấn chặn đường nó.

- Hôm nay vợ sao vậy? Giận chồng sao?

- Tôi không có. Tôi còn phải làm việc thừa ngài.

Câu nói của nó làm hấn như đông cứng lại. Nó thực sự đã thay đổi rồi hay tại hấn đang bị ảo giác? Nó đã trở về là cô bé lạnh lùng ít nói của ngày xưa. Vì sao nó lại phải như vậy? “Vậy là các người đã hành động rồi sao? Thế thì tôi cũng chẳng nhẹ nhàng với các người làm gì.” Ánh mắt hấn ánh lên một tia giận giữ. Giám cướp mất người hấn yêu mà yên sao? Hấn sẽ bắt họ trả giá. Tối đó nó ngồi ở phòng khách, khoang chân đặt chiếc laptop lên đó và cứ dán mắt vào. Kỳ đến cạnh bên nó khẽ thì thào cái gì đó.

- Thật sao?

- Em vừa kiểm tra. Có cần đến đó kiểm tra lại không?

- Ừ, để xem ả định làm gì.

Nó nói rồi đứng dậy cùng Kỳ đi ra ngoài, Bằng chẳng kịp í ới gì đã thấy họ mất tăm. Ngay lúc đó các Thiên Long đã được triệu tập một cuộc họp gấp. Tại ngôi biệt thự nhà họ Lý bị bỏ hoang.

- Đi thôi.

Kỳ phải công nó đi qua những vết máu còn khô đó vì nó rất khó chịu với thứ đó. Họ đi xuống tầng hầm và ở đó có hấn một dàn máy tính cao cấp với màn hình to tướng. Nơi đây đã được mã hóa chân không lập trình lại toàn bộ. Nó cùng Kỳ ngồi xem cái cuộc họp ngu ngốc diễn ra ở một nhà hàng kiểu Nhật.

- Rồi sao có chuyện gì cậu triệu tập gấp vậy King?

Kiệt vẫn cái giọng châm biếm đó, hấn chẳng thêm để ý làm gì. Nam nhìn họ.

- Có phải lại chuyện gì rồi sao?

- Hay là có lệnh từ cấp trên?

Kiên cũng sốt sắng. Hấn vẫn im lặng và cái im lặng đó làm họ khó chịu. Bằng lên tiếng thay hấn.

- Tối mai tam lão hội sẽ triệu tập các thành viên để ra mắt Thánh nữ kế vị mới. Và trên hết là để chào mừng 20 năm King đăng quang ngôi vị.

- Đã đến ngày đó rồi sao?

Kiệt ngồi nhâm nhi rượu sake và lên tiếng, ả hồ li kia thì đang tính kế sẽ thủ tiêu nó trong cái ngày hôm đó. Nó thì ngồi gác chân lên bàn mà thưởng thức kế hoạch của họ. Nụ cười tà mị nở trên môi nó. Kỳ cũng hiểu vì sao nó lại như vậy.

- Em sẽ đi chuẩn bị tất cả.

- Đừng có để sơ xuất gì đấy vì mục tiêu cuối cùng của chúng ta. Và cũng là vì Cherry.

Nói đến từ Cherry là nó tức giận vô cùng và Kỳ thì như muốn phá hủy tất cả mọi thứ ngay lập tức. Người tên ‘Cherry’ kia rốt cuộc là ai?

Tối nay cả nó và Kỳ không về nhà, hấn có gọi cũng chẳng ai bắt máy, với lại mọi người ai cũng bận để chuẩn bị cho tối mai đón tiếp tam lão hội nữa. Đó là những người đứng sau đầu tóm mọi thứ, Heaven chỉ là cái lá chắn để che dấu họ mà thôi.

- Tối mai là lễ đăng quang rồi sao?

- Nó sẽ là một tối kéo dài và khó chịu đây.

Kiệt cười lớn, người ngồi đối diện với cậu cũng khó chịu. Hai người con trai ngồi trong phòng cùng nhâm nhi ly rượu vang đỏ đắt tiền.

- Cherry....em sẽ trả thù cho chị. Em xin thề với chị.

Giọt nước mắt tội lỗi lăn dài, hai hàng mi khẽ cúp lại. Khuôn mặt đáng yêu kia ngấn nước, bàn tay nắm chặt lại, những đường gân nổi lên thấy rõ. Lời thề quyết tâm sẽ trả thù, nó sẽ là chiếc đinh ghim chặt lại trong tim, là mũi dao khắc sâu để cho người con gái đó nhớ mà ‘TRẢ THÙ’

14. Chương 14

Đêm định mệnh đã đến, ở một khu đất trống, cỏ dại um tùm và đứng trung tâm của vùng đất chính là một tòa ‘lâu đài’ nhìn có vẻ đồ sộ hoang tàn nhưng bên trong lại hết sức choáng ngợp bởi vẻ đẹp mê người của nó. Có rất nhiều người ở đây, hầu hết họ đều là người của thế giới đêm, các nhà tài phiệt, tỉ phú, đại gia lừng lẫy trên thế giới. Và ngay tại thời điểm ồn ào đó thì King cùng các Thiên Long của mình xuất hiện. Dù chỉ là những người trẻ tuổi so với những người ở đây nhưng ở 10 con người này phát ra bá khí kinh người. Họ tiến đến ngồi vào chỗ của mình, mọi người cũng đã về chỗ ngồi thì bỗng tiếng nhạc kì quái nổi lên. Hai hàng người cầm những cây gậy có gắn đèn hình bông hoa bước đi chậm chậm và thật đều. Ngay sau đó là hai hàng tì nữ cầm theo những cái đèn lồng để sang ngang. Tiếp đó là hai hàng nam nhân mặc đồ đen kịt, đeo cả kính lẫn đội mũ, đậm chất xã hội đen. Họ cứ đi dần lại rẽ sang hai bên để cho tam lão hội bước vào. Tam lão hội gồm ba người đứng đầu đó là bà quản gia và hai người đàn ông khác nữa. Ở họ một sự bức khí phát ra khiến ai cũng phải run sợ, họ ăn mặc vẻ lịch sự mà không lỗi thời hay quá phô trương. Ngồi trên phần uy quyền nhất được chuẩn bị từ trước họ vẫn lạnh lùng, những người kia cũng rời đi mất. Lúc này những người đến dự mới ngồi xuống. Bà quản gia lên tiếng.

- Hôm nay chúng ta triệu tập mọi người để kỉ niệm 20 năm đăng quang của King.

Mọi người nâng cốc chúc mừng, và họ ai cũng miệng cười nhưng lòng thì rắn độc ai cũng đều biết cả. Ở trong cái phòng này trừ tam lão hội và Thiên long thì ai cũng muốn trừ khử hẳn ngay lập tức. Và ngay lúc đó thì bà quản gia nói tiếp.

- Và quan trọng là hôm nay chúng ta đã chọn ra được một tân Thánh nữ.

- Thật sao?

- Không thể tin được, ai mà lại?

....

Họ ngạc nhiên vô cùng, và vừa lúc đó, những chiếc lông vũ màu đen đã xuất hiện rơi đầy phòng làm họ ngạc nhiên, trên thảm đó kia bây giờ tràn ngập lông vũ đen và hơn thế còn có cả những cánh hoa hồng màu đen nữa. Ở cánh cửa kia thì xuất hiện một bóng người cao cao. Đó là một cô gái đeo mặt nạ màu đen cách điệu, môi được đánh một màu đen kì bí, mái tóc đen suôn dài, cô mặc một bộ đồ bó màu đen từ trên xuống dưới, đôi boots màu đen cao 10 phân cùng một chiếc áo choàng lông thú màu đen nữa. Nhìn cô thật cao ngạo, kì bí và vẻ lạnh lùng. Cả người cô chỉ có nước da trắng xứ là khác biệt còn lại toàn một màu đen hết. Cô nhẹ nhàng bước đi khiến cho ai cũng phải ngỡ ngàng. Cô mang đậm phong cách thế giới đêm.

- Chào mừng cháu tân Thánh nữ - Sherry....

Nhìn nụ cười của bà quản gia làm cho nó cảm thấy ghê tởm. Nó từng rất ngưỡng mộ và yêu quý bà nhưng giờ đây mọi thứ đều sụp đổ hết. Nó bây giờ khác hẳn với nó trước đây. Nó nhẹ nhàng bước đến, không một tiếng động. Nó cúi chào nhẹ nhàng với tam lão hội.

- Tân Thánh nữ xin ra mắt Tam lão hội.

- Rất tốt, từ nay tân Thánh nữ Sherry sẽ giúp việc cho King để hoàn thành các nhiệm vụ. Ta mong các người cũng hãy xem tân Thánh nữ như Tam lão hội chúng ta.

Bà quản gia nở nụ cười hiền dịu, mọi người vỗ tay không ngớt. Nó cúi chào rồi đi về chỗ mình nhưng trước khi về chỗ ngồi nó nhìn nhóm hắn. Đặc biệt là nó nhìn Kiệt với ánh mắt căm phẫn. Ắ hồ li định xử nó ai ngờ nó lại là Thánh nữ. Bữa tiệc diễn ra tuy có tiếng cười nói nhưng căng thẳng vô cùng. Nhân lúc mọi người đang hòa mình nó tiến đến chỗ tam lão hội cúi đầu trước họ.

- Con đã muộn rồi chẳng?

Nó ngồi trên tấm nệm cùng bàn với tam lão hội và rót sake cho họ. Người ta có ai nào để ý mà chỉ có hắn cùng Thiên Long là đang ngồi nhìn nó. Bà nó mỉm cười.

- Không con vừa kịp lúc đây Thánh nữ.

- Con sẽ nỗ lực hết mình vì Heaven và vì lợi ích của tất cả chúng ta.

Nó nở nụ cười tà mị. Người đàn ông ngồi bên trái bà nó lên tiếng. Cầm sake và uống hết.

- Thánh nữ...có dịp thì đến chỗ ta ngồi thưởng thức sake hảo hạng và còn có mấy món con thích đây.

- Con cảm ơn ông nhưng con lại bận việc mất rồi. Khi nào con rảnh con sẽ đến thăm cả ba người cùng lúc.

Nó mỉm cười, người đàn ông còn lại nhìn nó rồi đưa cho nó một cuộn giấy màu đen. Nó cầm lấy và mở ra xem là gì. Qua lớp mặt nạ một nửa kia thì người ta không thể nhận ra nó đang trọng biểu cảm sắc thái nào hết.

- Vâng con sẽ hoàn thành nó một cách nhanh nhất. Xong con sẽ báo ọi người và cả Heaven. Vậy con xin phép nếu không sẽ bị mọi người để ý.

Nói rồi nó cúi đầu rồi quay người bỏ đi. Hắn liếc nhìn ba người kia, xem ra quan hệ của họ không hề đơn giản. Kiệt thì nhìn ba người đó mỉm cười gian xảo.

15. Chương 15

Nó trốn bữa tiệc để đi ra ngoài ngắm cảnh đêm hoang dã. Nó gỡ chiếc mặt nạ khó chịu đó ra và rồi quay lại thì ắ hồ li xuất hiện trước mặt nó. Ắ mỉm cười khinh bỉ.

- Không ngờ cô chính là Thánh nữ bí ẩn chức tước ngang bằng King đó.

- Cô bắt mẫn sao?

Nó cười nửa miệng thách thức. Cô ta nhìn nó, ánh mắt có chút phẫn nộ nhưng không biểu hiện ra mà đôi môi cong lên nụ cười tuyệt đẹp.

- Đó là lí do mà cô có thể lên mặt với chúng tôi ở quán bar.

- Biết rồi thì tránh xa tôi ra.

Nó đẩy ắ hồ li ra nhưng ắ túm tay nó lại rồi tát nó một cái trời giáng. Má nó đỏ ửng lên và hơn thế nữa một vết cứa sượt qua má nó. Nó đưa tay lên lia nhẹ đường máu chảy ra trên khuôn mặt nó. Nó nhìn ắ.

- Chỉ đến vậy thôi sao?

- Cái gì?

- Cô sẽ chẳng bao giờ có được Hàn Phong và thắng được tôi đâu. Tôi muốn xem cô còn có thể làm được những gì đây Quách Nhi.

Nói rồi nó bỏ đi mất hút, bóng tôi báo chùm nó mà nó đã biến mất khỏi nơi đây. Thực sự thì ắ hồ li động phải ở kiến lửa rồi. Về đến biệt thự nó ngồi xuống ghế, bàn tay lướt nhẹ trên mặt bàn phím, các thao tác rất là nhanh. Bỗng nó khẽ nhủ mày nhìn vào bức ảnh trong mail của mình.

- Cô nghĩ vậy sao Trần Ngọc Nhi?

Đọc tin nhắn của ắ hồ li cùng với bức ảnh hắn ôm hôn nhỏ. Mặt nó chẳng biểu cảm, nó gọi Kỳ đến và giao việc cho cậu.

- Nhiệm vụ sắp tới em làm được chứ?

- Em làm được.

- Nó sẽ là con mồi dụ dỗ những kẻ thèm khát Mã hóa chân không. Hội Chợ Đêm sẽ là mồ chôn của tất cả bọn chúng. Chị sẽ lấy máu chúng làm lễ tế Cherry.

- Em sẽ không tha thứ cho chúng.

Cả nó và Kỳ ánh lên vẻ giận giữ tột độ. Cherry là ai đây ta quay lại quá khứ một chút để biết câu hỏi nhé.

[Rất lâu trước đó, một cô bé vắt mũi còn chưa sạch, bản thân còn non yếu chưa bảo vệ được mình đã đặt chân vào thế giới đêm đầy chàm bầy và mưu mô. Cô bé nắm trong tay Mã hóa chân không huyền thoại mà ai cũng ao ước. Cô được chào đón nhiệt tình và được xem như em út của cả đại gia đình và cô bé làm rất nhiều việc phục vụ cho Tam lão hội và cả Heaven. Rồi một ngày khi cô đi làm nhiệm vụ xâm nhập thì cô đã gặp được hai đứa nhỏ khác tầm tuổi cô hoặc hơn chút. Một cậu bé với mái tóc bạch kim thu hút cùng đôi mắt xám tro ẩn chứa bí mật nào đó. Bên cạnh cậu là một cô gái lớn hơn chút cũng mái tóc bạch kim dài mượt và đôi mắt màu xám. Nó-cô bé đó mỉm cười toe toét.

- Hai người đang làm gì ở đây vậy?

- Họ sẽ giết chúng tôi mất. Họ sẽ giết tất cả.

Cô gái tóc bạch kim đỏ giọng run run nắm lấy bàn tay cậu bé kia. Nó mỉm cười.

- Hãy đi với tôi, tôi sẽ giúp hai người.

- Nhưng mà....

Cậu bé lưỡng lự, nó đưa tay ra và nở nụ cười khiến cho người ta cảm thấy an toàn vô cùng.

- Họ cùng phe với tôi mà. Tôi sẽ giúp cả hai người.

- Ừm.

Vậy là nó đưa hai chị em họ rời khỏi nơi dính đầy máu này và đến một ngôi nhà gỗ giữa đồi hoa bồ công anh bạt ngàn. Nó vẫn tiếp tục làm việc nhưng thường xuyên lui đến đây hơn nữa.

- Chị Anh.....Kỳ.....

Nó vẫy tay mỉm cười toe toét, rồi chạy đến cạnh họ. Cả ba vừa ngồi anh bánh vừa nói chuyện trên trời dưới đất. Nó lúc nào cũng cười được, có lẽ chỉ khi ở bên hai người này nó mới có thể cười như vậy-một nụ cười rạng rỡ, hồn nhiên không toan tính, đau thương. Nó đang làm việc với cái laptop của mình thì Kỳ tò mò.

- Chị đang làm gì vậy?

Thật kì lạ là cu cậu Kỳ nhà ta bằng tuổi nó mà cứ gọi nó là chị hoài. Nó ngược lên nhìn Kỳ.

- Đang lập tình một số thứ. Hai người biết về tổ chức Heaven trong thế giới đêm chứ?

- Ai mà chả biết.

Kỳ cười nhìn nó, rồi cu cậu nhanh nhẩu nhìn nó.

- Chị dạy em nhé.

- Ừm. Chị Anh có.....

Nó vui vẻ gật đầu nhưng khi cả hai nhìn Anh thì cô đã hoàn thành xong giúp nó từ lâu rồi. Họ phát hiện một tài năng mới và cả ba cùng nhau tạo một cái nhóm bí mật làm việc cho Heaven. Khoảng một thời gian lâu sau đó thì Tam lão hội đã phát hiện ra tài năng của mấy đứa nhóc này và Anh đã bị đưa đi làm Thánh nữ. Thánh nữ là người chỉ dưới Tam Lão Hội và ngang hàng với King của Heaven. Để được làm Thánh nữ phải cực kì thông minh và họ sẽ phục vụ cho Tam lão hội đến chết. Từ đó nó và Kỳ cũng ít gặp Cherry-biệt danh khi làm Thánh nữ của Anh. Nhưng hai đứa nó và Kỳ vẫn phấn đấu làm việc để đuổi kịp Cherry và mong muốn có cơ hội gặp chị.

Ngày đó là một ngày trời mưa rất nhiều, nó cùng Kỳ đang trên đường trở về sau nhiệm vụ bí mật. Khi đang ra về thì mail của nó có tín nhắn từ Cherry. Nó mở ra đọc.

“Chị xin lỗi hai đứa em yêu quý của chị nhé, có lẽ chị chỉ đi được đến đây thôi. Tam Lão Hội đã quyết định trừ khử chị và thiết lập tân King. Năm đó người họ muốn chọn không phải chị mà chính là em đầy Ngọc Nhi yêu quý. Chị mong em hãy chăm sóc thật tốt cho Kỳ. Cả hai đứa phải ăn uống đầy đủ và đừng có quậy phá nữa. Hãy tự biết bảo vệ mình và đừng dính dáng đến những rắc rối bao đồng. Hai đứa phải tự chăm sóc được cho nhau và sống thật tốt khi không có chị. Chị đã thiết lập hệ thống tự hủy mọi thứ ở Heaven rồi. Chị phải ngủ đây, chị sẽ không tỉnh dậy sau giấc ngủ này nữa đâu. Nhưng hai đứa phải thức, phải thức thay chị có biết không? Chị yêu cả hai đứa em của chị.”

Đọc xong thì nó khựng lại, Kỳ thấy vậy lấy laptop xem có chuyện gì. Cả hai đứa như phần nộ hết mức. Giữa đôi hoa bồ công anh mưa như không ngớt mà càng nặng hạt.

- TRẢ ĐÂY.....TRẢ CHERRY LẠI ĐÂY.....

Tiếng hét thảm thiết, tiếng hét mang bao nhiêu nỗi đau như muốn xé toạc cả bầu trời đêm. Hai con người kia đang tức giận, phần nộ. Họ như muốn băm vằm cái người đã hại Cherry ra thành từng mảnh. Tại sao họ lỡ đối xử với một cô gái hiền lành, chỉ biết cống hiến hết mình cho họ như vậy chứ? Nước mưa cứ tuôn rơi, nó cứ rơi nhưng liệu nó có gột rửa nỗi đau hằn sâu trong tim hai con người kia hay không?

Một nỗi đau...không diễn tả bằng lời được.

Nước mắt rơi....theo mưa thấm đẫm xuống mặt đất.

Khóc....nó đã khóc như chưa từng khóc.

Đau.....nỗi đau rằng xé tâm can nó.

Tức giận....phần nộ.....đau thương hòa quyện.

Một bản giao hưởng chết chóc đang cất lên cùng quyết tâm sẽ trả thù. Người con gái quan trọng nhất, người con gái mà cả nó và Kỳ không thể thiếu nay đã ra đi. Nó đã mất kiểm soát và lên cơn điên thật rồi. Nó muốn phá hủy mọi thứ, nó muốn đòi lại Cherry của nó thì lúc này Kỳ đã ôm chặt lấy nó từ phía sau. Nó biết người này là ai vì cái mùi thân thuộc sống cùng nó suốt thời gian qua. Nó như đã nguôi giận nhưng.....Kỳ phải ôm chặt nó hơn, cậu cũng đang khóc, nó cảm nhận được chứ. Đây cũng là lần đầu tiên cả hai đứa thấy nhau khóc như vậy.

- Xin chị hãy bình tĩnh lại. Chúng ta sẽ trả thù, nếu chị cứ tức giận như vậy thì cả hai ta sẽ mất mạng trước khi trả thù. Chẳng phải Cherry đã nói chúng ta phải ‘thức thay chị ấy sao?’

- Huhuhuhu....phải làm sao đây? Đau.....nó đau lắm.....Làm sao để hết đau đây.

Hai đứa trẻ cứ như vậy. Và sau mấy năm thì cơn đau đã nguôi ngoai nhưng không có nghĩa đã biến mất. Nó đã được hẹn đến một biệt thự lạ để giao dịch theo lệnh của Heaven. Nó bước vào trong, cửa đã mở sẵn nhưng sát khí rất nặng nề. Nó gửi thấy mùi tanh từ máu, cái mùi xộc lên mũi làm nó khó chịu. Bỗng nó nhìn qua khe cửa kia, một nhóm trẻ tầm nó hoặc hơn nó đang giết người. Nó hoang mang bỏ chạy, nó chạy đến đâu thấy bóng người, xác chết đến đó. Nó chui vào một cái phòng đặc biệt và gặp người đàn ông đang đứng đó nhìn nó.

- Họ đang.....

- Bé tiếng chút.

Người đó làm động tác ý nó nhỏ tiếng, người đàn ông đó cũng tầm tuổi ba nó thôi rồi ông kéo nó ngồi trong một cái tủ. Ông dặn nó thật kĩ.

- Dù có chuyện gì cũng ở yên đây. Bao giờ chúng đi hết cháu hãy ra.

- Nhưng cháu.....

Nó đang sợ và nước mắt chảy ướt đẫm hai gò má. Nó đã hứa không khóc nhưng sao.....Người đó lau nước mắt cho nó.

- Ngoan đi. Sẽ không ai làm hại cháu đâu.

- Vâng.

Nó gạt đầu rồi đưa tay quệt nước mắt, người đàn ông đóng tủ hờ hờ và đứng dậy quay lại thì vừa lúc đó nhóm người gồm 10 đứa trẻ xuất hiện. Nó nhận ra trong đám đó có mặt người quen chính là hắc và Kiệt. Lúc này nó mới có 7 tuổi nhưng nó phải chịu cú sốc lớn.

- Ông đã hết đường chạy rồi. Phản bội lại Tam lão hội chỉ có con đường chết.

Hắc lạnh giọng, Kiệt nhìn ông ta rồi nhìn hắc và khẽ nhếch miệng cười.

- Cậu hãy giết ông ta chứng tỏ mình sẽ là một tân King đi.

Nói rồi Kiệt đưa súng cho hắc. Hắc cầm súng, lên nòng súng, một cô gái xem ra lớn nhất trong nhóm này lên tiếng.

- Làm đi Phong.....

Hắc gạt đầu, hắc chẳng qua là muốn xem biểu hiện của Kiệt mà thôi. Hắc hướng súng lên đứng giữa chân ông ta nhưng hắc đã thấy nó đang ngồi trong tủ qua khe hở nhỏ nhỏ đó. Nó đã bịt chặt mồm để tiếng khóc không phát ra. Hắc có chút lưỡng lự nhưng rồi cũng đã nổ súng và viên đạn xuyên hắc qua đầu ghim thẳng lên tủ. Họ bỏ đi và chỉ còn lại ba người là hắc, Kiệt và người con gái kia. Nó thấy Kiệt lạnh lùng nhìn cái xác của người đàn ông đã giúp nó và ngược lên nhìn nó với ánh mắt sắc lạnh khiến nó sợ hãi. Đó là ánh mắt của kẻ máu lạnh giết người không thương tiếc hay nao núng. Người con gái kia nhìn hắc và Kiệt.

- Rút đi, tôi sẽ cho người đến để thu dọn đồng xác này. Heaven sẽ có King mới đó chính là cậu đó Hàn Phong. Cự King đã chết, và hãy thông báo đó là một tai nạn. Giờ thì đi thôi.

Sau lời nói của người con gái đó họ đi mất, nó lúc này khi đã đảm bảo thì mới mò ra, nó nhìn người đàn ông đó với vết máu lênh láng trên sàn. Nó lại thấy hình ảnh năm đó Cherry cũng như vậy, cũng một phát súng giữa trán. Nó lại khóc, nó sợ hãi, mọi thứ hỗn loạn, nó hét lên đầy đau đớn. Lúc Cherry bị giết đêm đó thì Tam Lão Hội cho người để đó như một tai nạn và ngày hôm sau họ đã phát hiện tất nhiên là nó cùng Kỳ có đến xem để nhân cơ hội tráo xác của Cherry. Kỳ đã đi tìm nó và thấy nó ngồi hoảng loạn hét âm lên trong phòng đó. Kỳ chạy đến ôm chặt nó vào lòng, nhẹ nhàng an ủi nó, nói những điều nhỏ nhẹ, những kỉ ức đẹp chỉ hai đứa nghe thấy. Họ không biết rằng Thiên Long vẫn đứng ngoài cửa chứng kiến cảnh tượng này. Vì tiếng hét của nó đã thu hút họ.

- Ổn rồi chị.....ổn rồi.....đây không phải người đó. Không phải người đó.

- TRẢ ĐÂY.....TRẢ LẠI ĐÂY.....

Nó cứ hét lên như một con thú hoang dại khiến cho Thiên Long ngạc nhiên vô cùng, họ nghĩ chẳng lẽ chỉ một cái xác của người đàn ông này khiến nó kích động đến như vậy sao nhưng họ đâu biết uẩn khúc sâu trong đó. Vết thương trong nó cứ chất lên cao như núi và rồi dẫn đến nó thay đổi hoàn toàn.

- CHỊ BÌNH TĨNH LẠI ĐI. CHỊ KHÔNG NHỚ LỜI HỨA SAO?

Kỳ hét lên làm nó như choàng tỉnh, nó nhìn cậu rồi hai hàng nước mắt lăn dài, nó ôm chặt lấy Kỳ, người nó run lên.

- Phải làm sao đây? Chúng ta phải làm sao đây? Phải làm thế nào mới đúng đây?

- Chỉ còn một cách duy nhất để xóa đi nỗi đau này chính là.....

Kỳ đã dừng lại vì cậu biết nó tự hiểu.] Câu chuyện kết thúc ột kỉ ức đau thương vô hạn của hai đứa trẻ này.

16. Chương 16

- Em làm gì mà mất tâm suốt từ bữa tiệc đến giờ vậy?

Dương đứng dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực nhìn nó. Nó vừa bước vào trong nhà thì đã thấy cậu nhưng nét mặt lạnh lùng không chút biểu cảm.

- Đi đâu phải báo cáo sao?

Nó nói rồi bỏ lên phòng thì Dương túm tay nó lại, cậu nhìn nó, ánh mắt lo lắng vô cùng. Cậu yêu nó nhưng nó có biết không vậy?

- Anh lo lắng cho em nên mới hỏi. Cả Quách Nhi và Lý Kiệt đều chuyển đến đây sống rồi nên em hãy cẩn thận.

- Cảm ơn vì đã nhắc nhở.

Nói rồi nó gạt tay Dương ra rồi về phòng. Nó đứng trước cửa phòng hấn và lưỡng lự không vào nhưng rồi nó cũng bước vào trong căn phòng đó. Nó có liếc vô bên trong phòng ngủ thì thấy hấn đã nằm ngủ từ bao giờ. Yên tâm hấn đã ngủ thì nó ngồi ở sa lông bên ngoài và lại ôm cái laptop của nó.

- Về rồi sao?

Hấn lạnh lùng lên tiếng, nó nghĩ hấn ngủ rồi chứ? Hấn không còn dịu dàng gọi nó là vợ yêu hay em yêu hay cái gì nữa rồi. Hấn bây giờ với nó như hai người xa lạ. Nó cũng chẳng nói gì mà chỉ tiếp tục công việc của mình.

- Tôi còn tưởng cô không biết son phấn đấy. Nhìn cái điệu bộ hôm trước cô định khiêu gợi ai sao?

Hấn nói với cái giọng điệu coi thường đối với nó làm nó cảm thấy có thoáng chút gì đó là hơi buồn. Nó vẫn giữ thái độ im lặng và không phản bác gì lại với hấn cả. Hấn đã tiến đến và hất cái laptop của nó lăn lóc trên sàn. Nó quay lại nhìn hấn.

- Tự đừng hất văng laptop của tôi là sao?

- Tôi đang nói chuyện với cô đấy?

- Tôi vẫn nghe đó thôi. Nói chuyện là cứ phải buộc đáp lại sao?

Nó nói lớn trừng mắt lại với hấn. Hấn có biết nó mệt mỏi lắm không vậy? Mọi người cũng đã nghe họ cãi nhau thông qua việc nó chưa đóng hấn cửa lại. Chỉ biết thở dài với hai người này trong khi đó ai kia đang mỉm cười đắc trí. Hấn đã tức giận và còn định làm hơn thế nhưng cứ nhìn thấy nó, nhìn thấy gương mặt của người con gái hấn yêu thì hấn lại....

- Có lẽ tôi không nên về đây thì đúng hơn.

- Vậy thì biến đi và đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Hấn tức giận, nó có cười buồn rồi cầm cái laptop của mình lên và bước ra ngoài. Nhìn thấy mọi người đứng hết ngoài đó nó không nói gì rồi lại bỏ đi. Bỗng nhìn nó.....

- Chị à.....

- Mọi chuyện không sao đâu. Hẹn gặp lại em ở hội chợ đêm.

Nói rồi nó bỏ đi, hấn biết làm vậy với nó không phải nhưng lúc này hấn cần ai đó tin rằng hấn và nó đang xích mích với nhau. Hấn mong nó sẽ hiểu.

- Chị hai, em tưởng chị về nhà rồi?

- Lại cãi nhau nên bị đuổi khỏi nhà.

Nó thở dài rồi ngồi xuống ghế, Kỳ mang cho nó cốc sữa tươi. Nó khẽ mỉm cười rồi nhận lấy cốc sữa đó. Kỳ bóc cái băng vết thương cá nhân trong suốt kia ra và thay cho nó.

- Làm vậy nó sẽ không còn sợ phải không chị hai?

- Ừ.

Nó mệt mỏi khẽ nhắm mắt lại, nó muốn ngủ nhưng khi nhắm mắt lại nó đã thấy viễn cảnh ngày đó. Cherry nằm đó và máu cứ lênh loáng. Nó sợ hãi tỉnh dậy, người toát đầy mồ hôi. Nó thở gấp, Kỳ thấy vậy chạy đến xem sao.

- Chị có sao không?

- Kỳ à.....

Nó ôm chặt lấy Kỳ, nó sợ hãi, cảm giác đáng sợ lại ùa về. Kỳ cũng đã thấy nó như vậy rất nhiều rồi, nó thường như vậy vào mỗi đêm nên chẳng mấy khi nó ngủ được. Ngày hôm sau, Băng hẹn nó đến một quán cà phê và nó chuyện.

- Chị và anh Phong có chuyện gì sao?

- Không có gì cả.

Nó hồ hững trả lời. Nhóc Băng áp úng nhưng rồi cũng nói cho nó biết.

- Em biết anh Dương thích chị rất nhiều nhưng chị có thích anh ấy không?

- Không.

- Thật sao ạ?

Băng vui mừng nhìn nó thì nó gật đầu. Cô bé vui mừng, nó nhìn Băng đang cười toe toét kia rồi cầm tách trà uống một ngụm. Vừa lúc đó Kỳ đã đến đón nó, họ chào tạm biệt nhau và Kỳ đưa nó đến ngọn đồi hoa bồ công anh bạt ngàn. Ở nơi đây vẫn vậy và không thay đổi chút nào cả, vẫn ngôi nhà gỗ nhỏ xinh kia nhưng bên cạnh đó chính là một ngôi mộ của người con gái có mái tóc bạch kim cùng đôi mắt màu xám. Nó và Kỳ đứng đó nhìn ảnh của cô gái trên bia mộ. Nó đặt một bó hoa hồng đen ngay bên cạnh mộ.

- Chị à Ngọc Nhi và Kỳ đến thăm chị đây. Bọn em sống rất tốt chị à nên chị đừng lo lắng gì nhé. Ngày mai khi hội chợ đêm kết thúc cũng là lúc nỗi đau của chúng ta chấm dứt.

- Chị à.....em đã lớn rồi và em cũng có thể bảo vệ cho chị Nhi. Em với chị Nhi vẫn luôn thực hiện theo yêu cầu của chị. Chúng em sẽ trả thù cho chị.

Và bỗng trời bắt đầu tối sầm lại, một trận giông bão nổi lên. Nó và Kỳ ngược lên nhìn bầu trời, nó khẽ run run và nở nụ cười đầy ẩn ý.

- Chị hai....

- Chúng ta bắt đầu kế hoạch nào Kỳ.

- Vâng.

Vậy là nó cùng Kỳ rời đi. Họ đang chuẩn bị tinh thần cho Hội chợ đêm diễn ra vào ngày mai. Khi ngày mai đến là lúc nó cùng Kỳ chấm dứt nỗi đau dày vò hai đứa suốt bao nhiêu năm qua.

17. Chương 17

- Em hãy ở đây đi, khi nào thực sự chị gặp nguy hiểm thì hãy đến.

- Vâng.

Hội chợ đêm, phòng đấu giá.

- Chào mừng mọi người đến với buổi đấu giá thế giới đêm hằng năm.....

Tên MC cười lớn, vui mừng chào đón, mọi người trong căn phòng này đều là người có tiếng cả, không ngoại trừ có cả Tam Lão Hội cùng King và các Thiên Long. Các món hàng đắt giá đều lần lượt được mang ra đấu giá hết. Bỗng đèn trên sân khấu tắt mất, một ánh sáng xuất hiện và dọi thẳng xuống một điểm trên sân

khẩu. Một người con gái đang đứng đó và chính là nó. Nó hôm nay ăn mặc như thường ngày chỉ có điều họ nếu không chú ý kĩ sẽ không nhận ra nó có chút thay đổi. Nó cầm mic.

- Có lẽ các món hàng trước đó đã làm mọi người rất phấn khích. Tuy nhiên sau đây tôi xin giới thiệu một món hàng đáng để các vị dấn đạp lên nhau mà tranh giành nó đấy.

Câu nói của nó kèm theo nụ cười nửa miệng làm ọi người ngạc nhiên. Nó kêu người mang lên, là một con chip rất nhỏ. Ai cũng ngạc nhiên vô cùng, nó mỉm cười và nói tiếp.

- Vâng chắc các vị đã nhận ra nó chính là mã hóa chân không mà ai cũng ao ước. Tôi.....

- Sao lại vậy chứ?

- Tại sao mã hóa chân không lại?

- Đúng là vô lí.....

Hàng loạt những lời nói thắc mắc chặn họng nó lại, từ phía trên họ nhìn nó như muốn xem nó sẽ làm gì đây thì nó chỉ cười rồi cầm mã hóa chân không và bẻ gãy nó. Rồi nó thể những mảnh vỡ của con chip xuống sàn làm mọi người ngạc nhiên.

- Nếu đã không có ích thì bỏ nó đi thôi phải không nào?

- Sao cô ta.....?

- Đóng tất cả các cửa lại nào mọi người.

Nó vừa rút lời thì tất cả các cửa ra vào của phòng đấu giá đã vị khóa chặt lại. Ánh sáng được bật khắp cả phòng đấu giá, nó nhìn họ rồi nói tiếp.

- Tôi đến đây không phải để tham gia đấu giá cùng các người. Cái vừa nãy cũng chỉ là bản sao của mã hóa chân không mà thôi.

- Vậy mục đích cô đến đây làm gì?

Một số người lên tiếng hỏi thì nó chỉ cười rồi nhìn họ và nói tiếp.

- Tôi xin từ bỏ chức Thánh nữ Sherry đó nhé. Mục đích tôi đến đây ngày hôm nay chỉ là để trả thù cho cụ Thánh nữ Cherry đã bị Tam Lão Hội và các người hại chết. Các người đã cướp mất thiên thần của tôi vì vậy hãy chết để xuống đó mà xin chị ấy tha thứ đi.

- Ahahahaha....cô sẽ làm được gì chúng tôi nào khi cô chỉ có một mình đây Thánh nữ?

Nhiều người cười lớn nhìn nó lên mặt. Nó chẳng nói gì chỉ nhìn về phía của Tam lão hội và bọn hần. Nó cầm một cái nút ẩn rồi dơ lên.

- Ai nói tôi không làm được gì?

Nó đã ấn nút và hàng loạt điện trong phòng bị chập chờn, cả căn phòng lớn tối om chẳng thấy gì cả, khi có lại điện thì một cảnh tượng kinh hoàng rằng tất cả ọi người đã chết ngoại trừ tam lão hội và nhóm của hần. Họ đã đi ra ngoài xem có chuyện gì thì tất cả những người ở đây đều bị giết hết. Họ bước tiếp thì bỗng rơi vào cái bẫy của nó, họ bị nhốt trong lồng sắt đặc biệt.

- Cháu có thể làm vậy sao Thánh nữ?

- Tôi còn có thể làm được hơn thế đấy? Chính ba người các người đã giết Cherry. Chị ấy có tội gì sao? Cherry là đã làm gì sai khi chị ấy chỉ biết làm việc hết mình cho các người chứ hả?

Nó hét lên đầy đau đớn, bà nó nhìn nó, ánh mắt bà ánh lên một tia đáng sợ.

- Cherry đã phản bội lại Tam lão hội.

- Vì cụ King sao? Chị ấy ủng hộ ông ấy nên bị các người giết sao? Năm đó chính bà cũng đã gọi tôi đến xem cái chết của cụ King sao? Sao bà lại có thể làm vậy chứ hả? Tôi là cháu gái ruột của bà cơ mà?

Nó hét lên làm mọi người ngạc nhiên, bà nó cũng ngạc nhiên khi nó biết sự thực. Nhưng lúc đó thì nó bị người của Heaven bao vây lại, nó có lẽ không thể sống sót để mà thoát khỏi đây rồi.

- Nếu đêm đó cháu đã nghe thấy thì cháu biết câu trả lời rồi đó Thánh nữ.

Bà nhìn nó, đôi mắt xoáy sâu vào đôi mắt nó. Nó tức giận, bàn tay nắm chặt những đường gân nổi lên thấy rõ.

- Hết cách rồi.....Có lẽ tôi nên giết các người ngay trong kia thì đúng hơn.

- Hối hận cũng muộn rồi.

Bà nhìn nó và ra hiệu cho người của Heaven bắt nó lại nhưng không ai dám lại gần bắt nó cả. Nó một tay chống hông, một tay che đi một bên mắt. Nó đã cười.

- Haha.....Bà còn không biết rằng Tam lão hội bây giờ không còn quyền hạn để ra lệnh cho Heaven rồi sao?

- Cái gì?

- Tôi là người nắm giữ sinh mạng của Heaven đấy, hơn thế nữa đằng sau tôi còn có King bảo hộ nữa phải không nào chồng yêu?

Nó nhìn hắn thì hắn khẽ mỉm cười với nó, chiếc lồng sắt đó được mở ra và hắn bước tới gần nó. Họ ngạc nhiên vô cùng, Tam lão hội bây giờ đang rơi vào thế bị động trong khi trước đó vài giây còn đang chủ động mà.

- Thiên Long hãy giết tất cả bọn chúng đi.

Người đàn ông trong Tam lão hội ra lệnh nhưng chẳng ai làm cả. Thiên Long nhìn họ.

- Chúng tôi làm việc cho King mà....

- Tam lão hội các người ngày hôm nay đến đây là hết rồi.

Nói rồi nó rút thanh kiếm của một tên Heaven rồi tiến đến chỗ họ. Nó đã giết chết hai người đàn ông kia trong tích tắc. Bà nhìn nó rồi nhìn Kiệt.

- Kiệt.....

- Bà nghĩ anh ta là người chỉ nghe lệnh của bà thôi sao? Chính bà là người khiến ba ruột anh ta phải chết đấy.

- Ta là bà ruột của cháu cơ mà?

Bà nhìn nó, giờ đây nhìn bà thật đáng thương, nó đã từng kính trọng và yêu thương bà một thời đó. Không để nó ra tay thì Lý Kiệt đã bắn một nhát súng giữa chân bà ta, một kết cục bi thương. Nó nhìn bà ta và bất giác một giọt nước mắt lăn dài trên gò má ửng hồng kia. Kỳ đã nhận ra có điều gì đó lạ lẫm và cậu đang hết sức đến chỗ nó nhanh nhất.

- Vậy giờ sao?

Nó quay lại nhìn Thiên Long và hắn, chẳng ai nói câu nào cả. Nó quay đầu bỏ đi, nó vừa bước được vài bước thì

PẦNG.....PẦNG....PẦNG.....

18. Chương 18

Mọi người ngạc nhiên, nó thì loạng choạng và ngã xuống nền cỏ đó. Người vừa nổ súng kia không ai khác chính là ả hồ li đó. Kiệt thì mỉm cười thích thú, hắn thì điên lên túm cổ ả nhưng ả chỉ cười rồi hắn vắt cả xuống và chạy đến bên nó.

- Em không sao chứ?

Hắn nâng nó lên, ba phát súng đó trúng vùng bụng của nó, nó chảy rất nhiều máu, nó nhìn hắn, bàn tay nó dính đầy máu chạm vào khuôn mặt hắn.

- Xin lỗi.....

Nó nhìn hắn, mấy anh chàng kia muốn lại gần nhưng thấy hắn thì chẳng ai dám bước lại gần. Vừa lúc đó Kỳ đến nơi, nhìn thấy nó như vậy cậu như muốn điên lên.

- CHỊ HAI.....

Kỳ hét lên làm họ quay lại nhìn, cậu chạy đến đẩy hắn ra và ôm chặt lấy nó. Kỳ đã khóc.

- Chị....chị đã hứa với Cherry là sẽ không bỏ em lại một mình mà. Chị đã kêu em với chị sẽ luôn thức cơ mà. Vì vậy chị không được phép ngủ giống Cherry đâu đấy.

- Kỳ à.....

Giọng nói của nó vẻ yếu ớt. Kỳ nhìn nó, ánh mắt long lanh, nó mỉm cười.

- Ôm chị thật chặt đi, đừng để chị ngủ....

- Em biết rồi, em sẽ ôm chị thật chặt, em sẽ không để chị ngủ đâu.

Kỳ ôm nó thật chặt, nó mỉm cười nhưng rồi đôi mắt nhắm nghiền lại. Mọi người như chết lặng thì Kỳ hét lên, cậu như phát điên và muốn giết người vậy là Kỳ mặc kệ họ, mặc kệ mọi thứ và mang nó đi. Cậu không muốn để nó ở gần họ thêm một phút giây nào nữa. Kỳ lại nó đến ngôi nhà gỗ đó.

- Chị à....em sẽ không để chị ngủ đâu, chị phải thức cùng em đấy. Em xin chị đấy.

Còn hắn thì đứng như chôn chân tại đó, hắn không biết phải nói gì nữa. Cô vợ yêu quý của hắn chết trước mặt hắn sao? Hắn không nói gì lặng lẽ bước những bước chân không mục đích về phía trước. Bằng lo lắng chạy theo hắn và kéo hắn về nhà. 6 chàng bạch mã hoàng tử cũng đi theo chỉ còn mình Kiệt và ả hồ li ở đó.

- Cô không sợ Kiệt sẽ nổi giận sao?

- Cô ta chết rồi thì tôi còn sợ gì chứ?

Ả hồ li cười đầy gian ác. Trong đêm đó, tại căn nhà gỗ, Kỳ đã tuyệt vọng, cậu ngồi xuống chiếc giường bên cạnh nó.

- Chị....Em xin lỗi...‘hức’....em xin lỗi chị nhiều lắm.

Cơn gió lạnh buốt thổi ngang qua ngọn đồi đó, màn đêm bao trùm mọi thứ và một nỗi đau đầu đó. Hắn đã uống rất nhiều rượu trong phòng và đập phá cũng rất nhiều, hắn như điên lên và muốn giết người đến nơi rồi. Mọi người ngồi dưới phòng khách không biết phải làm gì nữa, nếu họ mà đến gần có khi sẽ bị hắn cho đi gặp ông bà sớm. Nó thực sự đã ra đi rồi sao?

19. Chương 19

4 NĂM SAU, trên con đường chính ngày nào hắn cũng đi qua. Hôm nay hắn có hứng đi bộ, hắn từ từ cảm nhận hương vị buổi sáng trong lành. Hắn vừa đi vừa nghe nhạc thì bỗng một cô gái chạy vụt qua và va vào hắn làm cho cô gái suýt ngã thì hắn túm được cô ta. Nhìn cô gái hắn đờ lại, còn cô thì cúi đầu xin lỗi hắn rồi rít.

- Xin lỗi anh....tôi đang vội.

Cô gái đó cũng chẳng để ý đến hắn rồi chạy đi mất, lúc này hắn mới kịp hoảng hồn và quay đầu nhìn nhưng cô gái đó đã mất hút. “Là em....là em thật sao? Em chưa chết? Em quay về rồi sao?” Hắn lao đi tìm cô gái có khuôn mặt giống y hệt nó đã va vào hắn nhưng hoàn toàn vô vọng vì không tìm được cô gái đó.

- Anh Phong sao vậy?

Bằng nhìn hắn bước vào phòng khách với vẻ mặt thất thần. Hắn ngồi xuống ghế, Bằng kêu người đem cho hắn cốc nước.

- Hôm nay trên phố anh đã thấy cô ấy.

- Hả? Anh thấy ai?

Bằng nhìn hẩn khó hiểu thì hẩn ngược lên nhìn cô em gái yêu quý của mình. Hẩn nói như rất chắc chắn và không có nhìn nhầm.

- Anh đã thấy cô ấy. Rõ ràng là cô ấy nên không thể nhầm lẫn được.

- Ý anh là chị.....chị Nhi sao?

- Phải.

Bằng bàng hoàng, cô bé ngạc nhiên thì lúc này Dương bước vào, cậu cũng ngạc nhiên không kém. Hẩn nhìn cả hai.

- Cô ấy đã va vào anh rồi lại chạy đi mất. Anh còn không kịp nói gì cả.

- Nhưng có thật là anh đã nhìn thấy chị Nhi hay chỉ là nhìn nhầm. Nếu đúng là chị ấy thì tại sao phải chạy đi?

Bằng thắc mắc, Dương cũng đồng tình với ý kiến của Bằng. Nhưng rõ ràng hẩn đã thấy mà, sao hai người kia không tin hẩn chứ? hẩn trở về phòng, phòng của hẩn đã có chút thay đổi vì một bức ảnh lớn đã chiếm lĩnh cả bức tường kia chính là ảnh của nó với nụ cười như thiên thần trong bộ áo cưới.

- Anh đã không nhìn nhầm phải không? Người đó đúng là em mà?

- Chị đến chỗ vậy?

Kỳ nhìn cô gái kia và phàn nàn. Cô gái có khuôn mặt giống nó kia cười trừ và gãi đầu.

- Xin lỗi nhé tại chị lỡ chuyển xe. Nhưng mà chị hai đâu rồi?

- Chị ấy có việc bận nên không có nhà đâu. Thôi nhanh vào đây dọn dẹp đi chị.

Nói rồi Kỳ kéo cô gái kia vô một tiệm ăn nhẹ khá nhỏ nhưng không khí khiến người ta cảm thấy thoải mái. Kỳ thì quản lí phần làm ở quầy còn cô gái kia có nhiệm vụ phục vụ. Cô gái đó với ngoại hình ưa nhìn giống nó cùng nụ cười luôn nở trên môi thì khiến cho khách hàng rất hài lòng. Khách đến đây ăn uống là phụ mà ngắm cô gái đó và Kỳ là chính.

- Chị bàn số 2 kia.

- Ừm...

Nó nhanh nhẩu đến phục vụ. Kết thúc cả một ngày mệt mỏi thì nó được nghỉ ngơi, Kỳ thấy nó làm biếng ngồi trên ghế và ngủ gật thì cậu khẽ phì cười với cô chị ngốc của mình.

- Chị....chị.....

- À....hả?

- Nếu buồn ngủ thì chị đi ngủ đi, em sẽ dọn nốt cho.

- Ừ. Vậy chị đi ngủ nhé.

Nói rồi nó gấp gấp gấp dài đi vào bên trong thay đồ và lên tầng hai bên trên về phòng mình đánh một giấc thật say. Vừa lúc đó Ngọc cũng đã trở về, cô nhìn mỗi mình Kỳ đang dọn dẹp thì cũng đủ biết nó đang đánh một giấc rồi.

- Chị về rồi sao?

- Ừ.

- Chị...cảm ơn chị.

- Em nói câu đó không biết bao nhiêu lần rồi đó.

Ngọc mỉm cười thì Kỳ gãi đầu cười theo, cậu ngày nào cũng nói câu đó với Ngọc hoài mà không biết chán. Ngày hôm sau, hấn lại đi bộ nhưng hôm nay tâm trạng của hấn không tốt chút nào, từ ngày nó bỏ hấn mà đi thì hấn đã không quan tâm đến chuyện ở tập đoàn hay thế giới đêm. Hấn đã rất khó để vượt qua cú sốc mất nó. Và chẳng hiểu vì sao đi vớ vẩn hấn lại đặt chân vào một tiệm ăn nhẹ, hấn ngồi vào một cái bàn ngay gần cửa ra vào, cô phục vụ bé nhỏ đi đến, hấn ngược lên nhìn cô thì đôi đồng tử hấn mở to. Hấn bỗng ôm chầm lấy cô, ôm cô thật chặt như sợ cô sẽ chạy đi mất vậy. Mới sáng sớm nên cũng không có khách nào, cô thì cứ ngạc nhiên chẳng hiểu chuyện gì.

- Tốt quá....anh tìm được em rồi. Anh sẽ không để em rời khỏi anh nữa.

- Quý khách.....xin lỗi nhưng khó chịu quá.....

Thấy nó khó chịu hấn bỏ nó ra. Nó nhìn hấn và hơi bực xịu nhá.

- Tự dưng ôm tôi là sao vậy?

- Em giận anh nên làm như không quen biết sao?

- Tôi đâu có biết quý khách đâu. Đây là lần đầu tôi gặp quý khách à.

Nó khó chịu nói làm hấn như đông cứng lại. Vừa lúc đó Kỳ mang bánh ra đặt vào tủ kính thì ngạc nhiên và khay bánh rơi lún lóc trên sàn. Nó thấy vậy chạy đến xem Kỳ có sao không, hấn đã thấy Kỳ. Và hấn càng chắc chắn đó là nó.

- Kỳ.....

- King....sao ngài lại ở đây?

Kỳ lấp bắp ngạc nhiên, nó nhìn Kỳ rồi nhìn hấn, đôi mắt nó to tròn ngạc nhiên hỏi Kỳ.

- Em quen vị khách này sao Kỳ? Tự dưng ôm lấy chị làm người ta bực mình à.

- Chị, lấy cho em hai cốc cà phê đá ra đây.

- Ủ.

Nói rồi nó đi vô lấy cà phê đá, hấn với Kỳ ngồi xuống cùng nói chuyện. Hấn nhìn Kỳ.

- Đó là cô ấy đúng không? Đó là Trần Ngọc Nhi?

- Chị ấy.....

- Phải thì sao? Rồi cậu định làm gì?

Ngọc xuất hiện làm hấn ngạc nhiên, tuy ngày xưa đã rất lâu rồi nhưng hấn vẫn không quên gương mặt của vị đội trưởng tài năng này. Ngọc ngồi xuống cùng bàn với hai người hấn và Kỳ.

- Nếu là con bé thì cậu tính làm gì hả Hàn Phong?

- Cô ấy bị mất trí nhớ sao?

Hấn hỏi, vẻ mặt buồn rầu, Kỳ gật đầu, cậu kể hết cho hấn nghe mọi chuyện. Năm đó cậu đã cố cầm máu cho nó nhưng nó chảy máu rất nhiều và cậu gần như tuyệt vọng thì Ngọc xuất hiện và cứu lấy nó. Nhưng không hiểu sao khi tỉnh lại nó chẳng còn nhớ gì cả. Phải chăng nó đã quên đi tất cả để con tim không còn đau nữa. Nó đứng đằng sau bức tường và nghe hết mọi chuyện và bất giác giọt nước mắt lăn dài, nó lau nước mắt rồi mang cà phê ra cho họ.

- Chị hai hôm nay ở nhà sao?

- Chị định đi nhưng quên vài thứ nên quay về.

Ngọc mỉm cười với nó, nó đặt cà phê xuống rồi nhìn hấn.

- Vậy hai người quen người này sao?

- Ủ, đây là người quen đó chị.

Kỳ mỉm cười, Ngọc nhìn nó rồi cô lên tiếng khiến họ ngạc nhiên còn nó thì ngỡ ngàng.

- Đó là chồng của em đấy.

- Chị....đang nói....cái gì vậy?

20. Chương 20

- Chị....đang nói....cái gì vậy?

Nó lắp bắp ngạc nhiên, cái khay trên tay nó rơi xuống, nó lùi lại và như không tin vào những lời Ngọc nói. Nó nhìn họ.

- Sao lại? Em làm sao mà...

- Em bị mất trí nhớ chứ em nghĩ sao tự dưng người này ôm chăm lấy em như vậy?

- Vậy sao ngay từ đầu chị hai với Kỳ không nói cho em.

Nó nhìn họ, nó không biết sẽ phải đối mặt với sự thật này sao đây. Và hắn đã đưa cả ba người về nhà hắn. Hắn đưa nó lên phòng.

- Cô gái đó....

- Cô ấy chính là em. Em là cô dâu xinh đẹp nhất trên đời.

Hắn ôm nó rồi vuốt nhẹ mái tóc màu đen mềm mượt của nó. Nó nhìn chăm chăm vào bức ảnh rồi hắn để nó lại yên tĩnh một mình suy nghĩ. Hắn xuống nhà nói chuyện với hai người kia.

- Cảm ơn chị nhé.

Hắn cười cười thì Ngọc nhìn hắn, thẳng tay cho hắn ăn đòn.

- Thằng nhóc, chị nhớ mày chết mất.

Kỳ ngạc nhiên trước thái độ này của hắn và Ngọc, cậu thắc mắc.

- Sao cứ khi ở gần chị Ngọc với chị hai thì King đều lạ nhỉ?

- Không cần để ý đâu.

- Vừa nãy ở quán nên chị mới không làm gì mày đấy.

Ngọc vênh mặt đắc ý, phải cô chính là Thiên Long số 1 Nguyễn Khánh Ngọc. Là người con gái đã biến mất sau vụ đó. Hắn nhìn Ngọc.

- Sao chị mất tăm mà giờ mới xuất hiện vậy? Tam lão hội cũng đã bị tiêu diệt hết rồi.

- Mày ngu hay ngốc vậy Phong, Tam lão hội chúng đã chuẩn bị những người kế nhiệm tiếp theo từ lâu rồi. Cũng nhanh thôi chúng sẽ lộ mặt. Việc chị biến mất cũng là để tránh bị chú ý. Năm đó Cherry đã quá bướng bỉnh nhất quyết không chịu nghe lời chị mà cứ một mực theo phe cựu King nên mới bị như vậy.

- Chị quen Cherry sao?

Kỳ ngạc nhiên thì Ngọc gạt đầu, nó đã nghe thấy cuộc nói chuyện của mọi người, nó nhanh chóng chạy lên phòng và đóng chặt cửa lại. Nó đã khóc, nó khóc rất nhiều, nó đau đớn và hét ầm lên. Nó đã cố quên đi tất cả nhưng bây giờ kí ức cứ từng thứ từng thứ một tua lại trong đầu nó như một thước phim quay chậm. Cái chết của Cherry cứ hằn sâu trong nó, nó gào thét đập phá mọi thứ. Ở dưới nhà họ có nghe thấy tiếng lạ liên chạy lên, hắn mở cửa và cảnh tượng trước mắt họ là mọi thứ đổ vỡ, nó thì ngồi bên cạnh giường và đầu tóc rối bù, nó cứ ngồi đó đưa hai tay lên ôm đầu và nước mắt cứ chảy ra. Tay nó thì chảy đầy máu, chân nó dẫm vào những mảnh kính vỡ cũng ứa máu theo.

- Chị hai.....

Kỳ ngạc nhiên định tiến tới nhưng hắn đã nhanh hơn và tiến đến gần nó. Hắn ôm nó vào lòng nhưng nó lại gào thét và đẩy hắn ra. Kỳ thấy vậy lại gần.

- Để tôi....

Hắn thấy vậy cũng tránh sang một bên, Kỳ nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nó, cậu vòng tay ôm chặt lấy nó. Nó tính phản kháng như với hắn nhưng nó cảm nhận được mùi hương quen thuộc từ người con trai rất quan trọng với nó. Kỳ nhẹ nhàng nói.

- Ổn rồi chị hai.....chỉ là mơ thôi. Mọi chuyện ổn rồi. Chúng ta cũng đã trả thù rồi, nỗi đau này sẽ chấm dứt.

- Đau lắm....chị đã cố quên tất cả mà nhưng ở đây....nó vẫn còn ở đây.

Nó túm lấy ngực trái và nước mắt cứ rơi. Kỳ càng ôm chặt nó hơn và cậu lại dỗ dành nó.

- Vẫn còn em ở bên cạnh chị mà. Em sẽ chữa lành vết thương trong tim chị. Em sẽ không để chị phải đau.

-Phải làm sao đây? Cherry.....chị ấy chắc phải đau lắm.

Nó ôm chặt lấy Kỳ mà khóc như một đứa trẻ. Hắn nhìn người con gái mình yêu đang đau thì hắn cũng đau, thấy người an ủi được nó không phải hắn thì hắn càng đau hơn. Kỳ đã dỗ dành và đưa nó vào nhà tắm để rửa sạch những vết thương rồi băng bó cho nó. Hắn cho người lên dọn dẹp phòng. Bữa tối hôm đó, nó cầm cái thìa và không ăn uống gì cả, đôi mắt cứ nhìn bát cháo và chẳng làm gì. Băng và Dương cũng vừa về khi nhìn thấy nó thì họ giật mình. Băng chạy đến ôm chầm lấy nó nhưng nó chẳng có biểu hiện gì cả, nó bây giờ như người mất hồn ấy.

- Chị....vậy là chị còn sống. Em mừng quá.

- Buông chị ấy ra đi.

Kỳ lạnh giọng thì Băng cũng buông nó ra, Dương đã để ý thấy Ngọc và thoáng ngạc nhiên. Ngọc mỉm cười thay cho lời chào và cả hai người vừa xuất hiện cùng ngồi vào bàn ăn. Kỳ nhìn nó.

- Chị không ăn sao? Hay chị muốn ăn cái khác?

Đáp lại câu hỏi của Kỳ chị là cái lắc đầu của nó. Ngọc thấy vậy thì lên tiếng.

- Trần Ngọc Nhi....Cherry kêu em phải thức cùng Kỳ và chăm sóc cậu ta. Nếu em cứ như vậy càng khiến cho cậu ta lo lắng chứ có tốt nên được đâu. Em muốn chết hay sao mà cứ như vậy?

- Em không muốn chết. Em phải sống để trả thù cho Cherry.

Câu nói của nó làm họ ngạc nhiên, rõ ràng nó đã giết Tam lão hội rồi còn đâu nữa. Nhưng Kỳ có thể hiểu được nó đang muốn gì, cậu cầm cái thìa đưa cho nó.

- Nếu vậy thì chị hãy ăn đi rồi chóng khỏe lại. Lúc đó em sẽ cùng chị hai trả thù.

- Ừ.

Nói rồi nó cầm thìa và bắt đầu ăn. Tối đó họ ngồi uống trà và nói chuyện thì một bưu phẩm được gửi đến. Người làm mang vào cho hắn thì trên đó có đề tên của nó. Hắn đưa cho nó, nó cầm bức thư rồi rút vào túi và mở cái hộp to khuếch đó. Khi nó vừa mở ra thì bên trong là một bộ váy cô dâu còn đẹp hơn cả bộ lần trước mà nó mặc trong hôn lễ với hắn. Ai cũng ngạc nhiên và chẳng hiểu gì thì nó tức điên lên và xé nát bộ váy đó ra.

- Chị hai bình tĩnh lại đi.....Chị hai.....

Kỳ ngăn nó lại nhưng nó cứ tiếp tục xé cái váy đó ra thành từng mảnh, nó đã bình tĩnh lại và mọi người muốn hỏi nó.

- Cái này là sao? Ai lại gửi đến cho em như vậy?

Hắn hỏi thì nó có suy nghĩ rồi nói cho họ biết.

- Người gửi nó đến là cái tên khốn đó. Ngày mà Cherry bị giết thì hắn cũng đã có mặt ở đó và đứng nhìn chị ấy bị giết. Hắn đã hứa với tôi là cứu chị ấy nhưng hắn đã không làm. Rồi cái ngày thảm sát ở biệt thự

đó hẳn cũng có mặt và đứng xem tôi sẽ làm gì, hẳn cũng đến lễ cưới để gặp tôi và nói chuyện. Hẳn luôn xuất hiện để cảnh báo với tôi rằng hẳn sẽ quay về đây để kết hôn với tôi. Theo như thỏa thuận của chúng ta thì trên giấy tờ tôi đã không còn là vợ của anh nữa rồi Hàn Phong.

Nó nói làm họ ngạc nhiên, là ai đây? Ai lại ép nó cưới như vậy chứ? Họ ngồi đó suy đoán liệu có phải là Kiệt không.

- Người đó là Lý Kiệt sao?

Hắn hỏi nhưng nó lắc đầu, nó nhìn tất cả mọi người, bây giờ nó không biết phải làm sao nữa.

- Không phải là Lý Kiệt. Người này còn đáng sợ hơn Lý Kiệt rất nhiều. Hẳn đã để ý đến tôi khi tôi gia nhập Heaven lúc 4 tuổi. Hẳn là một thành viên cấp cao nhưng chưa từng xuất hiện nên ngay cả King và Thiên Long cũng không biết thông tin về hẳn. Việc tuyển chọn Thánh nữ cũng chính hẳn yêu cầu nhưng Tam lão hội trước đó đã chọn nhầm Cherry nên hẳn đã tức giận và hẳn quyết định sẽ giết chị ấy để buộc tôi nên làm Thánh nữ.

- Còn có người điều khiển được cả Tam lão hội sao?

Ngọc khá bất ngờ đấy vì cô cũng được xem là thành viên biết nhiều bí mật của Heaven nhất. Dương nhìn nó.

- Vậy người đó mà em nói là ai? Hẳn là người thế nào?

- Hẳn là người ngoại quốc, hẳn hơn em đến mấy tuổi. Em thực sự không biết tên hẳn là gì. Nhưng em biết một điều rằng hẳn từng nói với em là ông của hẳn chính là người lập ra Tam lão hội và Heaven nhưng ông ấy đã để cho hẳn là người quản lí khi hẳn mới chỉ 3 tuổi.

- Chị hai vậy mã hóa chân không ở biệt thự đó?

Kỳ sức nhớ và hoảng hốt, nó quay ra nhìn Kỳ thì cậu nhanh chóng phi như bay ra ngoài và phóng đi mất dạng. Họ bây giờ như ngồi trên đồng lửa, khoảng vài phút sau thì có điện thoại. Nó bắt máy.

- Sao rồi Kỳ?

- “Nó mất rồi....toàn bộ mọi thứ đều bị lấy đi.....”

Nghe đến đây nó tuột tay để rơi chiếc điện thoại và vỡ tan tành. Mọi người thấy nó vậy thì cũng đoán được. Có lẽ trước đây vì nó lúc nào cũng kè kè ở bên nên chúng mới không lấy đi. Nhưng 4 năm trước thì tin Heaven đã xảy ra nội chiến loạn rộng nên có lẽ chúng đã đến lấy toàn bộ dữ liệu cùng mã hóa chân không đi. Rồi nó phải làm sao đây?

21. Chương 21

Nó lên phòng nghỉ trước, lúc này nó mới mở bức thư mà người đó gửi đến cho nó. “Thánh nữ có lẽ em đã lấy lại kí ức đã mất của mình. Nếu đã lấy lại kí ức thì em cũng sẽ nhớ lại câu chuyện của nhiều năm về trước giữa chúng ta. Bộ váy cưới đó anh gửi đến để em coi trước mặc dù thế nào em cũng xé nát nó. Anh sắp về nước rồi nhưng ngày cưới thì ông nói là để một thời gian nữa vì ông muốn ổn định lại Heaven đã. Anh sẽ ra một số luật mới nên em cũng đến xem nhé vì em chính là Thánh nữ vợ của tân vương mới mà. Anh rất mong gặp lại cô vợ yêu quý của anh ấy. Anh tin em sẽ đến gặp anh để biết ai mới thực sự là kẻ đã giết Cherry. Hôm đó em phải mặc váy dạ hội đấy, anh sẽ gửi nó đến cho em. Yêu em.” Nó đọc xong bức thư thất thần như người mất hồn.

- Kẻ giết Cherry thực sự ư?

Nó tự hỏi bản thân mình. Tối đó nó nằm và nhắm nghiền mắt lại nhưng không sao ngủ được, hẳn vòng tay ôm lấy nó. Nó cũng chẳng nói gì.

- Em có chuyện gì mà khó ngủ sao?

- Không phải việc của anh.

- Có phải vì cái chuyện váy cưới đó không?

Hắn hỏi nhưng chỉ đúng một phần thôi. Nó cũng chẳng nói gì rồi cố mà ngủ một giấc. Thật kì lạ là hai người này đã chấm dứt vợ chồng nhưng sao vẫn cứ ngủ chung giường? Trong khi đó tại một căn phòng trên tầng cao nhất ở một khách sạn siêu sao.

- Cậu về nước rồi sao?

Ông Trần mỉm cười nhìn người con trai cao trên mét 8 kia đang ngồi trên ghế sofa và nhâm nhi ly rượu. Người đó nhìn vào bức ảnh nhỏ được đặt ở trên kệ đằng kia và khẽ mỉm cười.

- Tôi về để chỉnh đốn lại Heaven và trên hết là gặp vợ của tôi.

- Ngọc Nhi sao? Cậu tìm được con bé nhanh gọn nhỉ?

Ông Trần mỉm cười, giữa ông và cô con gái của ông hay là nó có một số chuyện mà họ đã giấu người khác. Người con trai kia mỉm cười, hắn tá nhìn ra ngoài.

- Ai mà biết giờ cô ấy thay đổi thế nào. Có khi cô ấy sẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi đấy phải không nào ba vợ?

- Haha....cậu có khiếu hài hước thật. Tuy nhiên việc trừ khử cựu tam lão hội là điều đúng đắn sao?

- Mẹ của ông là một người xảo quyệt, bà ta quá tham vọng để rồi tự mắc vào cái bẫy mà mình giăng ra. Để Lý Kiệt giết bà ấy là quá nhẹ nhàng và ông nội cũng đã chỉ trích tôi rất nhiều.

Hắn hơi bực mình, ông Trần rót thêm rượu cho hắn rồi hỏi.

- Sao cậu lại đến tìm tôi?

- Tôi nghĩ cần thăm ông một chút tiện thể mời ông đến buổi ra mắt sắp tới. Tam lão hội mới sẽ xuất hiện, chúng sẽ là người gây xóc nhưng thú vị nên ông cứ đến đi. Còn nữa trong ngày hôm đó tôi sẽ tuyên bố chính thức quan hệ của tôi và cô ấy.

- Chẳng phải hai đứa đã sớm có hôn ước từ trước sao?

Ông Trần cười cười rồi uống cạn ly rượu. Hắn ta thì không nói gì và nhìn vào khoảng trời màu đen kia.

- Không biết cô vợ yêu này sẽ nổi điên cơ nào và làm gì khi biết kẻ giết Cherry thực sự là ai.

- Cậu định nói cho con bé biết sao?

- Phải. Tôi muốn cô ấy xóa nỗi đau trong tim rồi mới để cô ấy gặp ông nội. Chúa muốn gặp Thánh nữ.

Hắn khẽ nhếch miệng cười. Một nụ cười ẩn ý nhiều điều. Người giết Cherry thực sự là ai mà sẽ khiến nó cảm phần đến mức nào?

22. Chương 22

Ngày hôm sau, nó thức dậy sớm và đi ra ngoài. Nó đến để gặp ba của nó.

- Ba....

Nó ôm chầm lấy ba của mình, hai ba con họ cùng ngồi nói chuyện trong phòng khách. Ba nó mang cho nó một cốc sữa.

- Con cảm ơn ba.

Nó cười toe toét, ba nó xoa đầu nó. Nó uống hết cốc sữa rồi nhìn ba nó.

- Hôm qua người đó đến gặp ba sao?

- Ừ. Cậu ta đến mời ba tham gia buổi ra mắt sắp tới.

- Ba trả lời sao? Ba đồng ý hả?

- Ủ, ba đã đồng ý đến đó.

Ba nó mỉm cười, nó nhìn ba rồi đưa cho ba nó cái gì đó rất nhỏ.

- Ba hãy cất thật kĩ nó nhé. Sau này con sẽ đến để lấy lại nó từ chỗ ba.

- Nhi à, con hãy để hận thù sang một bên và bắt đầu một cuộc sống mới đi.

- Con không thể ba à. Ngày nào chưa giết được kẻ hại Cherry thì con vẫn còn thấy đau, nó đau ở đây nè ba.

Nó túm chặt lấy ngực trái, nó đau lắm có ai biết không? Ba nó đưa cho nó một hộp quà nhỏ. Nó mở ra thì bên trong là cái đồng hồ điện tử nếu là đối với những người già thì đây chỉ là một thứ rác rưởi rẻ tiền nhưng với nó thì đây là một món quà đầy ý nghĩa.

- Cảm ơn ba.

Nó mỉm cười rồi đeo vào tay, nó rất là vui vì đây là lần đầu tiên nó nhận được món quà từ ba ruột. Nó bắt chợt hỏi.

- Vậy mẹ của con là ai vậy?

- Mẹ con mất rồi.

Câu nói của ba làm nó buồn và cũng không hỏi nữa. Tối đó nó về nhà thì trước cổng có bóng dáng của người con gái nó quen biết thì cũng đứng mà cũng chẳng đứng. Nó tiến tới.

- Cô đến đây có chuyện gì sao?

- Gặp anh Phong. Tôi nghe nói cô vừa trở về. Thật hay à nha, tôi tưởng cô chết rồi cơ đấy.

- Xin lỗi cô vì tôi đã không chết.

Nói rồi nó bỏ vào nhà nhưng ả hồ li đã nắm lấy tay nó, ả định tát nó nhưng nó đã nhanh tay túm lấy tay ả trước.

- Đừng có động vào tôi.

- Cô bây giờ đã không còn là vợ của anh Phong nữa rồi cũng chẳng phải Thánh nữ gì. Cứ chờ xem tôi sẽ hủy hoại cô thế nào.

- Để xem ai mới là người hủy hoại ai trước đây Quách tiểu thư.

Nó hất tay ả ra rồi đi vào nhà, ả cũng vào nhà, vừa nhìn thấy hấn là ả đã chạy đến và ôm chầm lấy hấn làm cho ai đó thấy gai mắt. Hấn ngạc nhiên nhưng muốn xem biểu hiện của nó nhưng nó chẳng biểu hiện gì cả.

- Sao cứ gặp là chị động chân động tay thế hả? Vợ anh Phong đang đứng ngay đây đó.

- Cô ta đâu còn là vợ anh Phong nữa đâu.

Ả hất mặt đắc ý với Băng. Nó chẳng nói gì ngồi xuống ghế sa lông trong phòng khách rồi cầm tờ báo đọc. Họ thấy ngạc nhiên khi nó tự đứng đọc báo, bỗng đôi đồng tử của nó mở to hết cỡ, nó khá kích động nhìn vào. Kỳ thấy vậy lấy tờ báo từ tay nó và xem có chuyện gì.

- Chị hai là thật sao?

- Kỳ à....hấn ta điên rồi sao?

Họ thấy biểu hiện lạ của hai chị em nhà này thì cầm báo xem sao thì ngay trên trang nhất của tờ báo có ghi rằng hôn lễ của nó và hấn trước đây chỉ là che mắt thiên hạ. Hấn với nó bây giờ là hai người xa lạ và nó thực chất đã có hôn ước với người khác trước đó. Hấn xem xong thì mặt mũi tối sầm lại, nó không biết phải nói gì rồi cầm điện thoại gọi cho ai đó.

- Là ai....ai đã tung cái tin đó lên báo vậy?

Nó hỏi gấp thì đầu dây bên kia mỉm cười rồi thông thả nói.

- “Em nghĩ là ai đây Thánh nữ? Người có thể làm vậy?”

- Vậy đúng là hần ta sao? Hần muốn sở hữu tôi đến vậy sao?

Nó thất thần rồi tắt máy. Vừa lúc đó có thư gửi đến đó là thư mời tới buổi ra mắt tân Tam lão hội vào tối mai, ngoài ra còn có một cái hộp lớn gửi đến cho nó, nó ôm cái hộp đó lên phòng của Kỳ. Kỳ chạy theo nó, Ngọc cũng lên coi sao.

- Có chuyện gì sao chị hai?

- Ngày mai chúng ta sẽ không còn cảm thấy đau nữa Kỳ à.

Nó nói rồi mở cái hộp ra và bên trong là chiếc váy nhìn thì đơn giản nhưng họa tiết trên đó rất cầu kì. Chiếc váy bó ở phần trên, bên dưới là váy dài xòe đến tận gót chân và còn xẻ dài hở ở phần bên trái để khoe chiếc chân dài đầy mà.

- Chị sẽ mặc nó thật sao? Trước giờ chị chưa từng.

- Vì mục đích của chúng ta cả mà thôi.

Mọi người đều bận rộn cho việc ra mắt này, các Thiên Long là người cảm thấy lo lắng nhất vì người mới sắp lên thống trị họ là ai đây? Tối hôm đó, toàn dân tai to mắt lớn có mặt trong một hội trường lớn ở khách sạn siêu sao. Mọi thứ trong căn phòng lớn này thật sa hoa với những tiếng cười nói giả tạo. Cánh cửa mở ra và King cùng 10 Thiên Long bước vào. Và ngay sau đó Kỳ cũng bước vào một mình. Mọi người lại tiếp tục trò chuyện thì một người con trai rất đẹp, nước da trắng sứ, đôi mắt màu xanh trong veo thu hút cùng mái tóc màu nâu hơi xù. Nhìn người đó quả thực rất đẹp, rất thu hút, người đó lên tiếng.

- Chào mừng đến với buổi ra mắt Tam lão hội. Xin giới thiệu với mọi người hiện nay oto là người địa diện cho Chúa để về đây điều chỉnh lại Heaven.

- Cái gì?

Ai lấy cũng ngạc nhiên và ngạc nhiên hơn cả chắc chắn là nhóm của hần. Ngay sau đó tên đó nói tiếp.

- Mọi người có thể gọi tôi là Kevin, bây giờ tôi xin được giới thiệu ba Tam lão hội mới sẽ cai quản Heaven. Xin mời.

Sau câu nói của Kevin thì ba thân ảnh nhanh chóng xuất hiện ở trước cửa và kiêu ngạo bước trên thảm đỏ tiến về chỗ Kevin. Họ bước đi trước con mắt vô cùng ngạc nhiên của mọi người. Tại sao ư vì Tam lão hội này lại là những đứa trẻ vắt mũi chưa sạch.

- Chào các vị, tôi là Ren, đây là hai em gái của tôi chúng song sinh là Rin và Ran.

- Nhỏ vậy mà làm Tam lão.....

Một tên chưa kịp nói xong thì đã chết ngay tại chỗ, mọi người còn chưa hiểu gì cả thì Rin ngồi trên chiếc bàn và thổi khói từ súng được mạ vàng đặc biệt của cô bé. Ran tiến đến chỗ Rin.

- Chị sao lại bắn chết người ta vậy chứ?

- Người ta thường nói cái mồm hại cái mạng cả mà thôi. Quy tắc của Heaven là tôn trọng cấp trên chúng không làm được thì coi như tuyên án tử hình.

- Chị nói phải ha nhưng lần sau không cần hạ mình làm vậy đâu để em xử lí là được rồi.

Ran mỉm cười tà mị, hai chị em sinh đôi này khiến người ta khiếp sợ. Ren nhìn mọi người mỉm cười.

- Xin lỗi mọi người nhé, hai cô em gái của tôi lại làm quá vấn đề nên rồi. Vậy còn ý kiến gì nữa không?

Sau nụ cười như thiên thần của cậu trai 15 tuổi kia chính là một bộ mặt ác quỷ tàn khốc đến mức nào đây? Xem ra anh em họ đã trải qua khóa huấn luyện rất kinh khủng.

23. Chương 23

Mọi người vẫn còn hoang mang lắm, Kevin kêu ba đứa nó xuống kia rồi cậu nói tiếp.

- Vừa nãy cũng thật thú vị đấy nhưng ngày hôm nay mục đích chính của tôi chính là tuyên bố cô vợ đã có hôn ước từ trước của tôi.

- Vậy là tin đồn đó?

Họ ngạc nhiên, ba đứa tam lão hội kia đang nóng lòng gặp bà chủ tương lai đây. Kevin nói tiếp.

- Đúng vậy cô ấy là Trần Ngọc Nhi, lên đây nào vợ yêu.

Và trong đám đông kia nó đã xuất hiện và bước lên trước con mắt ngạc nhiên của mọi người. Chiếc váy nó mặc để hở bờ vai trắng sứ của nó, hôm nay nó đi đôi guốc đen ười phân đơn giản và trên hết nó còn trang điểm nữa. Đôi môi đã đỏ nay còn đỏ hơn. Quả thực lúc này nó tuyệt đẹp ấy chứ nhưng hấn thì cảm thấy tức giận vô cùng, Kevin là ai mà khiến nó thế này chứ trong khi hấn chẳng bao giờ yêu cầu được nó. Nó bước lên đứng cạnh Kevin thì cậu vòng tay ôm eo nó và hôn nhẹ lên má nó.

- Anh biết vợ sẽ đến mà.

- Tôi mà không đến anh sẽ sao đây?

Nó ngoài vẫn mỉm cười nhưng đang bức xúc với cái tên này. Kevin nói tiếp.

- Chúng tôi cũng đã định ngày kết hôn rồi nhưng vẫn còn đang suy xét. Việc cô vợ yêu này của tôi từ bỏ làm Thánh nữ 4 năm trước là vì tôi nên mong các vị thông cảm. Còn bây giờ chúng ta cùng nâng cốc và bắt đầu bữa tiệc nào.

Họ cùng nâng cốc và cười nói vui vẻ bàn tán tiếp. Hai cú sốc tổng ngày đúng là điên khủng mà. Nó với Kevin đứng trên đó và thì thầm cái đó.

- Nói đi là ai?

- Vợ thực sự muốn biết sao?

- Nhanh đi.

Nó dục thì Kevin lại gần nó hơn, một tay vòng lấy eo nó, một tay đưa lên vén lấy vài lọn tóc của nó gài sang một bên và cậu thì thầm vào tai nó làm cho rất nhiều người chú ý.

- Người đã giết Cherry chính là cô bạn gái cũ của chồng trước của em - Quách Nhi.

- Sao lại?

Nó ngạc nhiên, Kevin buông nó ra thì nó nhìn về phái nhóm hấn đang đứng nói chuyện với tam lão.

- Anh có mặt tại đó nhưng chỉ nhìn từ xa nên mới không cứu được Cherry như lời đã hứa.

Kevin có nói gì lúc này thì nó đã không còn nghe được gì rồi, tay nó nắm chặt lấy ly rượu thủy tinh đó nhìn về hướng ả hồ li căm phẫn.

- Chào ngài...

Ren mỉm cười lịch sự, hấn cũng cười theo phép xã giao. Rìn lên tiếng.

- Thiên Long đây sao cũng không tồi nhỉ?

- Chị Nhi không làm Thánh nữ nữa chán nhỉ. Em đồng ý làm Tam lão hội là vì muốn được ở gần chị ấy mà.

Ran lạnh chanh phòng má chu mỏ đáng yêu. Ren xoa đầu cô em gái của mình.

- Em lo cái gì hả Ran? Chị ấy sắp kết hôn với Kevin rồi thì em ngày nào chả được ở gần chị ấy.

- Ồ ha em quên mất nhưng mà lúc trước hình như chị ấy là vợ của anh đây đúng không?

Ran ngây thơ hỏi nhưng thực chất là do cô cố tình thì bỗng tiếng cốc vỡ vang lên, họ thấy tay nó có máu nhỏ xuống, đúng vậy là nó đã bóp vỡ chiếc cốc thủy tinh đó. Nó nhìn về phía nhóm hấn đang đứng mà đôi mắt màu xám tro kia ánh lên một tia thù ghét, căm phẫn vô cùng. Nó bước đến chỗ đó.

- Chị.....

Ran vui vẻ vẫy tay nhưng nó không hề chú ý đến, nó nhìn thẳng vào ả hồ li và nói.

- Là cô sao?

Câu hỏi không đầu không cuối của nó làm cho người ta chẳng hiểu gì cả. ả hồ li chẳng hiểu gì chỉ cười khẩy cho rằng nó đang điên. Nó nhìn ả bàn tay càng nắm chặt và mảnh vỡ vẫn còn nó càng cửa mạnh khiến nó chảy máu nhiều hơn nữa. Nó tức giận nói.

- Cô cứ ở đó mà sống những ngày tháng cô còn có thể đi. Tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết quỳ xuống trước tôi mà xin tha thứ nói rằng cô đã sai rồi.

- Cô đang nói linh tinh cái gì vậy?

Ả tức giận quát nó nhưng nó đã bỏ đi, nó gọi Kỳ.

- Kỳ về thôi. Ở lại đây hít thở chung bầu không khí với con người đó làm chị cảm thấy buồn nôn.

- Chị hai có phải?

- Nếu đã hiểu thì đi thôi vì từ hôm nay có nhiều chuyện làm đây.

Nói rồi nó bỏ đi cùng Kỳ, họ cảm nhận được nó đang rất tức giận còn ả hồ li chẳng hiểu sao tự dừng nó kiếm chuyện với ả làm gì. Buổi tiệc diễn ra vẫn bình thường còn Kevin thì đứng đó cầm cốc rượu và mỉm cười thích thú uống một ngụm rồi tiến về nhóm hân.

- Anh Kevin.

Ran nhảy đến ôm chầm lấy Kevin rồi hôn nhẹ lên má cậu. Rin đứng khoanh tay nói.

- Để chị Nhi biết em mong toàn mạng sao?

- Em quên mất là chị Nhi là vợ anh rồi hì hì.

Ran cười trừ, Kevin nhìn hân và Thiên Long rồi lên tiếng.

- Trước đây chúng tôi đã có giao ước hẹn sẽ kết hôn với nhau nhưng cô ấy đã không đến nên vì vậy cậu mới có cơ hội cưới cô ấy đấy King à. Dù sao thì cũng cảm ơn cậu đã chăm sóc rất tốt cho cô vợ của tôi.

- Không có gì.

Hân lạnh lùng khác hẳn vẻ bốn cột của Kevin. Lúc này Kevin mới để ý đến Kiệt.

- Nhìn cậu vẫn khỏe nhỉ Lý Kiệt. Trả thù giúp ba mình có thấy vui lên chưa?

- Cảm ơn ngài đã quan tâm.

- Sao cậu phải dùng kính ngưỡng vậy chứ? Chúng ta đâu phải quen biết ngày một ngày hai. Chuyện ở Heaven mong các cô cậu trông nom cẩn thận. ả đứng rồi cái chuyện vừa rồi vợ tôi có nói đấy, cô ấy xem ra rất tức giận này. Có khi ông mà biết thì có chuyện gì xảy ra không đây?

Kevin vẽ diều cột tay đưa lên cầm ra điều suy nghĩ. Họ không hiểu nổi con người này nữa. Ren nhìn Kevin.

- Có phải cái người đó là Thiên long số 4 Quách Nhi không?

Câu nói không đầu đuôi gì hết của Ren lại làm họ tò mò đây. Rin nhìn cái mặt kia của Kevin thì lắc đầu ngán ngẩm.

- Haizzz xem ra lần này có phim miễn phí coi rồi đây.

- Ô hô.....là thật sao? Em không ngờ lại là Quách Nhi đấy. Nếu vậy vừa này chị Nhi giận là đúng rồi ha. Xem ra lần này không may cho cô rồi Thiên Long số 4 à.

Ran ra trò chia buồn nhưng môi thì mỉm cười tà ma. Họ thực sự không hiểu gì cả, Ngọc nhìn Kevin.

- Có phải người thực sự sát hại Cherry năm đó là Quách Nhi?

- Đúng vậy. Phải không nào cô em?

Kevin nhăn nhó nhìn ả thì ả gật đầu đúng vậy. ả nhìn họ.

- Xem ra lần này lớn chuyện rồi đây? Ai lại đi động vào thiên thần của hai đứa nó thì chắc tự biết kết cục rồi. Đến bà ruột nó còn giết huống hồ chỉ là đứa nó căm ghét đến tận xương tủy như vậy.

Ngọc nói rồi chán nản bỏ đi, họ nhìn theo thì cô đã mất hút. Ngọc lúc nào cũng vậy thích thì xuất hiện không thì mất hút luôn. Còn riêng ả hồ li thì ả chẳng lo lắng gì cả. ả chưa từng thua nó và nay cũng vậy. Thứ duy nhất ả đã thua nó chính là hân. Nhưng ả đã cướp mất thứ mà cả nó và Kỳ rất yêu thương và đó là thiên thần là mạng sống của chúng. Vậy mà ả đã giết người đó. Điều đó là do vô tình hay ả cố tình làm vậy?

24. Chương 24

Hôm nay nó với Kỳ ngồi ở căn nhà gỗ và nói chuyện với nhau. Đã lâu lắm rồi hai chị em nó không nói chuyện như vậy.

- Vậy là chúng ta sẽ?

- Ừ.

Hai chị em nhà nó luôn nói mấy cái chuyện chẳng đầu đuôi gì cả nhưng cả hai đã quen nên chẳng mấy quan trọng hay đáng để tâm. Bỗng Kỳ hỏi nó.

- Chị yêu anh Phong hay Kevin?

- Nói thế nào nhỉ? - đưa tay lên cằm về suy nghĩ - Mà sao em đổi chủ đề vậy?

- Chị cứ trả lời đi.

Kỳ thúc ép nó thì nó khẽ mỉm cười, nó cũng chẳng hiểu nổi con tim nó nữa rồi. Nó kể cho Kỳ nghe mọi thứ.

- Nếu là mối tình đầu thì đó là Kevin. Anh ta là người cho chị cảm giác yên bình và an toàn nhưng cũng mang đến nỗi đau và bất hạnh cho chị.

- Vì thế nên chị ngăn trái tim không yêu anh Phong nữa?

- Cũng chẳng biết nữa. Nhưng không hiểu sao chị bây giờ chỉ thích ở cùng em thôi à.

Nó mỉm cười, Kỳ nhìn nó, cậu yêu quý cô chị gái này lắm. Từ nhỏ cô chị này đã luôn nghịch ngợm và lúc nào cũng mỉm cười giúp đỡ cậu. Cậu biết ơn và cũng quyết tâm bảo vệ cô chị này của mình đến cùng.

- Nếu năm đó chị không đưa em cùng Cherry đi thì có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra.

Nó buồn nói, Kỳ vỗ vai nó cười toe toét. Cậu nói những lời an ủi cả nó và cậu.

- Chị hai nói gì vậy? Nếu chị không cứu em và Cherry thì liệu bọn chúng có để bọn em sống?

- Hì hì,...chị thực sự đã từng nghĩ không thể sống, không thể thở nổi qua đêm đó. Đó là lần đầu tiên chị khóc và gào thét nhiều đến vậy.

- Vậy thì kết thúc mọi chuyện nào.

Kỳ rút ra một chiếc điện thoại với và gọi cho ai đó. Đầu dây bên kia đã nghe máy, nó nhếch một đường cong nhìn Kỳ rồi lại nhìn ngắm bầu trời đầy sao kia.

- Anh muốn gặp em tại đường XYZ vào 8h sáng mai.

- “Được rồi em sẽ đến.”

Kỳ tắt máy, vừa nãy là cậu dùng thiết bị giả dạng giọng nói của Phong. Chắc chắn chỉ có thể gọi cho ả hồ li. Trong khi đó ả cũng gọi cho ai đó.

- Ngày mai 8h kém cho người vây quanh đường XYZ không được để nộ sơ hở. Tôi sẽ tính sổ với con nhỏ đó.

Nói rồi ả cũng tắt máy, nụ cười gian tà trên môi ả thật khó chịu. Ngày hôm sau, ả đến điểm hẹn từ rất sớm và đúng 8h thì bóng nó với Kỳ đang song song đi trên đường về rất thản nhiên tiến về phía ả.

- Yo....trùng hợp nhỉ?

- Có ngu gì mà tôi không biết người gọi đến là 2 người. Anh Phong chẳng bao giờ dùng số đó gọi cho tôi đâu.

Ả hồ li này xem ra thông minh ghê gớm. “Vậy mới xứng là đối thủ của tôi chứ?” Nó khẽ mỉm cười, bỗng ả ra hiệu và hàng loạt đàn em của ả đã vây quanh hai người này. ả cười đắc ý.

- Để hôm nay tôi sẽ cho cô không thể vênh mặt lên được nữa.

- Vậy sao?

Nó vẫn bình thản như không và cả lũ đó đã xông lên cùng lúc nhưng đều bị nó hạ cho đo sắn. Nó nhìn ả và cầm súng trên tay hướng thẳng về ả.

- Tôi chưa nói là tôi biết võ sao?

- Vậy là 4 năm trước?

Ả ngạc nhiên thì nó mỉm cười vất súng cho Kỳ rồi nói.

- Phải, 4 năm trước tôi cố tình để cô bắn mà không tránh né, tôi muốn mình biến mất và mình chẳng nhớ gì cả nhưng cái người con trai cô yêu lại cứ đi tìm và khiến tôi trở nên thế này. Nói thật nhé tôi cũng mệt mỏi lắm, thà rằng cứ một nhát cả hai cùng chết cho bớt khó chịu.

- Cô....

Thấy hai cô gái này đấu vô mồm, Kỳ còn nhìn thấy cả Kiệt đang tiến tới thì cậu rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

- Ren hả? Em đang ở đâu vậy hả? - hét lên - chị hai bị thương rồi. Chị ấy bị một lũ chúng nó đánh nhanh đến đường XYZ đi.

Tắt điện thoại đi là một nụ cười xảo trá nở trên môi. Nó nhìn Kỳ vì cậu em này ngày một nói dối vượt bậc.

- Em làm vậy nó mà biết thì sao?

- Em đã có chị hai chống đỡ hộ rồi. Vậy chị chịu khó nhé. Kia vừa nói xong.

Kỳ chỉ về phía chiếc BMW i8 màu đen vừa xuất hiện thì ngay lập tức nó ngã về phía Kỳ. Ren chạy đến, cậu hoảng hốt nhìn trên bụng nó có vết máu thì nổi điên lên.

- Là đứa nào hả?

- Là cô ta đó.

Kỳ chỉ về phía ả hồ li thì ả chỉ đứng cười vì hai người này. Ren rút súng định bắn ả ta nhưng nó đã mở mắt ra và Kỳ gọi lại.

- Từ từ đã Ren, chị hai tỉnh rồi. Anh mượn xe đưa chị ấy đến viện nhé.

- Hả?

Ren chưa kịp nói gì thì Kỳ đã nhanh chóng phóng xe cùng nó đi mất. Lúc này Ren mới bình tĩnh gọi người đến viện. ả hồ li và Kiệt đứng đó, ả cười về khó chịu.

- Bọn chúng đang làm gì vậy?

- Cô ta đang thử xem tài năng của cô đến đâu thôi. Cô ta còn chưa thềm ra tay thực sự nên có lẽ cô cũng nên cẩn thận đi Thiên Long số 4.

Nói rồi Kiệt cũng bỏ đi để ả lại đó. TẠI BỆNH VIỆN, Ren đứng đợi thì Kevin, Rin, Ran và hẳn cuối cùng cũng đến. Họ đứng trước phòng cấp cứu thì vừa lúc đó một bệnh nhân băng bó khắp người được đưa ra. Ran khóc thút thít, Ren như chết lặng.

- Chị Nhi sao lại thành ra thế này?

Hết người này kẻ kia lay người bệnh thì vừa lúc đó Kỳ bước tới.

- Uả mấy người đang làm gì vậy?

- Anh Kỳ sao chị Nhi lại thế này hả?

Ran vừa khóc vừa hét lên, Kỳ bỗng ôm bụng cười sặc sụa. Họ ớ người ra nhìn thì cậu cũng cố nhịn cười và nói.

- Ai nói đó là chị hai? Chị ấy được chuyển đến phòng bệnh rồi.

- Sao không nói sớm?

Vậy là họ đến phòng bệnh thăm nó, nghe Kỳ kể xong thì nó cũng ôm bụng cười lên cười xuống, cười chảy cả nước mắt làm cả lũ đến thăm đỏ hết cả mặt. Bỗng nó chìa tay ra.

- Hả?

Cả 5 người đến thăm mắt chớp chớp muốn hỏi nó muốn gì thì nó mỉm cười toe toét.

- Mấy người toàn đại gia mà keo kiệt vậy? Đến thăm bệnh nhân mà cũng không mang hoa quả cho là sao?

- Để em kêu người mang đến.

Nói rồi Ren gọi người mang tới, trong lúc chờ thì Ran và Rin tiến đến. Ran nhìn nó.

- Chị không sao chứ?

- Chị Nhi là chị bị thật hay giả vậy?

- Cái đó....

Nó cười trừ và đang rửa thắm: “Sao con nhỏ Rin này lúc nào cũng phá đám kịch của mình thế nhỉ? Nó muốn đóng vai thám tử phá án và biến mình thành tội phạm sao?” Thấy vậy mọi người nghi hoặc quay qua Ren thì cu cậu cũng cười trừ.

- Tại lúc đó em thấy lo lắng quá mà chị ấy cũng chảy máu nữa nên.....

- Máu của bọn nó hay của chị ấy? Chỉ ít anh cũng nên để ý chứ?

- Trần Ngọc Nhi.....

Cả bọn nhìn nó thì nó mắt chớp chớp, vẻ cute xin tha mạng. Nó quay qua Kỳ.

- Là thằng nhóc này bắt đầu trước mà?

- Thế tự dưng chị không giả vờ xỉu thì em có thành công không hả?

Kỳ cãi lại thì lúc này ba anh em kia rượt nó và Kỳ khắp cả phòng. Nó thì cứ chạy và tránh lấy Kỳ làm bia đỡ đạn. Kevin đứng nói chuyện với hấn.

- Chắc cậu đã thịt vợ tôi rồi nhỉ?

- Cậu quan tâm sao?

- Không hấn, trước sau gì cô ấy cũng là vợ của tôi thôi.

Kevin cười đắc ý. Bỗng nó ôm bụng kêu đau. Ran nhìn nó.

- Chị lại giả vờ sao?

- Chị hai.....

Kỳ đã nhận ra không phải cậu bé nó nằm trên giường và gọi bác sĩ tới. Một lúc sau.

- Cô Trần không sao chỉ là do vận động mạnh sau một thời gian dài thôi. Chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe. Với lại cô từng bị thương ở vùng bụng sao?

- Vâng, chị ấy từng bị chấn thương mạnh ở bụng.
 - Có lẽ là do từ vết thương trong quá khứ nữa. Vậy tôi xin phép, mọi người hãy chăm sóc tốt cho cô Trần.
 - Vâng cảm ơn bác sĩ.
- Họ cúi đầu, nó chạm vào bụng mình thì thấy máu nhưng nó đã đắp chặn nên mọi người không thấy. Kevin nhìn nó.
- Vợ không khỏe thật sao?
 - À không sao.
 - Đã vậy chị về nhà em sống để tụi em chăm sóc.
 - Thôi cho chị xin, chị thích ở với Kỳ hơn. Ở với mấy đứa chẳng thoải mái chút nào.
- Nó chu môi phồng má nói đáng yêu. Kỳ thì cười đắc ý nhìn 3 đứa kia và hai tên đằng sau nữa. Ran nhìn nó.
- Sao chị thiên vị vậy. Lúc nào chị cũng dính lấy anh Kỳ à? Hai người nhiều lúc làm em nghi ngờ về mối quan hệ đấy.
 - TÀO LAO.
- Cả nó và Kỳ hét lên làm họ giật mình, ai nghĩ nó và Kỳ lại phản kháng ác liệt thế? Nó không nói gì quay mặt đi về giận rồi nhìn Kỳ.
- Kỳ...đưa chị về biệt thự đi.
 - Chị về đó làm gì?
- Rin hỏi thì nó đứng dậy, Kỳ dìu nó. Nó nhìn họ.
- Ở đó còn một số chuyện chưa làm xong.
 - Chẳng phải anh Kevin đã dọn hết về chỗ bọn em rồi sao?
 - Vẫn còn.
- Nó nói rồi cùng Kỳ đi thì họ cũng đi theo, đứng trước biệt thự cũ nát nhà họ Lý thì Kỳ công nó vào trong.
- Sao lại là cậu công cô ấy vậy Kỳ?
- Kevin bức dọc thì Kỳ lên tiếng, miệng cứ cười toe toét.
- Để anh công thì anh Phong giết chết, anh Phong công anh cũng không chịu. Vì vậy em công để hai anh cùng chịu khổ.
- Kỳ đang cười đắc thắng, hai tên kia chỉ biết nuốt hận trả thù sau, bỗng họ đang đi thì mất dấu hai nhân vật 'chủ nhà' kia.
- Đây hai người đâu rồi?
- Họ gọi nhưng chẳng ai trả lời thì lúc này Kỳ với nó đang ở tầng trên rồi. Họ xuống tầng hầm cũng khóa rồi nên tiếp tục đi tìm hai người này. Kỳ vừa công nó vừa nói, nét mặt thái độ khắc hằn lúc này.
- Vừa nãy chị bị chảy máu thật đúng chứ?
 - Em thấy cả sao?
 - Em sống với chị đâu phải ngày một ngày hai. Từ nay đừng có dấu em nữa. Bây giờ đi lấy thứ đó rồi đi giải quyết ả luôn đi.
 - Ủ, vậy chị ngủ xúu nhá.
 - Chị cứ ngủ đi, đến nơi em sẽ đánh thức.

Nói rồi nó nằm ngủ trên tấm lưng ấm áp, an toàn của Kỳ. Thực ra thì quan hệ của cả hai không phải máu mủ ruột thịt nhưng nó còn hơn thế nhiều. Chị em nhà này sống không có giới hạn khoảng cách. Và họ đang muốn lấy gì đây?

25. Chương 25

- Kevin.....

Ngọc đã đến nơi, cô nhận được điện thoại của Kevin tức đó và nghe hết câu chuyện rồi. Họ vừa đi tìm vừa nói chuyện.

- Có khi nào hai đứa nó đã.....

- Vậy họ định?

Kevin cảm thấy hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng ổn định như cũ. Mấy người kia cũng hơi lớ ngớ. Ngọc nhìn họ.

- Ngắt điện toàn thành phố?

- Nhưng làm sao cô ấy làm được?

Hắn hỏi thì Kevin cười lớn, cậu nhìn hắn và nói về trâm chọc.

- Cậu ngốc thật hay giả ngốc vậy? Tất nhiên cô vợ yêu của hai chúng ta dùng đến mã hóa chân không rồi.

- Nhưng chẳng phải cậu lấy hết của cô ấy rồi sao?

- Vợ yêu đâu có ngu để cái quan trọng đó lại chứ? Chắc chắn họ đang giấu nó ở trong ngôi nhà này. Nếu vậy thì sẽ không liên lạc được điện thoại nữa. Đến chỗ Quách Nhi đi chắc chắn họ sẽ đến đó.

Nói rồi 6 người này rời khỏi đây và đi mất. Lúc này Kỳ công nó lên tận tầng cao nhất của biệt thự, ở đó cậu đánh thức nó dậy. Nó ngồi trên thành cửa sổ và nhìn dàn siêu máy tính mà cả nó và Kỳ mất bao nhiêu năm tháng để tạo ra.

- Chị hai.....

- Bắt đầu thôi.

Vừa lúc đó toàn bộ điện tổng thành phố, à không là cả nước cùng bị cắt hết, các thiết bị bắt sóng điện thoại cũng bị nhiễu toàn bộ. Nó ngồi trên thành cửa sổ và Kỳ tiến đến đưa cho nó một bộ váy màu trắng mỏng manh.

- Chị thay đi.

- Ừm....

Nói rồi nó đi thay đồ, một lúc sau nó bước ra hoàn toàn khác, mái tóc màu bạch kim, đôi mắt xám tro, nhìn cô giống một thiên thần khác hẳn với vẻ hàng ngày. Và dưới gara, chiếc lamborghini aventador lp 700-4.

Chiếc xe lao đi vun vút và ngay lúc này tại con đường XYZ đó, ả hồ li đang đứng đó, ả ngõ ngang nhìn chiếc xe dừng lại chắn trước ả. Nó cùng Kỳ bước xuống xe làm ả dừng mình.

- Cherry....là cô đó sao? Không cô đã chết rồi vì vậy là cô sao Trần Ngọc Nhi?

- Ô hô nhận được cả tôi sao? Thế nào? Hóa trang đạ chứ?

Nó ngồi đằng trước xe mỉm cười tà mị. Nó cầm súng từng bước nhẹ nhàng tiến về phía ả.

- Ngày hôm nay nỗi đau sẽ chấm dứt.

- Cô nghĩ dễ vậy sao Trần Ngọc Nhi?

Ả hất mạnh tay nó thì nó vất khẩu súng lên, cả hai xoay người và khi trở về trạng thái tĩnh thì nó đã cầm súng dí sát chân ả.

- Dừng lại đi chị.....không phải cô ta mà. Chị biết cô ta không hề làm mà? Cô ta không giết Cherry.

- Nhưng cứ nhìn cô ta.....

Nó đã bỏ súng xuống và quay lại thì nó hoảng hốt nhìn Kỳ, nó lắc đầu với Kỳ và lùi lại đằng sau. Kỳ hiểu ý nó thì cậu quay lại, Kiệt đứng ngay phía sau cậu và súng của cậu ta hướng ngay trên chán cậu.

- Hai người khinh suất thật đó.

- Vậy sao? Anh cũng tài thật chuyên gia đi lợi dụng phụ nữ là sao?

- Chỉ để muốn xem cô chị gái kia của cậu sẽ trông trọi sao thôi.

Kiệt cười khẩy, nó lúc này đang nắm chặt cái gì đó trong tay, ả hồ li nhìn nó ngạc nhiên khi nó cứ đứng bất động. Kiệt nhìn nó.

- Hôm nay em phá cách sao? Cứ mặc thế này lại hợp với em hơn đó Thánh nữ.

- Người giết Cherry là anh sao?

Nó hỏi rồi từng bước từng bước tới chỗ Kiệt. Nó giật mái tóc màu bạch kim ra và màu tóc đen của nó vẫn vậy.

- Cherry đã làm gì đắc tội với anh sao?

- Cô ta đã phản bội lại tôi. Cô ta đã xem thường lời đề nghị của tôi và cứ cố tình làm vậy buộc tôi phải ra tay thôi.

- Chẳng phải chính anh và Cherry đã là một cặp sao?

Nó lại khóc rồi, Kỳ túm tay nó lại và ngăn nó nhưng nó đã nhấn nút và cái xe đó phát nổ. Kỳ bị thương khá nặng, Kiệt thì nặng hơn vì cậu ta đứng gần xe nhất. Lúc này 6 người kia mới chạy đến nhưng tàn cuộc thì.....

- Chị Nhi biến mất rồi?

Họ không tìm thấy nó đâu cả và họ chạy khắp nơi xung quanh tìm xem nó đang ở đâu thì trong khi đó nó đã bị ngã ra ngoài và bị rơi xuống con dốc với thảm cỏ cao ngập đầu gối. Nó nằm đó và không động đậy, nó cứ nhìn bầu trời đen với vô vàn vì sao lấp lánh kia.

- Cherry.....

Và khi mọi người đã rời đi thì một chiếc xe khác đỗ ngay ở đó. Người nào đó đã mang nó đi, mang đi mãi mãi hay sẽ trả nó về?

26. Chương 26

Cả Kỳ và Kiệt đều được đưa vào viện cấp cứu, ai cũng lo lắng nhưng lo lắng hơn hết chính là nó. Bỗng Kevin có điện thoại.

- Ông à? Vâng cháu biết rồi.

Kevin cúp máy và thở dài, họ nhìn cậu xem có chuyện gì không thì cậu chỉ mỉm cười lắc đầu. Kỳ được đưa đến phòng bệnh riêng còn Kiệt xem ra là nặng hơn rồi.

- Phải nhanh đi tìm cô ấy thôi, làm sao mà tự dưng biến mất như vậy chứ?

- Dừng đi tìm.

Kỳ nằm trên giường nhìn vào cái ảnh trong điện thoại của mình và lên tiếng. Mọi người nhìn cậu ngạc nhiên thì cậu nói tiếp.

- Chị hai chẳng qua không muốn gặp mọi người nữa, chị ấy đã chạy trốn khỏi chỗ này để đi nghỉ ngơi. Dừng đi tìm chị ấy.

- Vậy em biết cô ấy ở đâu?

Ngọc hỏi thì Kỳ gật đầu, cậu đưa cho Ngọc xem cái ảnh đó rồi nói tiếp.

- Em nhờ chị một chuyện được chứ?

- Em nói đi.

- Chị hãy đi phóng bức ảnh này thật to bằng cả bức tường ấy rồi gửi đến cho ba của chị hai.

- Vậy Ngọc Nhi đang ở?

Họ ngạc nhiên thì Kỳ gật đầu. Trong khi đó tại biệt thự nhà họ Trần, mọi người đến đó làm tùm lum một trận để tìm nó nhưng dù có lật tung cả biệt thự lên cũng chẳng thể tìm thấy nó đâu cả. Khi đã quá rõ ràng không thể thấy nữa buộc họ phải ra về, ông Trần ngồi đó uống trà thì nó chui từ trong thư viện ra. Đơn giản nó chỉ chơi trò mèo vờn chuột với họ.

- Con ở chỗ ba một thời gian vậy?

- Con cứ nghỉ ngơi và đừng suy nghĩ nhiều.

- Ba ơi ba nuôi của con thế nào rồi?

Nó bất giác hỏi thì ba nó ngạc nhiên rồi ông đặt tách trà xuống. Ông nhìn nó mỉm cười và xoa đầu nó.

- Ba xin lỗi con nhé, có lẽ Hàn Phong làm tốt hơn thế nhiều. Cậu ấy chẳng để lộ chút sơ hở nào cả.

- Vậy à? Thế ba còn giữ cái con đưa ba lúc trước chứ? Bây giờ con cần lại nó.

- Đây con gái của ba.

Ba nó đưa cho nó cái lần trước nó đưa cho. Đây cũng là con chip dữ số liệu mà Cherry đã gửi cho nó lúc trước, nó mỉm cười toe toét rồi chạy vù lên phòng.

- Em chưa thể quên hết được Cherry à. Em sợ lắm, em sợ khi em bắt đầu làm cái gì đó thì người thân của em sẽ lại phải chịu tổn thương ít nhiều. Em khiến cho ba nuôi bị giam giữ, bà nội em thì chết rồi em khiến ọi người phải đau khổ. Thậm chí em sợ bản thân em lắm nên em muốn biến mất khỏi nơi đây chị à. Nhưng cứ mỗi lần muốn biến mất mà không có Kỳ ở bên thì em càng sợ hơn nữa. Thành bé đã là một thứ quá đối thân thuộc khiến em không thể tách rời, chỉ khi ở bên cạnh thành nhóc em mới có thể ngủ. Em phải làm sao đây chị?

Nó ngồi tự kỉ bên thành cửa sổ, vẫn là chiếc váy trắng mỏng đó và nó gục đầu ngủ luôn ở đó. Hấn đã tìm đến đây một mình.

- Xin hãy cho con gặp cô ấy một lần mà ba.

- Chỉ một lần này thôi.

Và ông Trần chấp nhận cho hấn vào gặp nó. Lúc này nó đang ngủ trên chiếc giường của nó. Hấn lại gần ngồi xuống bên cạnh, hấn ngắm nhìn nó. Nó vẫn vậy không hề thay đổi sau bốn năm, vẫn cái nét đẹp lôi cuốn kì lạ đó. Bỗng nó mở mắt ra, người toát mồ hôi và hét toáng lên.

- Cherry.....

- Anh làm em thức giấc sao? Xin lỗi em nhé.

Nói rồi hấn định đi nhưng nó đã túm tay hấn lại, nó ngược lên nhìn hấn.

- Làm ơn có thể ở lại trước khi em ngủ được không?

Hấn nhìn nó rồi hấn nằm cạnh. Nó ôm hấn mà nhắm mắt ngủ. Cũng đã lâu lắm rồi cả hai đứa đã không thể này, hấn khẽ hỏi nó.

- Em với Kỳ.....

- Là quan hệ chị em không giới hạn. Từ nhỏ sau cái chết của Cherry thì Kỳ luôn bên cạnh em nên đối với em thành bé đã trở thành thứ không thể thiếu. Mặc dù cũng chịu tổn thương như em nhưng thành bé luôn

phải cố mạnh mẽ để em bớt lo lắng. Em không thể ngủ vì luôn gặp ác mộng nên Kỳ đã phải luôn ở bên cho đến khi em ngủ và cả khi em ngủ rồi thằng bé vẫn ở bên vì sợ em sẽ giật mình khi tỉnh dậy không thấy thằng bé sẽ lại khóc.

- Thì ra là vậy. Anh không biết chuyện này. Nhưng mối tình đầu của em?

Hắn bắt giắc hỏi làm nó thoáng ngạc nhiên, nó ôm hắn rồi nằm quay vào nhìn hắn.

- Là Kevin nhưng nụ hôn đầu thì không phải dành cho anh ấy.

- Vậy người đó.....

- Anh nghĩ là ai?

Nó hỏi thì hắn chỉ mỉm cười rồi ôm nó chặt hơn mà thôi. Nó nằm ngủ ngon lành trong vòng tay hắn. Nó nghĩ hắn đang dần thay thế khoảng trống trong trái tim nó. Nó đã chấp nhận hắn chăng? Khi nó vừa ngủ thì hắn có điện thoại.

- Thế nào rồi?

- “Tôi đã điều tra rồi, tôi sẽ gửi cho cậu tuy nhiên mọi chuyện đều là do cô ta làm.”

- Vậy sao? Tôi tự biết làm gì, cậu vất vả rồi.

Hắn cúp máy, nhìn nó ngủ ngon lành hắn cảm thấy đau lòng. Làm sao nó phải chịu nhiều thương tổn đến vậy, nếu chuyện tiếp theo được nói ra nó có còn đủ bình tĩnh để chấp nhận hay nó sẽ lại phát điên lên? Ngày hôm sau, nó vừa thức dậy đã không thấy hắn rồi, nó định xuống nhà thì bức tường đối diện với giường của nó là bức ảnh phóng đại hình ‘thiên thần’ nó luôn mong nhớ. Nó đưa tay lên bịt mồm để tiếng khóc không phát ra, giọt nước mắt long lanh cứ rơi hoài.

- Là Kỳ đã nhờ chị làm nó cho em.

- Sao lại làm vậy? Sao lại mang ảnh của Cherry ấy đến đây?

Nó nói mấy lời kì lạ, Ngọc không nói gì đành bỏ ra ngoài để nó một mình. Nó đã khóa trái cửa và bắt đầu đập phá mọi thứ trong phòng, nó hét lên đầy đau đớn và phẫn nộ. Ở bên ngoài vì là phòng cách âm nên không thể nghe được. Sau khi đã mệt thì nó ngồi dưới sàn bên cạnh giường và nhìn bức ảnh kia.

- Nói đi em phải làm sao đây? Người đứng sau tất cả lại là chị Ngọc. Sao lại như vậy chứ? Sao lại có thể như vậy chứ? Kỳ có biết chứ? Thằng bé có phải đã biết từ trước?

Nó sực nhớ đến Kỳ và nhanh chóng thay đồ. Tóc hớt hết lên, hôm nay nó thay đổi style thành cô bé cá tính hàng ngày. Nó nhanh chóng đến biệt thự ở tầng cao nhất, nó cố gắng không để ý đến những vết máu mà chạy thẳng nên đó thì Kỳ đã ngồi trước màn hình máy tính. Nó tiến lại gần.

- Kỳ.....

- Chị mình rời khỏi đây đi. Đến nơi nào đó thật yên bình để sống có được không chị?

- Kỳ à?

Nó ôm Kỳ đang ngồi trên ghế, nước mắt nó rơi, nước mắt Kỳ rơi. Đã lâu rồi cả hai chúng nó chưa từng khóc nhiều như vậy. Nó lên tiếng.

- Rời khỏi đây thôi. Đến nơi chấm dứt nỗi đau của cả hai chúng ta.

- Ừm.

Vậy là cả hai đã quyết định rời đi nhưng liệu có dễ dàng đến như vậy sao?

27. Chương 27

- Hai đứa muốn rời khỏi đây sao?

Ngọc xuất hiện và đứng tựa người vào cửa nói. Cô nhìn hai đứa em ngu ngốc đang đứng đó. Hai đứa nó không nói gì thì Ngọc nói tiếp.

- Chúa muốn gặp hai đứa đây.

- Ông ấy sao?

Nó tự hỏi, Kỳ đứng dậy kéo nó đi cùng. Nó đã cố gắng để vượt qua nỗi sợ máu ở căn biệt thự này. Ngọc đưa cả hai đứa em đến gặp người đàn ông có biệt danh là 'chúa'. Hai đứa nó ngồi xuống thăm thẳm trong căn phòng theo phong cách Nhật này, vừa lúc đó cánh cửa lại mở ra và người đàn ông đó xuất hiện.

- Ông có chuyện gì muốn gặp chúng tôi sao?

Kỳ lên tiếng hỏi thì ông ta chỉ cười không nói gì rồi kêu người mang trà đến. Kỳ cầm cốc trà nhìn ông ta.

- Chúng tôi đến đây không phải chỉ là ngồi uống trà với ông đâu đây.

- Ta cũng nghĩ vậy. Việc kết hôn của Kevin và Ngọc Nhi.

- Thì ra là vậy.....

Kỳ khẽ nhếch miệng cười, cậu nhìn ông ta và chắc chắn nói.

- Tôi sẽ không chị hai kết hôn với Kevin.

- Cậu có thể tự mình quyết định sao Kỳ?

Ông ta nhếch miệng cười thì Kỳ nắm chặt lấy cốc trà và nó đang nứt ra. Nó nắm lấy tay cậu thật chặt và giúp cậu bình tĩnh lại. Nó nhìn ông ta.

- Tôi sẽ không kết hôn, tôi sẽ rời khỏi đây cùng Kỳ và coi như chưa từng có gì xảy ra hết.

- Vậy cháu muốn ba mình gặp nguy hiểm sao?

- Cái gì?

Nó ngạc nhiên, nó thực sự không thích mọi chuyện cứ ngày càng rắc rối đến vậy. Trong khi đó thì tại sân bay hân đang đứng đợi một người lạ nào đó.

- Phong.....

- Về rồi sao?

Người đó ôm chặt lấy Phong, đó là một cô gái với mái tóc bạch kim và đôi mắt xám được che đi bởi chiếc kính bản to. Cô ăn mặc rất nữ tính và trên hết trong chiếc balo cô đeo trên lưng kia có thứ rất đáng giá. Để cứu sống và mang cô đi thì chính hân đã tốn rất nhiều công sức.

- Họ sẽ vui mừng khi gặp lại chị lắm.

- Chị cũng nghĩ vậy nhưng hình như.....

Họ xem báo thì thấy tin nó sẽ kết hôn. Tại khách sạn nơi hân đã cưới nó trước đây thì tại đây nó lại sắp chuẩn bị một lần nữa bước vào lễ đường và kết hôn. Ngồi trong phòng chuẩn bị của cô dâu thì nó cảm thấy buồn, nó cầm chiếc điện thoại của mình và nhìn tấm ảnh nó với hân. Kỳ ôm chầm lấy nó.

- Chị hai.....

- Chị xin lỗi khi không thể đi cùng em.

- Không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em hứa đấy.

- Có phải chị ấy còn?

Nó khóc và hỏi thì Kỳ không nói gì mà chỉ ôm chặt nó hơn nữa. Rốt cuộc thì hai con người siêu thông minh này đã biết được bao nhiêu sự thật rồi? Nó đã chuẩn bị tất cả và đã đến giờ, ba nó dắt tay nó đi vào lễ đường. Mọi người đều đang đón chờ cô dâu, nó hôm nay rất xinh, nó đúng là cô dâu xinh đẹp. Nó nhìn

người đang sắp trở thành chồng của nó thì nó lại không vui. Kỳ đứng đó nhìn nó, cậu hiểu nó đang nghĩ gì mà. Nó đã đứng cùng Kevin. Bỗng ả hồ li xuất hiện.

- Tôi phản đối hôn lễ này, xin hãy dừng lại.

Lời nói của ả làm mọi người ngạc nhiên, Băng nhìn đồng hồ và không biết giờ này hắn đang ở đâu. Nhưng nó nhìn cha.

- Kệ cô ấy đi.

Vậy là hôn lễ tiếp tục, Kevin đã đồng ý với lời thề và nó thì cứ đứng đó, nó chưa trả lời, nó đang nghĩ cái gì đó.

- Con.....

Nó cứ âm ừ mãi một từ, nó thực sự không muốn thì lúc này cánh cửa lại mở ra và một nam một nữ bước vào, mọi người quay lại nhìn ai cũng ngạc nhiên. Ngạc nhiên hơn cả là nó và Kỳ, đôi đồng tử của nó mở to ra, nó đang đi từ từ, đi nhanh rồi chạy. Nó cầm váy và nhanh chóng chạy đến chỗ người con gái vừa xuất hiện kia và ôm chầm lấy cô. Kỳ thì tiến đến nhưng cậu chỉ đứng sau mà không vội vã như nó.

- Tốt quá.....em biết.....em biết Cherry vẫn còn sống mà. Em và Kỳ đều biết chị còn sống mà.

- Chị....

Kỳ cũng đang sắp khóc rồi, Cherry ôm cả hai đứa em gốc này vào lòng, hôn lễ đã đứt đoạn và Kevin biết nó sẽ không đồng ý nữa lên cậu cho hết khách ra về. Nó vẫn cứ ôm chặt lấy Cherry như sợ sẽ mất đi thứ gì đó.

- Thôi nào nhóc chị ở đây rồi mà, buông chị ra đi khó thở lắm.

Lúc này nó mới ngoan ngoãn buông ra nó đứng cạnh Kỳ rồi cả hai đứa cười toe toét, một nụ cười y như ngày xưa không hề thay đổi.

- Mừng chị trở về nhà Cherry....

- Sao hai đứa biết chị còn sống vậy?

Cherry hỏi cũng là câu hỏi mọi người quan tâm, nó với Kỳ nhìn nhau thì Kỳ mỉm cười, cậu giải thích cho họ hiểu.

- Đúng là bọn em từng nghĩ chị đã chết nhưng mà sau đó vài năm chúng em có đi điều tra mà mãi đến khi đọc con chip mà chị để lại thì cả hai mới nhận ra chị còn sống. Chị sống thì tốt rồi.

- Chắc chị khiến hai đứa đau khổ lắm.

- Không sao hết mà chị, chỉ cần thấy lại thiên thần thì có đau khổ cũng tan biến hết.

Nó cười nụ cười tỏa nắng, Cherry nhìn nó chằm chằm thì cô khẽ nhủ mày.

- Em mặc váy cưới sao?

- Hì hì.....Em suýt nữa lấy chồng lần hai. Nếu chị đã về rồi thì có lẽ đây cũng là lúc em phải rời đi.

- Em nói gì vậy Ngọc Nhi?

Họ ngạc nhiên nhưng Kỳ thì hiểu, Kỳ nhìn nó và nắm lấy tay nó.

- Em đi cùng chị hai được chứ?

- Em còn phải ở cạnh để bảo vệ thiên thần của hai chúng ta nữa.

- Nhưng em không muốn sống xa chị.

- Chỉ là chị đi một thời gian là về mà.

Hai đứa nói chuyện chẳng đề ý đến người xung quanh gì cả. Hắn tiến tới ôm eo nó và nhìn nó khẽ mỉm cười. Mọi người nhìn hai người này nghi hoặc.

- Có tôi đi cùng cô ấy thì không phải lo nữa nhé.

- Haizzz cuối cùng vợ cũng chọn Hàn Phong sao?

Kevin thở dài, cậu cũng chỉ muốn xem, làm tất cả để rồi nó sẽ làm gì mà thôi. Đơn giản với cậu và ông của cậu chính là chơi một ván với nó. Ren, Rin và Ran tiến đến gần nó và đưa cho nó một hộp quà.

- Chúc chị hạnh phúc, xem ra ván bài này chị đã thắng rồi. Cảm ơn vì điều đó nhé vì chị thắng bọn em lại có thưởng rồi.

- Mấy đứa cực cho chị hả?

Nó mỉm cười thì mấy đứa kia gật đầu. Chúng cùng Kevin rời khỏi đây và bay chuyển bay sớm nhất. Dương cuối cùng cũng chấp nhận tình cảm của nó còn Kỳ thì bây giờ cậu luôn ở bên cạnh Cherry-chị gái ruột của cậu để bảo vệ cô cũng như không ấy con muỗi vo ve bên cạnh. Nó thì sao? Nó đã nhờ ba mình giữ vài món đồ rồi cùng với hấn đi du lịch khắp thế giới luôn. Nó đã nhận ra nó cũng yêu hấn và hấn cũng vậy. Nó với hấn đã thuộc về nhau hoàn toàn và có một cái kết đẹp.

TẠI BỆNH VIỆN.

- Anh không sao chứ?

Quách Nhi ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Kiệt. Lúc này Kiệt đã khỏe lại và chỉ cần nghỉ ngơi là không sao hết.

- Ủ không sao? Vậy con bé thắng rồi sao?

- Phải cô ấy đã tìm được tình yêu đích thực đó chính là anh Phong.

- Em từ bỏ dễ vậy sao?

- Vì em từ bỏ lâu rồi. Em sẽ đợi anh khỏi bệnh rồi bắt đầu theo đuổi anh.

Quách Nhi mỉm cười, cô rất mạnh mẽ và nghĩ gì làm đấy. Kiệt mỉm cười xoa đầu cô gái này. Từ khi cậu gia nhập thế giới đêm thì cô gái này đã luôn theo cậu đi mọi nơi. Cậu cũng cảm thấy thích cô gái này nhưng trước đây vì mục đích trả thù nên cậu không muốn tình cảm của mình phát triển mà thôi.

- Ủ, anh yêu em Quách Nhi.

- Em cũng vậy.

Nhi ôm chầm lấy Kiệt. Chuyện tình của con người thật đơn giản phải không nó cũng chỉ vòng quanh luẩn quẩn để cuối cùng cái kết đơn giản là vậy. Yêu ghét hay không là do ta mà thôi. Nếu đã yêu thì hãy trân trọng và cũng đừng gò bó nó.

- Sao vậy anh nghĩ gì thế?

- Vợ yêu không muốn gặp ba nuôi mình sao?

Hấn hỏi thì nó lắc đầu mỉm cười. Hấn ôm lấy nó từ phía sau và tựa cằm lên vai nó.

- Sao vậy?

- Thì chồng yêu đã để ba đi từ lâu rồi mà. Ba bây giờ chắc đã có cuộc sống riêng nên vợ không muốn làm phiền. Hai chúng ta cứ sống theo mình thích đi.

- Vợ đúng là thông minh thật đấy. Vậy vợ muốn đi đâu tiếp theo?

- Vợ muốn đến Nhật Bản.

- Ừm.

Vậy là vợ chồng nhà này cũng cứ chu du thiên hạ như vậy mà bỏ bê công việc. Tập đoàn nhà hấn đã có Băng và Dương lo toan, chuyện Heaven thì đã có Ngọc và Kevin với 3 đứa nhóc kia. Một chuyện tình kết thúc khá đẹp cho các cặp đôi.

—The End—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-khong-la-cua-anh-em-se-chang-la-cua-ai-het>